

Giới thiệu Thâm Bạc

Truyện Thâm Bạc của tác giả Thảo Đăng Đại Nhân là truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại sủng, có chút trinh thám, sự kết hợp của nam cường và nữ cường.

Dur Niệm luôn cảm thấy, Thâm Bạc lúc nào cũng nói dối. Duy chỉ có một câu anh nói không hề sơ hở: “Tôi đối với em, cảm thấy rất hứng thú.” Dur Niệm là một chuyên gia phát hiện nói dối, còn Thâm Bạc là một người thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1-1

Ngày đó có lẽ là đầu tháng Hai, khu Hoàng Sơn, nhiều mưa.

Se lạnh chợt ẩm, bốn mùa xuân về, dãy núi một màu xanh biếc.

Dur Niệm chạy trời chết như ngựa mất cương, sau lưng như có thú dữ đang đuổi theo.

Mắt cô đỏ au, có cảm giác như khoé mắt sắp có máu trào ra, liên tục nóng lên. Cô thở hồng hộc, mắt mở trừng trừng ngập nước, bị cơn mưa lạnh lẽo châm chích sinh đau.

Phải nhanh hơn nữa, chạy nhanh về phía trước.

Cô loạng choạng té ngã, đến khi ba cô nhảy xuống lầu, tuyên bố chết não.

Dur Niệm quỳ sụp trên đất, cô muốn khóc, nhưng cổ họng như bị bóp nghẹt, khàn khàn không ra tiếng.

Cô cắn môi dưới, đuôi mắt dần lạnh lẽo, trở nên xa lạ...

Lúc này, có người đưa cho cô một chiếc khăn tay, hình như là vật luôn mang theo bên mình, khi chạm đến mặt cô, còn có hương hoa lan gọi tỉnh.

Cô nhận lấy, định theo bàn tay với khớp xương rõ ràng kia để nhìn thấy mặt chủ nhân của nó.

Nhưng người này che ô đen, chắn ngang mặt, chỉ ngờ ngợ thấy được ánh mắt hờ hững của hắn.

Là một thanh niên không lớn lắm, đầu vai gầy gò, nhịp bước rất gấp.

Hắn mặc âu phục đen thẫm, như là một bóng dáng cô độc cao ngạo, lạc lõng với cảnh vật xung quanh.

Càng lúc càng xa, càng lúc càng xa dần...

Người này, hoà vào cơn mưa tí tách rơi.

...

Dur Niệm bừng tỉnh từ cơn ác mộng.

Cô thở hổn hển không ngừng, vỗ về trái tim, cấp bách uống ngụm nước.

Lại mơ thấy hắn.

Bác hai nói là ba cô lên mượn tiền cho vay lãi nặng, không chịu nổi áp lực mà tự sát.

Người cha nhu nhược này...

Khi cách nhiều năm như vậy, thời điểm cô trở về khu Hoàng Sơn, lại mơ thấy ba mình.

Trong đầu Dur Niệm có một ý tưởng vớ vẩn... chẳng lẽ khi du học ở nước ngoài không mơ thấy, là bởi vì cô hồn đã quỳ trong nước không thể vượt qua hải quan? Cho nên cô vừa về nước, liền mơ thấy ba?

Nghĩ vậy bực bội lắm.

Cô nhắm mắt lại lần nữa, lúc này nghĩ đến vẫn là ba cô, mà ánh mắt người thanh niên đó... mắt hẹp dài hướng nội, đáy mắt ẩn chứa tinh thần biển cả, lại âm u kín đáo, thâm sâu không sao lường được.

Lúc ấy, cô chỉ là nhìn thoáng qua, lại in đậm trong ký ức.

Dur Niệm không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy làm việc.

Cô là thạc sĩ tâm lý học, sau đó trở thành chuyên gia phát hiện nói dối. Nghề nghiệp này trong nước không tính là đứng đầu, thậm chí còn bị bọc dưới lớp vỏ thần bí. Nhưng trên thực tế, cũng chính là nhân viên nghiên cứu tâm lý học sử dụng máy phát hiện nói dối, hoặc là vận dụng kỹ năng nghề nghiệp để thấu hiểu bọn tội phạm giết người, nắm bắt được tâm lý gây án của họ, biên tập thành tài liệu, làm việc thuộc tổ hợp-củng-hình sự-trình sát.

Dur Niệm không như người bình thường ngồi cùng với đội hình sự trình sát, mà là có một phòng làm việc độc lập của chính mình, có ký tên hợp tác lâu dài với hình cảnh khu Hoàng Sơn, còn làm thêm vài mối nhỏ với giá cao.

Cô bắt đầu vào hộp thư, phát hiện một thư mới chưa đọc, thư là một hình scan thư viết tay, dùng bút máy nét thanh mà viết, nét chữ gầy thẳng, ngọn bút sắc bén.

Trên thư viết: “Cô Dur, xin chào. Tôi muốn ký một hợp đồng ngắn hạn với phòng làm việc của cô, giá cả tùy cô quyết định.”

Giá cả tùy cô quyết định?

Vị khách này không sợ cô đưa giá trên trời sao?

Hoặc có thể nói, việc người nọ muốn làm vô cùng khó giải quyết?

Dur Niệm trả lời thư: “Có thể hỏi trước là việc gì không, rồi chúng ta mới bàn hợp đồng.”

“Tôi muốn biết tâm lý phạm tội của một gã giết người hàng loạt.”

Việc này không có gì khó khăn, cô vừa định đồng ý, nghĩ sau lại hỏi: “Đội đã, xin hỏi ngài là cảnh sát địa phương à?”

“Đây là yêu cầu của cá nhân tôi.”

Cô tròn tròn mắt: “Ngài là nói, ngài bắt một tên tội phạm giết người, hơn nữa còn nhốt trong nhà mình, không định giao cho cảnh sát à?”

Đối phương rất lâu mới trả lời: “Được cảnh sát nhờ vả, đã bắt được phạm nhân. Nhưng cá nhân tôi lại cảm thấy hiếu kỳ, cho nên muốn trước khi đưa hẳn đến đồn cảnh sát, thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của tôi. Như vậy, còn có chỗ nào không hợp lý nữa không?”

Thật đúng là quá bốc đồng.

Dur Niệm tiếp nhiều đơn hàng rồi, có muốn biết vợ mình có ngoại tình hay không, muốn biết cấp dưới trung gian có kiếm lời bỏ túi riêng cũng có, nhưng cô vẫn là lần đầu nghe nói: “bởi vì tôi hiếu kỳ, cho nên muốn hỏi tội phạm giết người vì sao phải giết người”.

Nhưng lại chưa muốn giao hung thủ cho cảnh sát, đây có được xem như là bao che tội phạm không nhỉ?

Không đúng, cũng không xong.

Người kia có quan hệ với cảnh sát, chắc là làm việc dưới sự ngầm đồng ý của đối phương.

Mặc kệ là xuất phát từ phương diện nào, Dur Niệm đều cảm thấy tò mò gấp bội.

Cô cân nhắc, rồi gõ bàn phím: “Khi tôi làm việc, cần bao ăn ở, hơn nữa không được tôi cho phép, thì không được hỏi tôi bất cứ tiến triển gì của vụ án, sau ba ngày, tôi mới có thể cho ngài một kết luận. Như vậy có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1-2

“Được, nhưng tôi cũng có điều kiện. Nếu sau ba ngày, cô không tra ra được gì, như vậy chẳng những phải hoàn trả lại tiền thuê nhà trong ba ngày đó, còn phải trả hết chi phí ăn uống và vật dụng cô sử dụng qua.”

Dư Niệm nhủ mảy, người này quá keo kiệt. Nhưng vẫn thản nhiên nhếch môi cười, trong lòng đã có dự tính, trả lời lại: “Không thành vấn đề.”

Kỷ lục cao nhất của cô là nội trong một ngày hạ tên hung thủ giết mười người phải khai rõ hành vi phạm tội của mình. Cho nên, hiện tại thời gian có ba ngày, càng không cần phải nói.

Nhưng mà, ngày đầu tiên cô đến đó, liền tròn tròn mắt.

Vị khách hàng này chưa từng nói với cô, tội phạm giết người là một người điếc.

Chỉ cần hần nhắm mắt lại, thế giới đều thanh tĩnh?

Lúc này, cô mà lâm trận lùi bước, có khi nào sẽ tự đập báng hiệu của chính mình không?

Chỉ riêng điểm này, Dư Niệm tự trấn tĩnh bản thân, sai bước đi vào tòa biệt thự với kiến trúc phức tạp tọa lạc tại núi sâu này.

Ở cổng có người làm vườn đang cắt những phiến lá úa vàng trên chạc cây, vừa thấy có người, liền lễ phép cúi đầu, mỉm cười, chìa ra tờ giấy: “Hoan nghênh cô, cô Dư, cậu Thẩm đợi cô đã lâu.”

“Cậu Thẩm?” Cô lặp lại từng chữ, không nói gì với người nọ, cảm thấy tò mò không phải là chữ viết trên tờ giấy.

Cẩn thận quan sát, liền phát hiện môi của cô ấy có chút là lạ, nơi khoe miệng có sẹo lồi như dấu vết bị khâu lại, hình như từng chịu thương tổn.

Chẳng lẽ, cô ấy bị câm?

Không biết vì sao, sau lưng Dư Niệm như có luồng điện chạy dọc xuống.

‘Cậu Thẩm’ này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Là sợ người làm để lộ tin đồn, mới cắt lưỡi cô ấy, hay là gần đây làm từ thiện, cho người khuyết tật ngôn ngữ có một cơ hội làm việc?

Mặc kệ là loại nào, người đàn ông này cũng vô cùng không giống người thường.

Trong lòng Dư Niệm thầm nghĩ, giẫm đôi giày xăng đan, cẩn thận bước vào.

Hiện tại là lúc sắp tối, trong sân nhà truyền đến tiếng đàn dương cầm du dương thánh thót.

Đây là ‘Wedding In Dream’ của Richard Clayderman, làn điệu trầm bổng, thích hợp thư giãn.

Trên hành lang có chiếc ghế mây, một người đàn ông ngồi đó, ngủ quan trên mặt, Dư Niệm vẫn chưa thấy rõ.

Xuất phát từ lễ phép, cô cúi đầu cup mắt đứng phía sau góc cột chờ chủ nhà phân phó.

Thời gian ngắn ngủi trôi qua, như nước chảy nhạt nhòa.

Một phút, hai phút... Ước chừng khoảng mười lăm phút trôi qua, cũng không có ai nói chuyện với cô.

Dư Niệm không dần được, bước nhanh về phía trước, lại thấy người đàn ông vốn luôn không nhúc nhích kia từ từ giơ tay lên... làn da trắng đến giống như bị bệnh, khớp xương gãy rõ ràng, đầu ngón tay được ánh sáng đèn trên đầu rọi xuống hình thành một vòng hơi mỏng, thu hút ánh nhìn của cô.

Động tác của người đó như bảo cô dừng lên tiếng.

Dư Niệm không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho đến khi khúc diễn tấu từ đàn dương cầm sang violon, rồi véo von ngưng hẳn.

“Nghe hoàn chỉnh tác phẩm của một nhà soạn nhạc, là lễ tiết mà người người nên khắc sâu trong lòng mình.” Người ấy nói một câu rất kỳ lạ, chậm rãi đứng dậy, từ chỗ tối, đi về hướng Dư Niệm.

Dư Niệm gật đầu chào hỏi: “Xin chào, tôi là Dư Niệm, là chuyên gia phát hiện nói dối mấy hôm trước đã hẹn.”

“Xin chào, tôi tên Thẩm Bạc. Rất vui được biết cô, cô Dư.”

Dư Niệm từ trong lời nói của anh nhanh chóng phân tích tính cách của người này, cho ra kết luận: Lúc anh ta tự giới thiệu bản thân, anh ta nói ‘tôi tên Thẩm Bạc’, điều này chứng minh thái độ làm người của anh ta khiêm tốn lễ độ, cũng không hách dịch kiêu ngạo. Còn cô bởi vì có công lao nổi trội, cho nên nhất thời lơ là kiêu ngạo tự xưng ‘tôi là Dư Niệm’, cảm thấy tất cả mọi người nên biết tên cô.

Từ lúc bắt đầu, từ thái độ đối nhân xử thế, cô đã thua một nửa.

Tầm mắt Dư Niệm hạ xuống, dừng ở cổ tay áo người nọ trước, tay áo được vuốt cẩn thận tỉ mỉ, không chút nếp nhăn, điều này chứng tỏ người đàn ông này có yêu cầu rất cao với dáng vẻ của bản thân.

Nhìn lên thêm chút nữa, là chiếc áo vest vừa người, không thiếu trang trọng, cho dù ở nhà cũng không tùy tiện, đây là người đàn ông có chút tự ràng buộc, tiết chế đến bệnh hoạn.

Cùng với ánh mắt của người đó...

Dư Niệm chỉ liếc nhìn một cái, đột nhiên tim có chút dồn dập... Cô am hiểu nhất là đọc lòng người từ ánh mắt, nhưng ánh mắt người đàn ông này lại sâu thẳm khó lường, luôn luôn mang đến cảm giác ngọt ngào khôn siết, khiến cô thờ không nổi.

“Cô lý giải xong chưa?” Thẩm Bạc lên tiếng, trong lời nói mặc dù nho nhã lễ độ, nhưng lại xa cách lạnh nhạt.

Dư Niệm mím môi, xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, tôi hơi mất tập trung.”

Nguy rồi, độ nhạy cảm của người đàn ông này vượt mức, so với cô tưởng tượng còn khó giải quyết hơn.

Ánh mắt của cô chỉ dừng ở trên người anh ta mất vài giây, lại có thể bị nhìn thấu tâm tư.

“Không biết là tôi có may mắn, được mời cô Dư dùng chung bữa tối không?” Thẩm Bạc rất có quan niệm về thời gian, vào đúng sáu giờ tối, không sai một giây, mời cô.

“Đương nhiên là được, vậy thì, làm phiền anh Thẩm rồi.”

“Đừng khách sáo, đây là vinh hạnh của tôi.”

Giọng điệu anh ôn hòa, khi nói chuyện, tiếng nói vừa trầm vừa ấm, xẹt qua màng tai mỏng manh của Dư Niệm, khiến cho từ mao mạch bên trong đều trở nên âm ỷ, nóng lên.

Chỉ là trong lời nói, luôn luôn có sự hồ hững không rõ ràng, giống như tên của anh, lạnh nhạt mà xa cách, vạch rõ ranh giới với mọi người.

Dư Niệm nhú mày, cảm thấy vị khách hàng này hình như khó tiếp xúc, trong thời gian ba ngày, phải mau chóng giải quyết xong, mau chóng chạy lấy người là được.

Thẩm Bạc dẫn cô đến phòng khách, anh ta đích thân xuống bếp, đốt miếng thịt thăn bò hình chữ T nhập khẩu từ Firenze xong, lại dùng dao nhỏ cắt đi những phần thịt dư thừa.

Dư Niệm không biết cái khác, nhưng cô đoán người đó có lẽ từng du học ở Ý, đối với thịt bò rất có hiểu biết.

Cô hơi ngạc nhiên, hỏi: “Anh Thẩm, tảng thịt bò này màu sắc rất tươi.”

“Đây là thịt bò của khu đặc sản Toscana bên Ý, phần thịt này lấy ở eo, phải nướng chính ba phần là ngon nhất, quan trọng là độ dày chuẩn xác, rồi kết hợp với nhiệt độ lửa than, mới có thể đạt thành.” Ở phương diện giới thiệu thịt bò cùng với thức ăn, Thẩm Bạc không hề kiêu ngạo, thi thoảng, cũng sẽ chủ động giới thiệu một chút với cô về nguồn gốc của rượu vang.

Thời điểm anh ta nói điều này, tâm tư của Dư Niệm nhẹ nhàng bay xa, nghĩ đến phương diện khác: Tảng thịt bò này từ Firenze cố tình chuyển bằng máy bay đến, vậy mất bao nhiêu tiền nhỉ? Ngộ ngờ sau khi cô không hoàn thành yêu cầu trong hợp đồng, chẳng phải là phải bồi thường chi phí nguyên liệu nấu ăn sao?

Vì thế, Dư Niệm nuốt nước bọt, bình tĩnh tự nhiên nói: “Nhưng mà, anh Thẩm, anh có món ăn Trung Hoa không? Ví dụ như mì sợi vân vân, yêu cầu của tôi không cao lắm, cho tôi thêm quả trứng là được rồi.”

Thẩm Bạc lập tức dừng động tác tay lại, nghiêng đầu, một đôi mắt lạnh lùng nhìn về hướng cô.

Dư Niệm hơi chột dạ, run run nói: “Nếu không thì, trứng tôi cũng không cần nữa?”

Dưới ánh đèn, ánh sáng vàng óng ả vào hốc mắt thâm thúy của anh, tăng thêm vài phần nham hiểm.

Anh cứ như vậy lạnh lẽo nhìn Dư Niệm, hình như là đang trách cô... tâm tình khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2

Dur Niệm cùng anh ta giăng co trong chốc lát, liếm liếm môi, suýt nữa khuấy phục.

“Mời.”

Thẩm Bạc làm ra tư thế mời, để cô tự do. Ý là cho phép cô làm gì mình muốn, làm mì sợi để ăn.

Dur Niệm thành thạo đánh trứng, chiên lên, lại nhấn nút chờ nước sôi.

Bên kia động tác Thẩm Bạc nướng thịt bò không ngừng.

Anh ướp muối, dầu ô liu, cùng với tiêu chưa xay vào thịt để khoảng hai phút, áp chảo cho dậy mùi xong, rồi dùng vỉ nướng đặt lên bếp than nướng.

Nướng bằng cách này sẽ không làm cho thịt bị mất chất, ngược lại non mềm nhiều nước, chính là tuyệt đối không thể vượt qua ba phần chín, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hương vị.

Dur Niệm không khỏi nhủ thầm, con người quả nhiên là động vật ăn tạp, bản tính hoang dã săn bắt chưa mất hết, ngửi thấy mùi thịt nồng đậm thế này, nước bọt liền đua nhau tứa ra.

Cô cố nén cảm giác đói bụng, lại không thể giống như trước đây, thích ăn cái gì, liền tìm có hỏi một chút: ‘Có thể cho tôi ăn thử một miếng hay không?’

Dur Niệm quyết tâm tiếp tục nấu mì cho bản thân.

Thẩm Bạc dùng dao cắt khối thịt ra, chấm nước chanh, đưa tới bên môi của Dur Niệm, “Cô Dur, thói quen cá nhân của tôi là, khi dùng cơm, ưu tiên phụ nữ trước. Nếu cô không ngại, có thể nếm giúp tôi một chút được không?”

Dur Niệm không hề khách sáo, ngoạm lấy miếng thịt bò.

Vị ngọt tinh chất tươi mới tan ra ở đầu lưỡi, ngẫu nhiên, còn có thể nếm chút vị cay nồng của tiêu, phô bày hết vị thịt bò tiêu chuẩn hoàn hảo nhất.

“Mùi vị rất ngon!”

Không thể không nói, thật sự rất là ngon.

So sánh với việc cô ăn tô mỳ này có vẻ thật nhạt nhẽo.

Dur Niệm ăn như nhai sáo, chớp mắt lại đánh hơi được mùi than nướng truyền đến từ Thẩm Bạc, nhất thời, trong lòng bi thương.

Có phải cô nên tự tin một chút không? Nói ăn thì ăn?

Dùng bữa xong, Thẩm Bạc lại cười nhẹ, bổ sung một câu, “Cô Dur, tôi quên nói với cô. Dụng cụ trong nhà bếp của tôi không để bất cứ người nào sử dụng hết, cho nên phạm là những thứ cô đã chạm qua, tôi cũng sẽ vứt đi, xem như tính vào trong vật dụng cô đã sử dụng qua.”

Dur Niệm giật mình, răng đánh cộp cộp hỏi, “Bao... bao nhiêu?”

“Dụng cụ bếp này đều được đặt thiết kế riêng, độc nhất vô nhị, giá cả thật ra cũng không đắt lắm, so với thịt bò được vận chuyển bằng máy bay đến lúc này thì có lẽ cao gấp đôi.”

Dur Niệm ngẩn người, cô cảm thấy cổ họng đắng chát, nuốt ực một ngụm máu bực bội vào trong lòng.

Người này quả nhiên không tốt lành gì, ngoài mặt tao nhã, thực tế lại là tên nham hiểm khoác áo mũ chính tề.

Cô không dám đòi co với Thẩm Bạc nữa, chỉ hỏi: “Anh Thẩm, xin hỏi đêm nay có thể cho tôi xem qua hồ sơ của phạm nhân không?”

“Được, tôi sẽ bảo dì Trương đem qua cho cô.”

“Còn nữa, trước đó, tôi muốn gặp hán một lần.”

Thẩm Bạc không đáp, nhưng rất rõ ràng, anh đã biết ‘hán’ trong miệng cô là ai.

Liên theo sau, anh dẫn cô đến căn phòng trên lầu.

Dur Niệm tưởng tượng rất nhiều về phòng giam giữ tội phạm giết người là như thế nào- nếu ở trong nhà, chắc là sẽ nhốt trong tầng hầm xung quanh hơi thối, hoặc là trên gác xếp bẩn thỉu bữa bọn không chịu nổi.

Nhưng cô tuyệt đối không thể ngờ, phòng ở mà anh Thẩm cung cấp lại sạch sẽ ngăn nắp, thậm chí là bày trí tỉ mỉ.

Cửa từ từ mở ra, người bên trong từ từ lộ diện, là một người trẻ tuổi đẹp trai, diện mạo thuần khiết.

Cổ tay trái hắn bị xiềng xích lại, xích rất dài, nối với trần nhà, chiều dài có thể để hắn tùy ý đi lại, nằm lên giường ngủ nghỉ, nhưng không thể ra khỏi cửa.

Dur Niệm không hiểu nội tình, nhẹ giọng hỏi: “Xin chào?”

Cô đã quên, người thiếu niên nhắm mắt nghỉ ngơi này là người điếc, điếc bẩm sinh.

“Tên hắn là gì?” Dur Niệm hỏi Thẩm Bạc.

“Hắn không có tên.” Thẩm Bạc như cười như không.

“Sao lại vậy?”

Dur Niệm bước đến hai bước, hắn đột nhiên mở mắt.

Môi hắn trắng bệch, khi mím môi, có cảm giác rứt rề dè dặt.

Dur Niệm cho ra một kết luận tương đối buồn cười: Hắn là người cô độc còn sợ người lạ, có chứng sợ hãi giao tiếp nghiêm trọng, thậm chí luôn không nói gì, ngay cả hệ thống phát ra tiếng cũng đều bị thoái hóa.

Người như vậy lại có thể ra tay giết người tàn nhẫn ư?

Dur Niệm quan sát ánh mắt hắn, khẩu hình thật chậm: “Tôi tên là... Dur... Niệm, còn anh?”

Hắn ngẩng đầu, đưa cột, nói: “Bạch...”

“Bạch gì?”

“Bạch...”

“Tôi tự tiện gọi hắn là Tiểu Bạch, có được không?”

Tiểu Bạch không đáp, mắt hắn khẽ run, yếu ớt như cánh bướm sắp rách.

Trước khi Thẩm Bạc chúc cô ngủ ngon, đột nhiên hỏi một câu thâm sâu: “Cô Dur, sao cô lại phản bội tội phạm vậy?”

“Cái gì?” Cô không hiểu cách dùng từ ‘sâu sắc’ này của anh.

“Muốn nói hết tiếng lòng, nhất định phải tin tưởng trước.” Anh dùng một chút, cười khẽ, nói, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Dur Niệm không yên lòng đáp.

Cũng gần như trong khoảnh khắc đó, những hồi ức bị khơi gợi lên. Đúng vậy, cô dùng đủ mọi thủ đoạn lấy được lòng tin của tội phạm, sau khi biết được bí mật trong nội tâm họ, lại không chút lưu tình mà sang tay tư liệu cho cảnh sát.

Cái này xem như là phản bội sao?

Dur Niệm ngồi vào trước bàn, bật đèn, định làm việc trắng đêm.

Trên bàn đã đặt sẵn cà phê, là loại vừa đun vừa uống, làn khói lượn lờ bốc lên, mê hoặc tầm mắt cô.

Cô nhấp một chút, thật đáng, cũng thật chất, đầu óc rớt cục cũng tỉnh táo hẳn lên.

Hiện tại xem vụ án đầu tiên của Tiểu Bạch, một người đàn ông say rượu bị giết, không động cơ, mai phục đã lâu, ám sát từ phía sau.

Kỳ lạ chính là, lúc ấy trong nhà còn có con của người chết, khoảng bảy tuổi, nhưng hắn không giết nó, mà vội vàng chạy trốn.

Có người nói, là cảnh sát đến kịp thời, mới ngăn chặn được một bi kịch khác.

Cũng có người nói, là bởi vì lúc đầu, đứa con trốn ngoài cửa, không bị phát hiện, mới may mắn thoát chết.

Đầu ngón tay cô gõ xuống mặt bàn, nghĩ thầm: Tiểu Bạch chắc chắn đã theo dõi rất lâu, cho nên mới đợi được thời cơ thích hợp như vậy- người đó say rượu, ngủ trên sofa. Là một nhát cắt cổ, miệng còn bị khâu lại.

Mà lúc ấy, đứa con vừa mới tan học, theo lý mà nói sẽ đụng mặt Tiểu Bạch.

Nhưng Tiểu Bạch không giết nó, nó cũng không tố giác Tiểu Bạch.

Là hàng xóm báo cảnh sát.

Tại sao?

Cô lật qua tài liệu, phát hiện người chết thường xuyên say rượu, đáng giận chính là sử dụng bạo lực với đứa con nhỏ của mình. Con của người chết có bệnh tâm lý nghiêm trọng, im lặng ít nói, không muốn lên tiếng.

Nó ngần ngại thừa nhận ba nó chết sao?

Còn nữa, tại sao lại phải khâu miệng của người chết?

Dư Niệm nhìn thoáng qua ảnh chụp tư liệu của người chết, đường may trên đôi môi dày của ông ta xộn lộn, có vẻ đáng sợ khó tả.

Một người điếc, cần gì phải ra tay khâu miệng của đối phương chứ?

Hắn vốn không nghe được, làm vậy là thừa thãi.

Hay là, hắn căm thù lời nói của người chết?

Rất nhiều tội phạm thường sẽ làm một số chuyện biến thái để bộc lộ tâm tư của chính mình.

Dư Niệm lại mở trang tiếp theo, người chết thứ hai là phụ nữ, khoảng ba mươi sáu tuổi, trang điểm kỹ lưỡng xinh đẹp, hình như là nhân viên tiếp rượu múa hát kiếm sống.

Khi chết, mặt cô ấy bị rạch nhiều đường, từng vết tích tỉ mỉ, không giống như là ghen ghét, không mang theo sắc thái xúc động gì, xuống tay vừa trầm ổn vừa độc ác.

Trên tấm ảnh kia máu thịt lẫn lộn, thoạt nhìn thấy rợn người.

Dư Niệm không nhìn được dụi mắt, đọc hồ sơ phía dưới phát hiện, người chết cũng có một đứa con, mới bảy tuổi.

Tuổi còn nhỏ mà phải học cách tự lập, khi mẹ không có nhà, còn có thể tự chăm sóc bản thân.

Tại sao lại muốn một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy phải mất mẹ chứ?

Trong đầu cô hiện lên đôi mắt của Tiểu Bạch, trong veo vô lo, có một mỹ cảm tràn ngập nguy cơ, chạm vào là vỡ.

Rõ ràng sở hữu ánh mắt trong veo như vậy, tại sao lại làm ra chuyện cực kỳ tàn ác?

Trong vụ án cuối cùng, Tiểu Bạch không sát hại người nào cả, mà chỉ bắt cóc một đứa bé.

Nhưng mà khi hắn bị bắt, đứa bé không biết ở đâu, ngay cả hài cốt cũng chưa tìm được.

Thẩm Bạc có thể là vì chuyện này, mới ủy thác cô làm việc.

Cảnh sát đang tìm kiếm đứa bé đáng thương này, hy vọng nó vẫn còn trên nhân thế.

Nhưng mà, Tiểu Bạch lại không chịu nói gì.

Dư Niệm nhắm mắt lại, hai chân cô gác lên ghế, ngửa đầu, thở mạnh một hơi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô hoàn toàn không có chút manh mối.

Có lẽ đêm qua khuya, đầu óc cô trở nên hỗn loạn, mạch suy nghĩ cứ nhảy múa.

Lát thì nghĩ đến ba mình, một ngày trước khi chết còn dẫn cô đến công viên chơi, kết quả hôm sau lại nhảy lầu, không có chút lưu luyến.

Trong chốc lát, lại nhớ đến lời nói của Thẩm Bạc: Muốn nói ra tiếng lòng, nhất định phải tin tưởng trước.

Tuy cô là một chuyên gia phát hiện nói dối, chuyên môn là nghiệm chứng sự thật giả trong lời nói của người khác, nhưng bản thân cô lại lòng gạt quá nhiều người, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Rõ ràng là vì để cho thế giới càng thêm sạch sẽ, mà tay mình lại ô uế, tự mâu thuẫn đến mức buồn cười.

Dư Niệm còn nhớ rõ nửa năm trước thẩm vấn một tên tội phạm giết người hàng loạt, hắn chuyên lấy sắc dụ người, khi đang động tình, lại ra tay sát hại

bạn tình, không để lại một chút dấu vết.

Lần đầu tiên Dư Niệm gặp hắn, hắn từng nói một câu: “Tôi đã gặp qua nhiều ánh mắt phụ nữ, duy nhất chỉ bị em thu hút, em có tin đây là ‘nhất kiến chung tình’ không?”

Dư Niệm đương nhiên không tin mấy lời nói dối của hắn, nhưng phải tương kế tựu kế, hù dọa theo hắn.

Chuyện kết thúc, cô đã sang tay tư liệu này cho cảnh sát địa phương.

Trò chơi mờ ám của cô với hắn, cứ vậy chấm dứt.

Lúc gần đi, Dư Niệm vẫn nói từ biệt với hắn.

Đối phương nhìn cô chăm chú, với đôi mắt có ý đồ phá vỡ hàng phòng ngự trong lòng cô, lặng lẽ tiến vào đáy lòng, “Tôi đã lừa gạt nhiều người như vậy, duy nhất chỉ không gạt được em. Dư Niệm, tôi đối với em thật sự là ‘nhất kiến chung tình’, cho dù bị em phản bội, trong lòng tôi vẫn tồn tại lòng ái mộ.”

Lần đó, Dư Niệm im lặng không trả lời được, thực sự nói cái gì cũng không nói được.

Lần đầu tiên, cô có cảm giác áy náy với một cá nhân nào đó, như là bén rễ tận đáy lòng, sinh sôi không quy luật.

Dư Niệm tắt đèn, rơi vào bên trong đêm khuya trầm lắng.

Đêm nay, cô ngủ rất không ngon, cứ trằn trọc, khó có thể ngủ yên.

Cô dường như lại mơ thấy mặt mũi của người thiếu niên kia, hoàn toàn không nhìn rõ lắm, ngay cả ánh mắt vốn nhìn thấy rõ ràng của người đó cũng bị cảnh vật làm cho lẫn lộn, chỉ nhớ mơ hồ rằng... ánh mắt người ấy như thứ pháo hoa rung động lòng người nhất thế gian, điểm nhỏ trong tròng mắt cũng sáng ngời như vậy, cho dù là vật đổi sao dời, cũng sẽ không biến chuyển.

Người này từng vào thời điểm cô bất lực nhất, đã cho cô ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3

Trời tờ mờ sáng, sương mù dày đặc, không khí ẩm ướt lạnh lẽo.

Khi tia nắng đầu tiên xuyên qua bức rèm dày nặng chiếu vào, Dư Niệm thức giấc.

Cô không mở cửa sổ, ngủ chưa đủ, giật mình tỉnh giấc, đầu đầu như thiếu dưỡng khí.

Trên bàn vẫn còn cà phê uống dư đêm qua, mùi cay đắng thoang thoảng lan tỏa trong phòng.

Dư Niệm rửa mặt, thay xong quần áo, cầm ly đi ra ngoài.

Trong bếp, dì Trương đang nướng bánh mì.

Trên bàn đặt một đĩa bánh ngọt màu đen, là tiramisu.

Cô tùy tiện ăn mấy miếng, uống hết nửa ly sữa rồi không ăn nữa.

Dư Niệm lững thững đi ra sân, nhìn thấy Thẩm Bạc đang ngồi ở ghế mây.

Mắt anh khép hờ, khóe miệng vương chút ý cười, với chuyện cô đến làm như không nghe thấy.

Thẩm Bạc mặc bộ phục âu phục đen đuôi tôm như những người diễn tấu, đang lướt phím đàn dương cầm, là khúc Moonlight (Ánh Trăng) của Ludwig van Beethoven.

Dư Niệm định nói chào buổi sáng, lại nhớ đến lời nói hôm qua của anh, không thể lấy hành động vô lễ quấy rầy hành động đàn dương cầm của nhà dương cầm.

Vì thế, cô hậm hực xoay người, đi trở vào nhà lớn.

Dur Niệm đi đến phòng của Tiểu Bạch, gõ gõ cửa, lại nhớ đến đối phương không nghe thấy, nhất thời có chút khó xử.

Nhưng mà rất nhanh, cửa liền mở ra.

Tiểu Bạch cẩn mật nhìn cô, trong mắt vẫn là vẻ cảnh giác và mờ mịt như trước.

Dur Niệm viết chữ trên giấy cho hắn xem: “Chào buổi sáng.”

Tiểu Bạch gật gật đầu, vẫn không có biểu hiện gì như cũ.

Cô vượt qua hắn, nhìn quanh căn phòng, rèm cửa đều bị kéo xuống, một khoảng tối thui, thật bí bách.

“Tôi có thể vào trong không?” Cô lại hỏi.

Tiểu Bạch nghiêng người, để cô đi vào.

Dur Niệm hạ tầm mắt, đặt trọng tâm vào sợi xích trên tay hắn, là từ nhiều mắc thép hợp thành, gần như không thể phá vỡ.

Cô hỏi một câu: “Có đau không?”

Lại nhớ đến hắn không nghe được, lại viết ra: “Tay đau không?”

Tiểu Bạch lắc đầu, ngồi trên ghế, nhưng không nhúc nhích.

Dur Niệm không nói nữa, tỉ mỉ quan sát hắn.

Sắc mặt hắn so với hôm qua còn nhợt nhạt hơn, ánh nắng chiếu vào, sườn mặt hiện lên một lớp lông tơ mỏng, còn có một ít tơ máu rất nhỏ.

Hắn mong manh như vậy, nhất thời làm cô sản sinh ra một loại ý niệm muốn bảo vệ.

Dur Niệm kéo rèm ra một chút, dưới ánh mắt nghiên cứu của hắn, viết: “Tôi có thể kéo ra một chút không? Tôi cảm thấy anh nên ngắm nhìn thế giới bên ngoài, cho dù không nghe được... cũng rất tuyệt vời chẳng phải sao?”

Tiểu Bạch không từ chối.

Cô lại đánh bạo hỏi thêm: “Anh có thể nói chuyện không? Tôi nghe nói người bị điếc, là bởi vì vấn đề tâm lý nên sau đó lâu ngày không nói chuyện, sẽ đánh mất công năng nói, thậm chí là thị lực cũng sẽ bị ảnh hưởng. Vậy còn anh? Không nói là nguyên nhân tại sao vậy?”

Cô viết một đoạn dài lộn xộn, đưa đến trước mặt Tiểu Bạch, muốn hắn xem.

“Tôi...” Tiểu Bạch như một bé trai ngượng ngùng, muốn hắn cười liền gượng cười một tiếng, mới nói ra một chữ, cảm thấy giọng nói khàn khàn móp méo, không chịu nói nữa.

“Đừng sợ, tôi không để ý đến giọng nói anh đâu.”

“Tôi...” Hắn cố lấy dũng khí lần nữa, cuối cùng vẫn không thành công nói ra một câu lưu loát, cụp mắt, im lặng.

Dur Niệm không ép hắn, đối thoại trên giấy cùng hắn, tuy rằng hắn thường ba câu chỉ đáp hai, nhưng cũng xem như là trò chuyện với nhau vui vẻ.

Cô hỏi: “Anh thích ăn gì?”

Hắn không đáp.

“Tôi thích ăn mỳ chua cay, còn có hủ tiếu, bì lạnh cũng ngon nữa, anh từng ăn mấy món đó chưa?”

Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn cô, cuối cùng lắc đầu.

“Vậy để tôi làm cho anh ăn, làm xong bụng lên cho anh nha, anh có ăn cay được không?”

Tiểu Bạch mím môi, dè dặt viết lên giấy: “Một chút.”

“Được rồi, anh đợi tôi nha.” Cô không vội ép Tiểu Bạch nói chân tướng, như vậy chỉ phản tác dụng.

Cách làm Dur Niệm xem trên mạng, thật sự nấu hai tô mỳ chua cay bụng lên lầu.

“Ha ha anh xem, tôi cũng không biết hương vị thế nào nữa, chắc chắn là không ngon bằng mấy tiệm ăn bên ngoài rồi.” Cô nhìn hắn một cách chan chứa

mong chờ.

Tiểu Bạch giặt mình ngắn người một lát, cầm đũa lên, gấp vài sợi, kết quả bị vị cay làm sặc, ho đến mặt đỏ tai hồng.

Dur Niệm rót nước cho hần, lại vỗ vỗ lưng hần, lo lắng hỏi: “Không sao chứ?”

Tiểu Bạch lấy tay bịt miệng, chậm rãi lắc đầu. Bởi vì ho khan, cảm xúc trở nên kích động, cổ hần từ trắng bệch yếu ớt biến thành màu đậm hơn.

Dur Niệm muốn dẹp mỳ đi, lại bị Tiểu Bạch cẩn thận giữ lại.

Hần không nói tiếng nào, lần nữa gắp đũa, ăn một miếng nhỏ hơn.

Hần chậm rãi ăn, Dur Niệm thì ngồi bên cạnh nhìn hần ăn, cười nhẹ, người này thật là thú vị, là bởi vì không muốn phụ lòng tốt của cô, cho nên mới muốn ăn hết như vậy sao?

“Ăn không vô thì không cần miễn cưỡng đâu, khẩu vị của tôi khá nặng, quên mất anh.” Dur Niệm nói.

Tiểu Bạch chỉ im lặng ăn, không nói chuyện, cuối cùng, một tô mỳ cứ như vậy mà cạn sạch.

Gần đến giữa trưa, Dur Niệm mới nói tạm biệt với Tiểu Bạch.

Hần lần này không nhắm mắt, thái độ cũng có chút chuyển biến, không còn xa cách và cảnh giác nữa. Tay hần nắm nhanh lấy núm cửa, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Dur Niệm ngạc nhiên nói: “Chiều tôi lại đến.”

Tiểu Bạch do dự rồi gật đầu.

Cô không quay đầu lại, khi xoay người, khóe miệng vốn đang cười từ từ hạ xuống, trở về trạng thái bình thường.

Tới phòng bếp, Dur Niệm cảm thấy lách qua người Thẩm Bạc mà vào, nghe anh như cười như không nói một câu: “Cô Dur, vấn đề hôm qua còn chưa hỏi xong.”

“Muốn hỏi gì?”

“Mùi vị phản bội người khác thế nào, có chút áy náy gì không?”

Dur Niệm mỉm môi, không đáp.

“Muốn đội vương miện, phải chịu được sức nặng của nó.” Thẩm Bạc không nói thêm gì nữa, anh mỉm cười, ăn cơm của mình.

(Câu này nhớ không lầm là trong phim The Heirs của Hàn mà =.=)

Trong đầu Dur Niệm hỗn loạn, anh là đang châm chọc cô tự làm tự chịu sao? Nhưng xem thần thái của anh thì không giống vậy.

Đến tốt cùng là có ý gì?

Chỉ có điều, người bình thường sẽ vô cùng kinh ngạc với thái độ ôn hòa nhã nhặn của cô với tội phạm, riêng Thẩm Bạc thì không hỏi cái gì. Cũng không biết là anh ta đang cực lực tuân thủ giao kèo, hay là đã nắm rõ tâm lý cô trong lòng bàn tay.

Dur Niệm ăn xong cơm, nhưng không lập tức đến phòng Tiểu Bạch, mà quay trở về phòng mình xem một ít tài liệu.

Đúng lúc này, Thẩm Bạc đột nhiên gõ cửa.

Anh bưng một tách cà phê, khóe bốc lượn làn khói quanh khuôn mặt tuấn tú của anh, có loại thanh nhã xem hoa.

“Đây là bung cho cô.” Thẩm Bạc chuẩn mực nói.

“Cám ơn anh Thẩm.” Cô đặt túi đựng tài liệu trong tay xuống, nhận lấy cà phê, nhấp một chút.

Dùng khóe mắt, cô thấy Thẩm Bạc vẫn chưa đi, không khỏi hoài nghi: “Anh Thẩm còn có việc?”

“Đương nhiên là có, tôi còn có vài vấn đề muốn hỏi cô Dur.”

Dur Niệm nhũm mày, từ thấy mình đối lập với người này.

Vấn đề của anh cái nào cũng xảo quyệt, như là cảnh giác thị uy với cô, lại làm cho người ta không nắm bắt được suy nghĩ của anh.

“Anh hỏi đi.”

“Nếu một người Nhật và một người Đức lấy nhau sinh con, như vậy đứa con này sẽ mang hai dòng máu của hai nước này, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy nếu đứa con lai Nhật-Đức đó, lại lấy một đứa con lai Anh-Ý, sinh con, thì đứa bé đó sẽ lai bốn dòng máu của bốn quốc gia, đúng không?”

“Đúng vậy, anh muốn nói gì, anh Thắm?”

“Tôi muốn nói là, một khi bắt đầu lai nhiều dòng máu khác nhau, dù có rửa như thế nào, cũng không thể trở về với dòng máu thuần chủng lúc ban đầu.”

Anh là đang nói, bắt luận Tiểu Bạch có nỗi khổ gì, nhưng thế nào cũng là một người từng có vết nhơ, cho nên hấn không thể được cứu chuộc.

“Anh yên tâm đi, anh Thắm, sau ba ngày, tôi sẽ nói cho các người biết tung tích của bé gái đó.”

Sắc mặt Thắm Bạc không đổi, cũng không mấy may có chút biểu hiện nhẹ nhõm, chỉ là vẻ hứng thú trên mặt càng lúc càng đậm, nói: “Cho nên cô đã tính toán xong rồi, muốn phản bội hấn đúng không?”

Dư Niệm tránh né không đáp, “Tôi phải bắt đầu làm việc, anh Thắm, buổi tối chúng ta gặp lại?”

“Như vậy, song song với làm việc, xin hãy bảo trọng sức khỏe của mình.” Anh cười ôn hòa, bổ sung, “Chào buổi trưa, cô Dư.”

Đội anh hoàn toàn đi xa, Dư Niệm mới mở hồ sơ ra tiếp tục xem thông tin có liên quan đến Tiểu Bạch: Thì ra hấn không điếc bẩm sinh, mà là lúc mẹ hấn mang thai hấn đã phá thai, do đó tạo thành thương tổn thính lực cho hấn.

Mẹ hấn ngay từ đầu đã không muốn sinh hấn ra.

Cho nên, hấn là bởi vì trưởng thành trong sự khinh rẻ, mới nuôi dưỡng ra tính cách thế này sao?

Hơn nữa, lại ám chi lên cơ thể người chết, tùy tiện phát tiết bất mãn của mình với thế giới?

Hay là... làm mà không biết.

Dư Niệm không xem nữa, ngược lại đi đến chỗ Tiểu Bạch.

Hấn vẫn lặng lẽ ngồi trên ghế, như là một pho tượng hình người điêu khắc tuyệt đẹp.

Thấy cô đến, hấn nghiêng đầu, hơi hơi mỉm cười, ngay cả vui thích cũng dè dặt như vậy.

Dư Niệm viết hí hoáy lên giấy: “Anh muốn xem phim không?”

“Phim?” Anh trả lời.

“Phim kinh dị, hoặc phim tình cảm, phim gì cũng được.”

“Ừ.” Hấn không từ chối, cũng không ưng thuận.

Dư Niệm mang đến máy tính bảng, cho hấn xem phim kinh dị mới ra mắt tháng này.

Cô xem đến giữa phim, mới phát giác có nhiều cảnh không ổn lắm.

Trong phim, có rất nhiều cảnh máu me, chẳng phải vậy là đang thức tỉnh hấn?

Dư Niệm nghiêng đầu, lên nhìn biểu hiện của Tiểu Bạch, vẻ mặt hấn lãnh đạm, không có vẻ gì là cảm thấy đặc biệt hứng thú, càng không có biểu hiện đặc thù gì.

Bộ phim kết thúc, Dư Niệm bị dọa đến mơ hồ, lòng còn sợ hãi.

Tiểu Bạch mở lời nói trước: “Sợ?”

Hấn chỉ có thể nói một âm riêng lẻ ngắn gọn như vậy, mới đầu ngữ điệu còn kỳ lạ, tiếp sau đó từ từ chuyển biến tốt hơn.

“Hơi sợ, tôi không có gan xem phim kinh dị.” Dư Niệm trả lời chi tiết.

Hai người họ trò chuyện một lát, Dư Niệm liền định quay về phòng đi ngủ.

Trước khi rời khỏi, Tiểu Bạch đột nhiên đứng dậy, túm chặt lấy cổ tay của Dư Niệm.

Sức của hắn rất mạnh, sức lực bộc phát thoát nhìn hoàn toàn trái ngược với vẻ bề ngoài.

Tim Dư Niệm đập mạnh, trong nháy mắt cô mới nhớ ra, sự thật người này vẫn là một tội phạm giết người.

Cô cúi đầu, ánh mắt di chuyển xuống cổ tay: năm ngón tay hắn sắp ghim vào da cô, lưu lại nhiều vết đỏ nhạt có đậm có.

Gần như trong nháy mắt, cô nhớ tới lời nói của Thẩm Bạch: Con lai vẫn sẽ chỉ là dòng máu lai, họ không có khả năng trở nên thuần chủng. Cho nên, người đã làm chuyện ác, có khả năng khôi phục bản tính thiện lương sao?

Tâm trạng của Tiểu Bạch có vẻ rất kích động, đầu vai gầy gò của hắn run run, nói không thạo lắm: “Nói... nói cho tôi biết, cô muốn cái gì?”

Dư Niệm muốn ổn định tâm trạng cho hắn, tay cô chủ động gỡ năm ngón tay của hắn ra, bình tĩnh tự nhiên dùng khẩu hình nói với hắn: “Tôi không muốn gì cả.”

“Không muốn gì, đối... đối xử tôi tốt như vậy.”

“Tiểu Bạch, anh làm đau tôi.”

Cô bắt đầu cuống quýt, cũng quên mất sự thật Tiểu Bạch là kẻ điên.

Tay hắn càng bấu càng chặt, gần như là thỉnh cầu, hỏi cô: “Cô muốn biết cái gì?”

“Anh làm đau tôi! Tiểu Bạch!” Cô quát lớn.

Rốt cuộc, Tiểu Bạch như phát hiện ra điều gì, buông lỏng tay ra.

Hắn co quắp người lại, nói lộn xộn xin lỗi, cuối cùng ôm chặt lấy đầu mình.

“Chúc ngủ ngon.” Dư Niệm viết ba chữ này xong, đóng cửa lại, chạy trốn thật nhanh.

Thật sự là có thứ cô rất muốn, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Chuyển biến cảm xúc của Tiểu Bạch đã rất nhanh so với tưởng tượng của cô, chỉ cần thêm một chút nữa, chắc là có thể phá vỡ lòng đề phòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4

Dư Niệm trở về phòng, đóng hết cửa sổ, chỉ để lại đèn bàn tỏa ra ánh sáng ấm áp bầu bạn cùng cô.

Nói thật, cô làm việc khoảng vài năm, chưa từng gặp qua người nào như Tiểu Bạch.

Khi hắn nhìn cô, ánh mắt trong veo như đứa trẻ, không có vẻ gì là nguy trang, là đứa trẻ quần quýt lấy người lớn.

Hắn khao khát được yêu thương, hơn nữa, hắn không nói dối.

Dư Niệm lại mở hồ sơ ra, một ngày không nhìn, túi giấy vàng đã nhão. Loại chất liệu giấy thể này thật mau nhàu nát, đồ lỏng, rồi rách.

Rõ ràng đã xác định hồ sơ này vô số lần, nhưng cô cứ xem đi xem lại, hy vọng từ bên trong đó tìm được chút sơ hở, tìm được chút dấu vết còn sót lại, dùng để phủ định giả thiết Tiểu Bạch giết người.

Xem ra cô bị điên rồi.

Anh Thẩm mời cô đến, là vì muốn tìm kiếm tung tích của bé gái kia, mà không phải vì để cô giúp Tiểu Bạch thoát tội.

Cô cứ lật tới lật lui những tấm ảnh chụp hiện trường.

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa vang lên.

Dư Niệm giật thót, ảnh chụp rơi tứ tán xuống sàn.

Cô ảo nảo đắm mặt bàn, đứng lên, mở cửa.

Bên ngoài chỉ có màn đêm đen sịt, không có ai khác.

Cô cúi đầu, chỉ thấy một chiếc đĩa đựng điểm tâm tinh xảo, bên cạnh còn có dụng cụ xông tinh dầu, bên trong nến cháy, bên trên là vài giọt dầu đựng trong đĩa, bên dưới có lót tờ giấy viết: “Ngủ ngon, cô Dư.”

Là anh Thẩm kia mang đến, cô nhận ra nét chữ của anh.

Anh đúng là nơi nơi gây lãng mạng, làm cô kinh ngạc vui vẻ.

Dư Niệm mềm lòng một chút, cô kéo chiếc xe đẩy thức ăn vào phòng, đi được vài bước, bánh xe cán qua thứ gì đó.

Cô cầm lên thì thấy, hóa ra là hình chụp đặc tả gương mặt của người chết.

Dư Niệm chán ghét định để lại tấm ảnh trên bàn.

Lúc này, cô đột nhiên phát hiện phía sau tấm ảnh có gì đó khác thường, chỉ thấy một góc tấm ảnh có hàng chữ viết hơi vàng vàng.

Với sự nhạy bén chuẩn xác của mình, Dư Niệm nhanh chóng bắt lấy điểm đáng ngờ này.

Cô đập tắt đèn xông, dùng cây tăm chấm chút tinh dầu bôi lên đó, chữ viết vàng vàng từ từ rõ lên... Là ‘03/08/2016, KTV Sơn Nguyệt’.

Đây là dự báo cái chết!

Dư Niệm quá kinh hãi, cô lại lấy một tấm khác đặc tả phần mặt của nạn nhân làm nghề ca múa tiếp rượu, thẩm tra đối chiếu thời gian gây án, thật đúng là ngày 03/08!

Cô làm rõ chữ đằng sau tấm ảnh, trên đó có viết: ‘Tôi âm thầm để lại manh mối ở hiện trường khám xét, có phải khiến người ta cảm thấy rất khó tin không? Rất nhanh sẽ có con dê gánh tội thay xuống địa ngục trước, mang theo tội nghiệt còn sót lại của hắn. Tôi tất nhiên sẽ cứu rỗi hắn, kể cả đứa bé mà hắn khát khao cứu rỗi’.

Dư Niệm á khẩu, cô cắn môi, hít sâu một hơi để ổn định lại tâm trạng.

Cô cần phải hiểu được nguồn gốc của những dòng này, lần nữa bắt đầu.

Sở dĩ trên tấm ảnh có thể hiện ra chữ viết, chắc là trước đó dùng một loại dung dịch không màu viết lên ảnh, sau khi khô lại, dùng cò bông lai tử (thuộc chi Thụy Hương) thấm ướt sẽ hiện lên chữ viết màu vàng.

Còn tinh dầu xông hương mà anh Thẩm chuẩn bị cho cô kia, có chứa dầu cò bông lai tử, cho nên khi đốt lên sẽ làm dung dịch bốc hơi, dưới tấm ảnh sẽ có hiệu quả.

Người đàn ông này... đã sớm phát hiện rồi sao?

Vậy tại sao lại không nói, cố tình dùng cách thức này nhắc nhở cô?

Nội tâm anh ta lạnh lẽo đến nỗi khiến Dư Niệm phát rùng mình, lại đem tất cả phán đoán trước kia từ gương mặt ôn hòa của Thẩm Bạc phá hủy toàn bộ.

Chỉ là, hung thủ làm thế nào để gian lận ảnh chụp trong khi khám xét hiện trường?

Hắn không có khả năng lẩn vào trong đội cảnh sát, như vậy chỉ có một khả năng, tấm ảnh đã sớm được hắn chụp lại, rồi động tay động chân vào đó, sau đó lúc thu thập ảnh chụp giao cho cảnh sát, đã để lẩn vào trong.

Mà bình thường, tiếp xúc đầu tiên với hiện trường hoặc là đội kỹ thuật của cảnh sát, hoặc là vài đơn vị pháp y hợp tác lâu dài với họ, nói cách khác, hung thủ vô cùng có khả năng là pháp y, hơn nữa còn là nhân viên điều tra tham gia tác nghiệp!

Huống hồ, cảnh sát sao lại hoài nghi những tấm ảnh do chính mình quay chụp làm bằng chứng từ đâu ra chứ?

Người nào lại nghĩ đến, thời điểm hung thủ phạm tội vụ án đầu tiên, liền để lại gợi ý, nhưng cảnh sát lại làm như không thấy?!

Trong lòng Dư Niệm dấy lên lửa giận phừng phừng, cô suyt nữa sụp đổ. Kẻ đó trốn ở sau lưng xem người khác hoảng sợ, hãi hùng, thất thốt, thì thấy thú vị lắm, phải không?

Còn có, người chịu tội thay, cùng với đứa bé hắn khát vọng cứu rỗi là gì?

Tiểu Bạch chính là người chịu tội thay sao? Hắn khát vọng cứu rỗi đứa bé kia?

Cô muốn điên lên.

Cũng không còn thời gian nữa.

Dur Niệm xuống lầu, định đi tìm Thẩm Bạc nói rõ ràng, ít nhất phải mau chóng cho cảnh sát biết được việc này.

Lầu hai, cửa phòng đóng chặt, nhưng có ánh sáng tràn qua khe hở, chứng tỏ anh vẫn chưa ngủ.

Dur Niệm cong tay nhẹ nhàng gõ cửa, “Anh Thẩm, anh ngủ chưa?”

Gõ ba tiếng, mới có tiếng đáp lại.

“Mời vào, cô Dur.”

Cửa quả nhiên không khóa.

Dur Niệm rón rén bước vào, mới vừa đi ngang qua phòng tắm, thì Thẩm Bạc từ đó bước ra.

Anh mặc áo choàng tắm sạch sẽ, trên người tỏa ra mùi hương thanh mát.

Tóc còn hơi ẩm, màu tóc sẫm, nước dọc theo sợi tóc trượt xuống chóp mũi, lưu lại hạt châu trong suốt sáng lấp lánh.

Thẩm Bạc mỉm cười, lên tiếng: “Ăn khuya rồi chưa?”

Dur Niệm hé miệng, “Tôi...”

“Hửm?” Hình cung nụ cười anh càng rộng, “Còn chưa ăn, tôi nhìn ra được, khoe miệng cô không dính dầu mỡ, cũng không có vết đỏ nhạt do ăn xong dùng khăn lau qua để lại.”

“Anh Thẩm...” Cô nóng lòng ngắt lời anh, nóng lòng phát biểu ý kiến của mình.

“Làn da cô khá nhạy cảm, lại trắng, không phải sao?” Anh đột nhiên đi lên trước, giam cô vào tường, tay anh dừng lại nơi cổ tay cô, ngón tay với khớp xương rõ ràng, từng chút từng chút nắm lấy, đem cô ép vào tường, dựa sát mặt tường lạnh băng.

Dur Niệm bị hoảng hốt, lại không từ chối anh.

Khi cô kịp nhận ra, thì tư thế hiện giờ lại quá mức mờ ám.

Thẩm Bạc gần trong gang tấc, ánh mắt trần trụi quan sát cô.

Khoe miệng anh hơi nhếch lên, nhưng không hề phóng dăng, mà có một loại ám áp tao nhã, khiến người khác có cảm giác yên tâm.

Anh tuyệt đối sẽ không làm gì cô.

“Anh Thẩm?” Dur Niệm trừng mắt nhìn anh, gọi.

Thẩm Bạc từ từ buông tay, cuối cùng hoàn toàn thả ra.

“Xem này, cổ tay cô chẳng phải sẽ như vậy sao? Chỉ đụng vào một chút, sẽ đỏ lên, tôi đang nghiệm chứng cho cô xem là tôi khá hiểu biết về cô.”

Tầm mắt Dur Niệm hạ xuống, quả nhiên, cổ tay cô có vài vết đỏ nhạt, tuy rằng nhìn thấy sợ thật, nhưng không có chút cảm giác đau nào.

Người đàn ông này, đúng là kỳ lạ.

Dur Niệm nghĩ mà không đáp, chỉ nói chuyện quan trọng hơn thôi: “Anh Thẩm, mấy tấm ảnh này có vấn đề, theo phán đoán của tôi, hung thủ có thể là nhân viên pháp y phụ trách chụp ảnh khi khám xét hiện trường, hơn nữa, Tiểu Bạch là người vô tội.”

“Tôi đã biết rồi, hơn nữa cũng đã gửi tin tức cho cảnh sát. Họ đã sớm phát hiện, mà quan hệ giữa Tiểu Bạch và hung thủ rất mật thiết, hẳn không chịu nói ra tung tích của hung thủ và đứa bé kia.”

“Tại sao lại không nói với tôi những chuyện này? Để tôi một mình tra lâu như vậy?”

“Đây là yêu cầu của cảnh sát, trước khi chưa nghiệm chứng được năng lực của cô, không được để lộ công tác yêu cầu giữ bí mật. Mà hiện tại, cô đã đủ tư cách rồi.” Thẩm Bạc cười nhẹ, ý cười mờ ám mà mù mịt, “Tôi còn muốn hỏi một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Hiện tại cô... có phải đã nhẹ nhõm hơn rồi không?”

Bởi vì không phản bội, cho nên nhẹ nhõm hơn sao?

“Đúng vậy, tôi thật may mắn.” Dư Niệm nói chi tiết.

“Thế thì, tiếp tục công việc đi, cô Dư, cô còn chưa... giành được lòng hắn.” Thẩm Bạc nói một câu đầy ý tứ, ‘hắn’ trong miệng anh nói chính là ám chỉ Tiểu Bạch.

Dư Niệm quay về phòng, dư âm ấm áp trên tay cô chưa tan hết, ngửi kỹ một chút, còn lưu lại mùi hương lạnh lạnh kia.

Đây là mùi hương gì?

Là bạc hà, hay là mùi gì khác?

Cô nhắm mắt lại, hồi tưởng một chút: mùi thơm mát bức người đó, không phải mùi vị nồng nặc thô thiển, hình như là mùi hoa lan.

Hoa lan ư?

Dư Niệm lại nhớ đến chiếc khăn tay hồi đó có được, mặt trên còn có mùi hương như đã từng quen, là hương hoa lan gợi tình.

Sáng hôm sau, Dư Niệm vẫn đến thăm Tiểu Bạch như thường lệ.

Chuyện hôm qua tuy vẫn còn rõ ràng trước mắt, nhưng cô lại giả như không có chuyện gì, bước vào trong phòng.

“Tiểu Bạch?”

Tiểu Bạch vẫn ngồi trên chiếc ghế đó, vị trí cố định, giống như dưới quần có lực hút mạnh, một khi dính vào, nhấc thế nào cũng nhấc không ra.

Thế nhưng, hôm nay hắn mở hết cửa sổ ra, đón lấy ánh nắng, hất lên bên trong đồng tử trắng đã cùng gương mặt trắng bệch của hắn, trông có chút sức sống.

Dư Niệm mang theo một đĩa bánh bao con thỏ, nhân làm từ hạt sen và lòng đỏ trứng, nhỏ xinh đáng yêu, cắn một cái, trong miệng tràn ngập vị sữa béo ngậy.

Cô cầm một cái, đưa lên miệng Tiểu Bạch, cười như mùa thu tỏa nắng, “Nhìn này, là tôi làm đó.”

Tiểu Bạch gật gật đầu, không chồm từ.

Hắn nhận lấy bánh, cắn một cái, ăn rất nho nhã.

“Thích không?” Cô lại viết xuống câu hỏi.

“Thích.” Tiểu Bạch đáp lại.

“Câu hỏi hôm qua anh hỏi tôi, anh có còn nhớ không?” Dư Niệm không muốn né tránh vấn đề hôm qua, vẫn giao tiếp cùng hắn như bình thường, vậy rất giả tạo.

Muốn để người khác tin tưởng, nhất định phải lấy chân tình đổi chân tình, cho nên mới bị mê hoặc.

Đầu ngón tay Tiểu Bạch run lên, hắn cup mắt, không có sức lực, cũng không muốn viết câu trả lời.

“Có muốn nghe thử cách nghĩ của tôi không?”

Tiểu Bạch liếc nhìn cô một cái, mắt sáng rực lên, gật gật đầu.

Dư Niệm múa bút một chút, nghiêm túc viết trên giấy: “Thực ra, ngay từ lúc bắt đầu tiếp cận anh, tôi đều có ý đồ. Tôi học tâm lý, hiện tại là chuyên gia phát hiện nói dối. Chính là, mỗi câu anh nói, tôi đều có thể suy đoán ra anh đang nghĩ gì, cho dù không nói lời nào, tôi cũng sẽ dùng thuật đọc tâm, nhìn ra một chút sơ hở của anh, để biết được cảm xúc của anh. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, liền cảm thấy ánh mắt anh đặc biệt đẹp, rất trong trẻo, cho nên tôi cảm thấy được... anh không có giết người.”

Cô viết xong một đoạn dài, đưa cho Tiểu Bạch xem trước.

Tiểu Bạch xem xong, chỉ mím môi, không nói chuyện.

Dư Niệm viết tiếp: “Anh cảm thấy người mà anh đang bảo vệ là người tốt sao? Nhìn thế nào cũng thấy hắn đang sát thương cha mẹ của cô bé, hắn như vậy mà tốt à? Vậy anh có biết, hắn gọi anh là dê con nhu nhược đợi làm thịt không? Đứa bé kia... thật sự an toàn sao?”

Tâm trạng của Tiểu Bạch cuối cùng cũng có dao động, hắn múa may hai tay, lát sau lại bình tĩnh lại.

Hắn gian nan nói chuyện, nói từng âm một: “Tôi tin tưởng... cô, nói với cô... toàn bộ sự việc.”

Bạn đang đọc truyện *Thảm Bạc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Mùa thu vốn nhiều mưa, một chút mây đen che lấp, chớp mắt mưa phùn kéo đến rả rích, tí tí tách tách.

Bên ngoài ồn ào, bên trong lại lặng ngắt như tờ.

Tiếng nói Tiểu Bạch quanh quẩn bên tai Dư Niệm, mặc dù nhỏ đến không thể nghe thấy, lại kích thích tiếng vọng cực lớn trong lòng cô.

Cô thành công, giành được lòng tin của Tiểu Bạch.

Dư Niệm gạt đầu, ý bảo Tiểu Bạch bắt đầu nói.

Nghe miêu tả của hắn, hai người họ quen nhau ở khu Hoàng Sơn vào một năm trước.

Thời tiết hôm đó cũng như bây giờ, trời lạnh, mưa dầm.

Tiểu Bạch từ biệt bà nội nuôi hắn khôn lớn, định đến khu Hoàng Sơn tìm một công việc.

Hắn chưa từng được đi học, từ nhỏ đến lớn đều tự bản thân ghép vần nhận biết chữ, lại bị đieác bẩm sinh, nên không thể tìm được công việc nào làm.

Vì vậy, ban ngày hắn phụ việc ở công trường, ban đêm thì thử gửi bản thảo cho tòa soạn, tiền nhuận bút viết tay tuy thấp nhưng giúp văn chương càng khá hơn.

Khi hắn lần đầu tiên nhận được tiền nhuận bút, bị một tên côn đồ trên phố theo dõi hắn rất lâu cướp hết tiền.

Khi chúng đánh hắn, còn tưởng hắn quá chánh chọc, hỏi lâu cũng không hé răng, đau thế nào cũng không cúi đầu xin tha.

Tên côn đồ thấy quá nhàm chán, nhét tiền vào túi rồi bỏ đi.

Một mình Tiểu Bạch ngồi xồm trước cửa quán bar đợi mưa tạnh.

Hắn cũng không biết nên làm gì, có lẽ đến công trường tiếp tục phụ giúp, nhưng tòa nhà cũng sẽ mau chóng xây xong, không biết quản công của công trình đó còn nhận hắn tiếp không.

Hắn cảm thấy khôe miệng rất đau, đưa tay lên lau, có chút vết máu khô đi.

Mở miệng, cũng không dám há to.

Lúc này, một người phụ nữ ngâm điều thuốc đi ngang qua, quay đầu lại đánh giá hắn một lượt, vốn muốn đi tiếp, lại quay trở lại.

Cô ấy hỏi hắn tên gì, trông hình dáng khuôn miệng khi phát âm, đại khái có thể đoán ra là như vậy.

Tiểu Bạch lắc đầu, hắn không có tên, bà nội ở quê cũng dùng tiếng địa phương gọi tên hắn, phát âm là ‘Bạch’, lại không biết đổi thành chữ giản thể là gì.

Cho nên, người phụ nữ đó cũng gọi hắn là Tiểu Bạch.

Cô ấy chính là người mà Dư Niệm luôn tìm kiếm.

Dư Niệm đang nhìn bản ghi chép, thấy Tiểu Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ thất thần, cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

“Về sau thì sao?” Cô hỏi.

Tiểu Bạch chuyển tầm mắt, tiếp tục viết xuống...

Sau đó, hắn sống ở dưới lầu nhà cô ấy.

Tiểu Bạch cũng không biết tại sao lại đi theo cô, chỉ cảm thấy là vết thương hắn do cô băng bó, là mạng hắn do cô cứu.

Hắn muốn báo đáp cô.

Hơn nữa, người phụ nữ này luôn mặc váy màu xanh lam, trông gọn gàng xinh đẹp, kiểu như vầng sáng từ ánh trăng tỏa ra, lấp lánh lấp lánh.

Ngộ nhờ có người gặp rồi này sinh lòng tham thì sao?

Hắn phải ở lại bên cạnh cô, chờ đợi cô.

Cô đuổi hắn đi, ngại hắn phiền. Rõ ràng chán ghét cực kỳ, rồi lại gọi hắn lên lầu ăn cơm.

Rồi về sau, Tiểu Bạch liền sống cùng cô, biết được công việc của cô là pháp y, còn thấy hơi xấu hổ.

Cô trông lợi hại như vậy, hắn cái gì cũng không có, chăm sóc cô không được, cũng không giúp được cô.

“Tôi muốn giết người, anh sợ không?” Cô hỏi hắn.

Tiểu Bạch lắc đầu.

Cô ta cảm thấy không chút thú vị, bắt chéo hai chân thon dài, viết một danh sách lên trang giấy: “Người này đi, tôi giết hắn”.

Không qua mấy ngày, người đàn ông kia thật sự đã chết.

Tiểu Bạch lại có phản ứng, cô ta nói đây là thật.

Cô thực sự giết người, rõ ràng cười xinh đẹp như vậy, nhưng lại dịu dàng nói ra những lời tàn nhẫn.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bạch mở miệng nói chuyện, nói năng lộn xộn, giọng nói quái đản, cũng đặc biệt buồn cười.

Người phụ nữ đó quả nhiên vui vẻ, nhưng cuối cùng, lại cô đơn nói: “Tôi nói với anh là bởi vì tôi biết anh sẽ không nói với người khác, tôi tin anh.”

Thực sự đó cũng không phải là tin tưởng, chỉ là Tiểu Bạch nói ra hung thủ, ai sẽ tin?

Hắn là người điếc.

Rồi về sau nữa, lại chết thêm một người.

Tiểu Bạch tự an ủi chính mình, cô là đang giết kẻ xấu.

Những người đó tàn nhẫn bắt nạt với chính con cái của mình, đáng chết, không phải sao?

Qua vài ngày, lúc Tiểu Bạch về nhà, ở cạnh cửa nhìn thấy một bé gái.

Cổ tay nó bầm tím, một đường dài nhỏ, như bị người ta đánh.

Tiểu Bạch đi qua hỏi nó, nó lại há miệng nhưng không nói nên lời.

Là một cô bé câm, đồng cảnh ngộ với hắn.

Tiểu Bạch cũng không biết tại sao, lại mang cô bé vào nhà.

Hắn muốn đi ngủ một chút, khi thức giấc thì lại không thấy cô bé đâu, trên bàn có vài thứ kỳ lạ, giống như loại dao dài nhỏ.

Không qua bao lâu, còn có cảnh sát phá cửa xông vào, bắt hắn lại.

Dư Niệm nín thở, khẽ nói: “Cô ấy đang lợi dụng anh, anh phải biết là như vậy.”

Tiểu Bạch mơ màng nhìn cô một cái, rồi viết tiếp: “Cô ấy là người rất tốt, chạy trốn rồi cũng là người rất tốt. Cô ấy đối xử với tôi tốt lắm, cô bé cũng là cô ấy mang đi, cô ấy sẽ đối xử tốt với nó. Cho nên, tôi sẽ tiếp tục che giấu.”

“Cho nên, anh muốn hy sinh bản thân, để mình chịu tội thay người khác?”

“Cô ấy đã cứu mạng tôi, tôi vẫn biết ơn cô ấy.”

Dư Niệm day day thái dương, nói: “Tiểu Bạch, cảnh sát rất giỏi, họ đã điều tra ra được anh không phải là thủ phạm rồi.”

“Thật không?” Hắn viết xuống, bỗng nhiên dừng bút trong chốc lát, rồi viết chữ thật lớn, “Vậy các người tìm được cô ấy chưa?”

“Vẫn chưa, nhưng căn cứ theo những gì anh mô tả, họ đã đi điều tra nhân viên pháp y gần đây xin nghỉ việc là ai, bước đầu xác định ra kẻ tình nghi.” Dư

Niệm lấy tấm ảnh chụp vừa mới nhận được qua điện thoại, cho hắn xem, “Là cô ấy đúng không?”

Tiểu Bạch gật đầu, thú nhận là cô ta.

Dur Niệm không muốn gạt hắn, lại lấy lời dự báo cái chết ngày hôm qua cô tìm được cho hắn xem, “Cô ấy chính miệng thừa nhận, anh là người chịu tội thay mà cô ấy tìm được. Có thể không phải cô ấy muốn cứu anh, mà là từ lâu cô ấy đã lên kế hoạch giết người, hơn nữa còn theo dõi anh.”

Tiểu Bạch hỏi cô: “Tại sao?”

Dur Niệm lắc đầu, cô cũng muốn biết tại sao, nếu biết, có lẽ có thể ngăn ngừa tai họa xảy ra.

Trời quá tối, trong phòng liên bật đèn.

Gió lạnh thổi vào, đèn hơi lay động, chao đảo trên trần nhà.

Đôi môi Tiểu Bạch mím chặt, hình thành một đường thẳng.

Hắn túm quần, ngón tay rất chặt, buông ra, lại bắt lấy nếp nhăn.

Cứ lặp lại như vậy, ống quần trở nên thẳng nhàu lẫn lộn.

“Tại sao?” Hắn khẽ nhếch miệng, mặt đỏ lên, thờ ơ.

Dur Niệm biết hắn đang tự trách, đưa tay, vỗ vỗ lưng hắn, “Anh đừng lo lắng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức tìm đứa bé.”

“Không...” Hắn cụp làn mi dài đen nhánh, giống như đang đấu tranh tư tưởng, rồi rầm một hồi mới nói, “Tôi là nói, tại sao phải gạt tôi?”

Dur Niệm kinh ngạc.

Đúng rồi, hắn nhạy cảm lại yếu đuối, đối mặt với người mà bản thân một lòng muốn bảo vệ, có loại bướng bỉnh và kiên trì mà người bình thường khó lý giải.

Cho đến khi biết được, tất cả những gì hắn bảo vệ đều là hư ảo.

Sự thuần khiết cùng chân thành trong suy nghĩ của hắn, đều là nguyên nhân để người khác huyền hoặc ra lừa dối hắn.

Cô ta chẳng qua chỉ dẫn dắt hắn, cam tâm tình nguyện chịu chết vì cô ta mà thôi.

Cũng chỉ có vậy.

Dur Niệm không biết nên nói gì nữa, cô lần nữa cầm cái bánh bao con thỏ, đưa đến bên miệng hắn, cười nói: “Ăn nữa không? Ăn xong để tôi mang đĩa đi đẹp.”

Tiểu Bạch gật đầu, tay nắm chiếc bánh bao rất chặt.

Ngón tay hắn vẫn rất trắng, bao lấy chiếc bánh mềm mại bên trong, ánh vào bóng râm nhợt nhạt, như hợp thành một thể.

Dur Niệm đóng cửa lại, rời khỏi đó.

Chuyện anh Thẩm ủy thác, cô đã hoàn thành xong toàn bộ.

Thứ còn lại, chính là chi phí đã bàn bạc trong email, chỉ chờ tiền vào tài khoản.

Dur Niệm trở về phòng thu dọn đồ đạc.

Cô nhìn xung quanh bốn phía, phát hiện trên bàn có thêm một cây hoa hồng mới cắt, như là sinh trưởng trong nhà kính, mềm mại vô ngần.

Màu đỏ tươi đẹp, nhiệt tình như lửa, biến cả căn phòng xinh đẹp theo.

Là anh Thẩm kia tặng à?

Dur Niệm bất giác nhướn miệng cười, rồi khôi phục vẻ điềm đạm, quay lại bắt đầu thu dọn quần áo.

Thứ cô mang đến không nhiều, chỉ có hai bộ quần áo.

Trước khi ra khỏi nhà còn mặc chiếc áo khoác màu sẫm, trên cổ quàng thêm khăn choàng, hai đầu khăn buông thõng theo gió, có một loại ý cảnh đông nhẹ cùng êm ấm áp.

Cô kéo vali hành lý, đầu tiên là chào tạm biệt dì Trương.

Dì Trương mỉm cười ấm áp, đưa cho cô một chiếc trâm cài, là hàng thủ công, dùng sợi bạc, khéo léo kết thành con bướm.

Rất đẹp, cô rất thích.

Dư Niệm gật đầu, nói cảm ơn, hỏi: “Anh Thẩm đâu?”

Dì Trương chỉ ra sân, có ý nói cô đi ra đó.

Dư Niệm xoay người đi vào đình nghỉ chân, Thẩm Bạc ngồi xõm trong nhà kính, anh đeo bao tay màu đỏ, cầm một cây kéo, đang cắt tia hoa cỏ.

Bên ngoài nhà kính bao phủ một tầng sương mù ẩm thấp và dày đặc, xa xa son thủy cùng căn phòng như chìm bên trong đó, chỉ nhìn thấy đỉnh nhọn cùng ngọn hải đăng, như ẩn như hiện.

Dư Niệm hít một hơi, nói: “Anh Thẩm, tôi phải đi rồi. Điều anh muốn biết, tôi đều viết hết trong thư, đặt trên bàn ở lầu hai.”

“Hai ngày nay, cô sống thế nào?” Dường như anh đối với chân tướng không cảm thấy hứng thú, thần nhiên hỏi han, “Có thể ăn cơm nóng, còn có chỗ nghỉ chân, cho tôi một đáp án chung chung cũng được. Nếu cô kiệm lời, thậm chí có thể nói tốt, hoặc là không tốt.”

Dư Niệm biết câu ‘mọi việc phải chờ lại đường lui, để ngày sau còn vui vẻ gặp lại’, cho nên khách sáo mỉm cười, đáp, “Tôi sống rất tốt, mọi phương diện, đều rất hài lòng.”

“Không cần dùng bữa tối mà đi rồi sao? Tôi đích thân xuống bếp, từng ăn gan ngựa nướng chưa?” Anh đứng dậy, nhẹ nhàng phui phui đầu gối lấm lem, bên môi lại gọi lên ý cười như gần như xa.

“Không cần đâu, tôi chỉ muốn về nhà. Tóm lại mấy ngày này, đã làm phiền anh Thẩm rồi.” Dư Niệm nói cảm ơn xong, xoay người, đi về hướng cổng lớn.

Đi được vài bước, cô mới vừa đặt tay lên cánh cửa gỗ bị mưa thấm ướt, lại bị tiếng nói cắt ngang động tác: “Đúng rồi, câu hỏi cuối cùng, cha cô thật sự tự sát à?”

Đồng tử Dư Niệm chợt co rút lại, cô đột nhiên quay đầu, nhìn về hướng Thẩm Bạc: “Anh Thẩm, lời này của anh là có ý gì?”

Ý cười Thẩm Bạc lan tràn, càng lúc càng mở rộng, cuối cùng lặp lại: “Là nghĩa đen, cô thực sự cảm thấy, cha cô là tự sát à?”

Đáy lòng Dư Niệm ngổn ngang cảm xúc, lời này của anh là, đã biết được gì đó?

Thực tế là ai cũng nói cha cô tự sát, duy chỉ có mình cô không tin.

Người cha khi dỗ dành cô, mảy hơi nhủ lại, vừa bắt đắc đi vừa cưng chiều như vậy, sao có thể... bỏ lại cô không cần?

Dư Niệm mím môi, sắc mặt bị lời nói này làm tái đi, cô nổi giận, “Anh Thẩm, tốt nhất anh đừng lấy cha tôi ra đùa giỡn.”

Thẩm Bạc cụp hàng mi dài, sâu xa nói: “Cô Dư biết mà, tôi tuyệt đối không nói bừa.”

“Vậy thì, rốt cục anh đã biết gì rồi?”

“Chỉ là suy đoán, tôi vẫn chưa hiểu rõ sâu xa trong chuyện này.” Thẩm Bạc phui phui cát đất bên ngoài chiếc bao tay, trịnh trọng nói một câu rất lạ, “Chỉ là, nếu cô muốn, tôi có thể hỗ trợ cô.”

“Anh giúp tôi?” Dư Niệm lấy lại tinh thần, quả thực, cô cần trợ giúp, mà Thẩm Bạc thật sự là một đối tượng hợp tác lý tưởng.

Anh có tiền có quan hệ rộng rãi, có thể giúp được cô.

“Còn điều kiện?”

Thẩm Bạc lúc này mới không nhanh không chậm đáp, “Tôi rất thích tài năng của cô Dư, cho nên sau này, cô cho tôi tùy ý sử dụng.”

Khuôn mặt anh dần dần bị sương mù vây lấy, nhạt dần, nhạt dần.

Anh, giống như ảo ảnh ốc đảo mơ hồ không rõ trong sa mạc, không biết thật giả, lại mang màu sắc thần bí, để mê hoặc chúng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6

“Anh muốn làm gì?” Chân mày Dư Niệm dần nhíu chặt lại.

Cô thật sự không rõ Thẩm Bạc muốn làm gì, với tài lực cùng quan hệ của anh thì có thiếu gì người muốn làm việc cho anh, tại sao lại muốn chọn cô?

“Cô Dư, cô có thể xem tôi là một người nhân rồi thích suu tầm.” Nụ cười anh vẫn không chê vào đâu được, dành cho người đối diện tình cảm ấm áp như gió xuân.

“Cho nên anh xem tôi như một đồ vật để suu tầm?”

“Cô hiểu lầm rồi, tôi thật sự rất tán thưởng cô, cũng rất tôn trọng cô.” Ngữ điệu của anh trước sau vẫn không kiêu căng không nóng nảy, thông thả theo một nhịp điệu nào đó, tiện đà nói tiếp: “Cũng có thể nói, tôi là người thích trọng dụng người tài. Nếu có người nhất nghệ tinh, tôi cũng muốn bản thân mình tự dùng người đó.”

Anh bước vài bước đến gần, đứng lại ở trước mặt Dư Niệm.

Dư Niệm không rõ dụng ý, nhưng cũng không tiện lùi về sau. Cô như tù nhân hấp hối, biết rõ con đường phía trước dẫn đến địa ngục, còn muốn ngẩng đầu thẳng lưng, không sợ hãi.

Ý cười Thẩm Bạc từ từ nhạt đi, anh cời bao tay, ngón tay trắng muốt thon dài đột nhiên chạm vào sườn mặt Dư Niệm, vén tóc cô ra sau, khẽ ngửi: “Sự tồn tại của cô quá mức nguy hiểm, ngọn lửa hừng hực cháy lên trong lòng đủ để thiêu đốt người khác.”

Đây là ý gì?

Dư Niệm không thích tiếp xúc riêng với anh, chính là vì cảm giác bí hiểm mà anh mang đến.

Nhưng lúc này đây, cô như nghe hiểu được.

Anh là đang khen cô có tinh thần trọng nghĩa, trong lòng chất chứa nhiệt huyết, đủ để đốt cháy hết thảy u ám, cho nên sẽ làm kẻ khác e ngại, bao gồm cả người đang ở trong hiểm cảnh sao?

“Cho nên...”

“Hử?” Dư Niệm còn chưa kịp lên tiếng, đã bị anh cắt ngang.

“Có thể đến bên cạnh tôi không?” Thẩm Bạc nhếch môi, hỏi.

Hơi thở Dư Niệm thoáng bị kiềm hãm, trái tim cô đập nhanh là vì ngụ ý sâu xa trong câu nói này.

Một dòng nước ấm như hường ứng lời gọi, từ bên ngoài, nhẹ nhàng xâm nhập vào tứ chi cô, rồi lan ra toàn thân.

Lời anh nói thật sự rất mờ ám, tai Dư Niệm chột nóng, vô thức tránh né, nói: “Tôi chỉ muốn biết nguyên nhân ba tôi tự sát, đối với lý do khác trong lời nói của anh, tôi không có hứng thú.”

Cô muốn vạch rõ ranh giới, chừa ra một khoảng cách.

Cô thật không hiểu nhất cử nhất động của người đàn ông này, mỗi lời nói mỗi cử chỉ, cả đời này, cô cũng không muốn tốn công sức đi nghiên cứu.

Thẩm Bạc chỉ cười mà không nói, nhưng lịch lãm lui về sau từng bước, chừa ra con đường cho cô.

Như hiện giờ, so với lúc trước, hoặc như bản tính hoang dã tạm thời tuột dây cương thoát ly khỏi lớp đạo mạo, khó khăn lắm mới khống chế chút lý trí kiên định còn sót lại, trở về bản tính nguyên thủy.

Hành động mập mờ lúc trước của anh đều bị đổ lỗi cho nhất thời không khống chế được sao?

Dư Niệm cũng không tin người đàn ông này là ái mộ bề ngoài của cô, do đó không ức chế được, đành thổ lộ tiếng lòng.

Anh ta có nhu cầu khác, hoặc để thỏa mãn dã tính ở phương diện nào đó, hay chỉ là cảm thấy thú vị.

Bất luận là loại nào, đều chứng tỏ bên dưới lớp vỏ ôn hòa ấm áp này, chứa một thể xác lạnh lẽo khác.

Dư Niệm biết hôm nay cô không đi được, vì thế thương lượng lại điều kiện: “Bởi vì chúng ta hợp tác khá vui vẻ, nên tôi có thể tiếp tục hợp tác, nhưng điều khoản không đạt được yêu cầu sẽ bồi thường mà lúc trước đã ký là không bình đẳng, tôi không đồng ý.”

“Đương nhiên, cái đó chẳng qua chỉ là trò đùa không ảnh hưởng gì.”

Không ảnh hưởng gì? Dư Niệm nghiêng rằng.

“Bây giờ, cô Dư là khách quý tôi mời đến, đương nhiên cái gì cũng sẽ lấy nhu cầu của cô làm trọng.” Thẩm Bạc nói.

“Vâng, vậy tôi sẽ ở lại đây vài ngày, làm phiền anh Thẩm rồi.”

Cô quay trở vào nhà một cách không cam lòng, Thẩm Bạc đi theo đằng sau.

Bước chân anh rất nhẹ, không lưu ý, còn tưởng rằng anh là không khí.

Dư Niệm dừng chân, hướng ra sau nhìn xung quanh.

Bóng dáng mảnh khảnh của cô nhanh chóng đập vào trong đôi mắt nâu thẫm, đối phương hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Hóa ra còn ở phía sau, như cái đuôi.

Dư Niệm tiếp tục đi về phía trước, khi quay về nhìn lên bàn trong nhà bếp thì thấy, di Trương đã chuẩn bị xong hai bộ chén đĩa.

Chắc là anh Thẩm này căn dặn rồi.

Anh đã sớm đoán được cô sẽ không chịu nổi sự hấp dẫn của chân tướng, giữa đường quay lại?

Loại cảm giác bị đoán trúng thật sự rất khó chịu.

Cô ăn xong rồi, liền hỏi Thẩm Bạc, có thể tháo xích cho Tiểu Bạch một lát được không, hần vốn không phải hung thủ giết người, hiện tại cũng đã biết chân tướng rồi, cảnh sát không có quyền cầm tù hay giam giữ hần.

Thẩm Bạc gật đầu, đồng ý.

Dư Niệm tự tay cởi bỏ xiềng xích lâu ngày cho Tiểu Bạch, mỉm cười nói: “Muốn đến phòng tôi tham quan không?”

Tiểu Bạch xem đã hiểu khẩu hình của cô, thật thà gật đầu.

Cô quả thật dẫn hần đến phòng, đáng tiếc là nhất thời sơ ý, ảnh chụp trên bàn vẫn chưa thu dọn lại, đúng lúc bị Tiểu Bạch nhìn thấy.

Dư Niệm đưa tay lên che đi, lại bị Tiểu Bạch ngăn lại.

Hần lắc đầu, “Tôi có thể... làm việc cùng cô.”

Cùng cô làm việc, giúp cô bắt ân nhân cứu mạng của hần sao?

Việc này quá tàn nhẫn.

Dư Niệm mở miệng, muốn nói chuyện, lại bị lời nói quyết đoán của hần ngăn lại, “Tôi muốn... tìm ra cô ấy.”

Tốc độ nghĩ điều của hần chậm rãi, chốc chốc sẽ tách ra, hình thành câu đơn.

Người thanh niên này, còn bị giam hãm trong không gian của chính mình, nghi ngờ giấu á náy, nghiêng ngả lao đảo, không thể bộc phát.

“Đương nhiên là được.” Dư Niệm tự nhiên đồng ý.

Cô để Tiểu Bạch ngồi bên cạnh, mình thì lại tiếp tục lật mở hồ sơ đã xem qua hàng vạn lần này.

Có người nói, ở một hoàn cảnh khác biệt, thậm chí là trong bối cảnh ồn ào, sẽ có đột phá mới.

Cô rất cần điểm mấu chốt chợt xuất hiện, cũng rất cần điểm đột phá chợt đến.

Cô định phá bỏ lối mòn trong suy nghĩ, nhưng vẫn loay quanh, tìm không thấy đường ra.

Hung thủ không phải tùy tiện giết người, trước khi ra tay sát hại cô ta tiến hành quan sát và theo dõi trước, cô ta là có mưu tính từ trước, thậm chí lúc chọn nạn nhân, cũng có điều kiện đặc biệt.

Mỗi một nạn nhân đều có mối liên hệ nào đó, chỉ cần tìm thấy mối liên hệ này, họ có thể ngăn ngừa vụ sát hại tiếp theo.

Đến tột cùng là liên hệ gì?

Tuổi tác? Độ tuổi người chết không đồng đều.

Giới tính? Cũng không phải.

Tình trạng gia đình? Kém khá xa.

...

Đều có con khoảng bảy tuổi? Miễn cưỡng cũng có thể xem như là một liên hệ, cho nên cô ta lựa chọn ra tay từ mấy đứa bé bảy tuổi?

Hoàn toàn... không hiểu được.

Tiểu Bạch đột ngột lên tiếng: “Cô ấy lựa chọn đứa bé trước, rồi mới lựa chọn cha mẹ đúng không?”

Dư Niệm giật mình, cơ thể khẽ run, thẳng sống lưng cứng ngắt: “Cái gì?”

Lựa chọn mấy đứa bé bảy tuổi trước, sau đó mới chọn cha mẹ sao?

Đội đã, hình như cô đã phát hiện ra điều gì đó.

“Tiểu Bạch, vừa rồi anh mới nói gì?”

Tiểu Bạch mù mờ nhìn cô, “Cô ấy chọn đứa bé trước, rồi mới chọn cha mẹ để giết hại đúng không?”

“Anh đúng là đã giúp tôi một việc lớn!”

Dư Niệm rốt cục cũng hiểu được, từ khi bắt đầu, suy nghĩ của cô đã sai hướng rồi.

Cô bị sự trùng hợp của ‘đứa bé bảy tuổi’ này che mắt, cho nên đã nghĩ ra tay từ đứa bé.

Nhưng thật ra không phải như vậy.

Cô thăm tra tư liệu của mấy đứa bé đó, phát hiện chúng cùng học ở một trường tiểu học thuộc khu Hoàng Sơn, cùng giới tính, đều sinh cùng năm, hơn nữa còn học cùng lớp!

Và lại trước đây, hung thủ chính là tốt nghiệp ở trường tiểu học này, lại còn cùng là lớp này!

Hung thủ là căn cứ vào các bậc phụ huynh từng có hành vi bạo lực đối với học sinh lớp này, từ đó xác định mục tiêu.

Bởi vì bảy tuổi là thời điểm học năm đầu tiên tiểu học, nên con của nạn nhân đương nhiên sẽ vào khoảng bảy tuổi, nếu có một đứa lớn tuổi hơn, tám tuổi chẳng hạn, thì có lẽ sẽ không khiến cô lạc trong ngõ cụt rồi.

Cho nên, dự báo cái chết kế tiếp, cũng có thể là phụ huynh của lớp học này.

Nhưng cô ta làm sao biết được cha mẹ nào có hành vi bạo lực hoặc là đối xử không tốt với con cái chứ?

Hung thủ nhất định có quan hệ với giáo viên chủ nhiệm của lớp đó!

Dư Niệm hiểu ra, đêm đó cô nhờ Thẩm Bạc chuẩn bị xe, đi qua thăm nhà chủ nhiệm lớp.

Buổi tối xuống núi, tốc độ xe không thể quá nhanh.

Gió lạnh theo cửa xe tiến vào, lay động tóc mai của cô.

Dư Niệm nói: “Đã làm phiền anh Thẩm lái xe chở chúng tôi xuống núi.”

“Dốc sức vì mọi người, là vinh hạnh của tôi.” Anh đều đều đáp lại, lần này ngược lại không cười.

Rất hiển nhiên, còn đang cánh cánh chuyện lúc này Dư Niệm cắt ngang việc tắm rửa của anh ta.

Nói xong, bên trong yên tĩnh lại.

Lát sau, Tiểu Bạch hỏi: “Chị Dư Niệm, chị lạnh không?”

Dư Niệm có phản ứng, cô quay đầu, nói: “Tôi không lạnh, sao vậy, cậu lạnh à?”

Tiểu Bạch lắc đầu, “Sắc mặt chị có hơi tái.”

Đây là bệnh cũ của cô, một khi ra gió sẽ như vậy.

Nhưng lập tức, Dư Niệm hồi phục lại tinh thần, Tiểu Bạch theo kính chiếu hậu nhìn chăm chăm mặt cô, toàn bộ sự chú ý đổ dồn lên người cô.

Đây giống như chú mèo con dựa dẫm vào chủ nhân của nó, xuất phát từ sự quen thuộc cùng tín nhiệm, cho nên chỉ đi theo cô, nửa bước không rời.

Không bao lâu, họ đã tới khu dân cư dưới chân núi, lần theo địa chỉ tìm được nhà của giáo viên.

Mở cửa chính là một phụ nữ trẻ, để tóc ngắn cá tính, thấy có người đến liền mỉm cười, tính cách rất cởi mở.

Cô ấy bắt tay với Thẩm Bạch, nói: “Tôi tên là Đinh Hoài, cảnh sát có nói với tôi rồi, vất vả cho mọi người đêm khuya đến điều tra.”

“Không sao, ngược lại là chúng tôi đã quấy rầy cô.” Thẩm Bạch đáp.

Dư Niệm nói chuyện phiếm vài câu, rồi vào vấn đề chính, hỏi: “Nghị phạm với cô trước đây là bạn học cùng lớp, đúng không?”

Đinh Hoài gật đầu, “Đúng vậy, Tiểu Nhã thực sự là một người rất dịu dàng.”

“Hồi đó cô ấy đối xử với bạn học như thế nào?”

Đinh Hoài có chút chần chừ, “Cũng không được tốt lắm, cậu ấy sinh ra đã bị hờ hăm ếch, khi đó mới vừa làm xong phẫu thuật, vết sẹo rất rõ, liền biến thành người bị bạn trong lớp xa lánh, nghe nói quan hệ với người nhà cũng không được tốt. Khi đó, tôi muốn tiếp cận cậu ấy, nhưng cậu ấy không để ý đến tôi. Nhưng lạ ở chỗ, sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ấy lại bắt đầu tìm kiếm cách thức liên lạc với tôi, rồi bắt đầu qua lại.”

Dư Niệm ghi chép lại vào sổ, hỏi tiếp: “Đúng rồi, có phải thời gian trước cô ấy từng mượn quyển sổ ghi chép có liên quan đến học sinh trong lớp của cô không?”

Đinh Hoài lưỡng lự rồi gật đầu, “Khi đó là kỷ niệm ngày cưới của tôi và chồng tôi, nên tôi nhờ cô ấy sửa hai bài tập còn lại giúp tôi.”

“Đúng rồi, trong lớp cô có vài cha mẹ học sinh, là bạn học của cô hồi tiểu học đúng không?”

Đinh Hoài nói: “Đúng vậy, bởi vì trường này là trường tiểu học tốt nhất trong khu Hoàng Sơn, rất nhiều bạn học cũ gửi gắm con cái họ cho tôi, nhờ tôi chiếu cố. Nhưng do là lớp một, nên bạn cùng lớp của tôi rất ít, chỉ vài người kết hôn muộn nên mới có con bảy tuổi, số còn lại có con học cấp hai, cấp ba, người kết hôn sớm nhất con đã lên đại học năm nhất rồi.”

“Hai nạn nhân đã chết đều là bạn học trước kia của cô?”

Đinh Hoài gật đầu, nháy mắt, kinh hãi che miệng lại, “Cô là nói, Tiểu Nhã cậu ấy...”

Dư Niệm khó khăn gật đầu.

Khó trách, hung thủ đã theo dõi bạn học cũ từ trước, nảy sinh ý định giết người.

Hơn nữa, đối tượng cô ta lựa chọn hẳn là không chỉ có hành vi bạo lực, còn có một điều kiện chính là bạn học tiểu học cũ của cô ta.

Cho nên, phạm vi mục tiêu sẽ không chỉ hạn chế ở cấp một.

Thế nhưng, nếu xuất phát từ oán hận, vì sao lại trăm phương ngàn kế bắt đi đứa bé không biết có bị đối xử bạo lực không?

Trong lòng Dư Niệm có một ý nghĩ phức tạp dần dần nảy sinh... Có thể, cô ta cho bọn họ cơ hội cứu rỗi chính mình, hy vọng thời gian có thể gột rửa sự tàn nhẫn trên người họ, nếu không thể cứu rỗi chính mình, qua khỏi thời gian thì hành hình phạt, thì cô ta sẽ tự đến hành hình.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7

Cô ta tự cho mình là thần có quyền trừng trị người khác, phán xét đúng sai sao?

Không còn nghi ngờ gì nữa, hình như cô ta tự cho mình là vậy.

“Cô Đinh, tôi muốn tất cả danh tính và cách thức liên lạc với toàn bộ bạn học trước kia của cô, cô cũng cần xin phía nhà trường một chút, tôi cần toàn bộ hồ sơ bạn học của cô.”

“Tôi hiểu rồi.” Đinh Hoài nói.

Reng reng reng...

Lúc này, điện thoại di động trong túi áo của Thẩm Bạc đột ngột reo lên.

Anh hơi giật đầu, có chút áy náy: “Tôi đi nhận điện thoại.”

Anh từ túi trong của áo vest lấy điện thoại ra, nhấn nút trả lời, vừa mới nghe câu đầu tiên, nụ cười vốn ấm áp ấy dần dần lạnh đi.

Anh che ống nói lại, nói: “Lại có người chết, cảnh sát đang làm công tác xử lý hiện trường.”

“Có tiện để tôi đi xem không?” Dư Niệm hỏi.

“Có thể.” Thẩm Bạc gật đầu.

Đinh Hoài lo sợ nói: “Lại là bạn tiểu học của tôi sao?”

Thẩm Bạc không phủ nhận, nhưng nhìn thấy anh hơi nở nụ cười lạnh lẽo, đã biết cô ấy đoán đúng rồi.

“Tiểu Nhã cậu ấy sao có thể như vậy, vì sao?”

Dư Niệm bậm môi, nói: “Cô Đinh, chúng tôi đi trước đã, cô phải chú ý giữ mình, có tin tức của nghi phạm, nhớ phải báo cho chúng tôi biết.”

Họ nhanh chóng chạy đến hiện trường, bên ngoài đỗ rất nhiều xe cảnh sát, đèn xe hỗn loạn, hồng vàng giao nhau.

Đêm đã khuya.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào đuôi mi, đuôi tóc Dư Niệm, lưu lại một vầng sáng trắng mờ như rèm mỏng.

Dư Niệm buộc chặt chiếc khăn quàng cổ mỏng nhẹ, hà hơi một luồng hơi lạnh, hỏi: “Chết như thế nào?”

Tiểu Lâm- nhân viên kiểm tra thi thể- đi lên, rút hai tấm ảnh chụp đưa cho cô xem, “Bị trúng đạn, căn cứ kiểm tra do đặc đường đạn, chúng tôi cho ra kết luận: khẩu súng kia được cấp khi nghi phạm còn đương chức.”

“Nói cách khác, trên tay nghi phạm có súng?” Dư Niệm khiếp sợ.

“Đáng tiếc đúng vậy, còn có, nghi phạm để lại một chuỗi ký hiệu quái lạ trên bụng người chết, tôi đoán là mật mã gì đó, nhưng chưa giải được.” Tiểu Lâm rối rắm.

Dư Niệm nhìn ảnh chụp, phát hiện trên bụng người chết máu thịt bầy nhầy bị người khác dùng dao khắc lên ba ký hiệu, máu đã đông lại, một vùng đen sẫm, lớp da đỏ bị khều ra, có chỗ lõm xuống.

Ký hiệu này, sắp xếp theo thứ tự chính là: một vòng tròn, một chấm, một hình tam giác.

Hình dạng tam giác khá kỳ lạ, một góc nhọn hướng về vị trí cái chấm.

Đây mang ý nghĩa gì?

Là mật mã?

Dư Niệm đeo bao tay vào, cùng nhân viên kiểm tra thi thể đi vào nhà.

Người chết là bị sát hạ ngay trong nhà, căn cứ vị trí và tầm bắn, chắc hẳn đã sớm mai phục trong này, chỉ chờ nạn nhân vào nhà, rồi dùng một phát súng bắn thẳng vào gáy.

Đầu ngón tay Dư Niệm sờ vào đồ đạc trong nhà, có một lớp bụi, đã lâu không ai quét dọn, trong nhà có thể không có nữ chủ.

Cô hỏi Tiểu Lâm, Tiểu Lâm giải thích: “Trước kia, người chết từng có hành vi bạo lực gia đình, vợ hắn đã cùng hắn ly hôn, hôn nữa đang tranh giành quyền nuôi con. Cho nên hiện tại, hắn đều sống ở đây một mình.”

Dư Niệm gật gù đầu, nhìn về phía vách tường, hình chụp trên tường còn chưa cắt hết, là tấm ảnh của một nhà ba người, nhìn ra được đứa bé còn khá nhỏ, có thể là lúc bốn tuổi.

Trong ảnh, ngày đó là trăng tròn, người cha là hắn bé con, đứng sóng vai vợ hắn trước cửa quán rượu Nguyên Điểm ở phố đi bộ, cười nhẹ nhàng.

Thời gian như trôi đi, đôi khi thật sự rất tàn nhẫn, có thể mang đi hết thảy mọi thứ.

Dur Niệm thờ dài, lấy một tấm ảnh có ký hiệu, trở về biệt thự trên núi.

Trên đường về, sắc mặt cô nghiêm trọng, luôn cắn môi dưới, hồi lâu không nói.

Thẩm Bạc thỉnh thoảng liếc nhìn cô một cái, ôn tồn nói: “Cô Dur, có chuyện không vui sao?”

Dur Niệm nghiêng đầu nhìn anh, chứng tỏ anh thấy rất vui vẻ à?

“Chỉ đang buồn phiền về vụ án, nếu chúng ta nhanh hơn chút nữa, nói không chừng nạn nhân có thể nhận được sự bảo vệ, sẽ không phải chết.”

“Hiện giờ cũng không muộn mà.”

Dur Niệm không đáp.

Tiếng nói của Thẩm Bạc dần dần mềm nhẹ, uyển chuyển sâu lắng, “Chỉ cần nỗ lực đi làm, chuyện gì cũng sẽ không muộn.”

Anh đang an ủi cô, chân thành không vấy bẩn.

Dur Niệm ngược lại thấy rất hiếu kỳ, ngược lên liếc nhìn anh một cái.

Thật đúng là, lời an ủi thuần túy đều nói như vậy.

Trên mặt anh là ý cười như gió xuân, vừa ôn hòa vừa nhã nhặn, khắc sâu vào tận lòng cô.

Hệt như, cảm giác được anh Thẩm kia an ủi, cũng không còn đáng ghét nữa.

Hào cảm của cô với anh, miễn cưỡng tăng thêm một chút.

Đêm đó, Dur Niệm hoàn toàn thức trắng.

Cô ghé vào bàn, lật xem tấm ảnh này.

Không có liên quan gì đến tiến triển vụ án, trái lại phát hiện rất nhiều chi tiết; ví dụ như, người chết không thích sạch sẽ, đem tất nhét vào khe hở ngăn tủ, còn có nhiều gián chết ở phía sau ghế ngồi.

“Nhức đầu quá!” Cô la lớn để phát tiết.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng đưa qua tuýt kem đánh răng, nói: “Chị Dur Niệm, chị nhức đầu, bôi cái này, bôi lên thái dương.”

Quả thực kem đánh răng có hiệu quả giảm đau.

Nhưng cô cũng không phải là đau đầu thông thường, chỉ có thể khéo léo giải thích: “Bây giờ đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn cậu, Tiểu Bạch.”

Tiểu Bạch cup mắt, chậm rãi lắc đầu.

Thẩm Bạc cũng không ngủ, anh nhấp ngụm cà phê, đang xem tiết mục khám phá ẩm thực.

Thi thoảng, quay sang hỏi Tiểu Bạch một câu: “Cậu thích óc ngựa chiên không?”

Tiểu Bạch suy nghĩ cẩn thận, lắc đầu.

“Vậy còn óc heo chiên?”

Hắn vẫn lắc đầu.

“Ốc bò?”

Hắn lắc đầu.

Thẩm Bạc mỉm môi, bình đạm nhìn hắn, “Vậy thì, cậu thích ăn óc gì?”

“Tôi không thích ăn óc.”

Nụ cười Thẩm Bạc đình trệ, hồi lâu sau, phát ra một tiếng ‘ừm’.

Có lẽ cảm thấy Tiểu Bạch quá nhàm chán, nói chuyện với hắn, quả thực như đàn gảy tai trâu.

May mà, anh thay đổi mục tiêu, hỏi Dư Niệm: “Vậy còn cô Dư thì sao? Thích gì?”

“Tôi thích anh Thắm đây ngậm miệng.” Dư Niệm cố gắng đánh kèm một nụ cười ảm áp.

Thắm Bạc cong môi, lại quay đầu xem ti vi.

Cô vò đầu tóc rối, vẫn không phát hiện ra gợi ý đặc biệt gì, do đó vấy tay với Tiểu Bạch và Thắm Bạc, mỉm cười lấy lòng: “Anh Thắm, Tiểu Bạch, lại đây giúp nhìn thử xem!”

Thắm Bạc cười thâm sâu, “Cô Dư không phải tha thiết mong moi tôi ngậm miệng lại sao?”

Tiểu Bạch khó xử: “Chị Dư Niệm, giải câu đố thì em dốt đặc.”

Dư Niệm đóng băng, cổ họng dâng lên vị mằn mặn, suýt học máu.

Nếu cái gì cũng không giúp được, hai người đó tại sao lại cùng ở phòng khách thức đêm với cô?

Xem cô khó chịu rất vui? Trò chơi đêm khuya?

Cô nhìn không được, hỏi: “Vậy sao hai người còn chưa đi ngủ?”

Dù sao cũng không thể giúp được gì.

Tiểu Bạch cúi đầu, lí nhí: “Em muốn ở cùng chị Dư Niệm.”

Thắm Bạc vẫn cười không hề hờ: “Tôi vừa ăn khuya, cho nên muốn xem ti vi để tiêu hóa.”

“Tốt lắm, vậy thì mời tiếp tục.” Dư Niệm tiếp tục nhìn chăm chăm tấm ảnh, cẩn thận nghiên cứu.

Vòng tròn, một chấm, tam giác.

Nếu cô là hung thủ, cô để lại thông tin này là ám chỉ gì?

Chắc.

E rằng hung thủ đã biết thân phận Tiểu Bạch bị vạch trần, cảnh sát còn đang tiếp tục truy nã cô ta, cho nên liền tiếp tục tiến hành trò chơi giết người của mình?

Nhưng cần gì để lại thông tin thừa thãi chứ? Huống hồ còn có súng, trực tiếp mai phục ở bên ngoài rồi nổ súng, sau đó chạy trốn chẳng phải nhanh hơn à?

Còn phải khắc lên bụng của người chết, nghề nghiệp của cô ta cũng không phải thợ xăm hình.

Như vậy, cũng chỉ có một khả năng, thông tin cô ta để lại, nhằm khiêu khích cảnh sát.

Dấu vết này, nhất định có liên quan đến hành tung của cô ta.

Nếu là nhắc nhở linh tinh, trực tiếp để lại thư không phải tốt hơn à.

Không lẽ, đây là gợi ý địa điểm nào đó?

Không biết từ lúc nào, Thắm Bạc đã đột nhiên tới sau lưng cô, anh nhìn thoáng qua, kẻ sát bên tai cô, cúi đầu lên tiếng: “À, 0.3?”

“Cái gì?”

Hơi thở anh mang theo hóc môn nam tính mãnh liệt, kích thích gáy cô, khiến sống lưng cứng ngắt.

Vành tai mỏng, loại xúc cảm ngứa ngứa tê tê còn đó, vừa nóng vừa bỏng. Tai cô đỏ rần, vừa tăng nhiệt độ, vừa phóng đại cảm giác sống động thân mật đó.

Dư Niệm nhấp nhòm, loại trạng thái căng thẳng thần kinh này ngược lại giúp cô gia tăng tốc độ xoay chuyển lối suy nghĩ, cô chợt nghĩ: “0.3 (0: hình tròn; chấm: (.); 3: tam (giác))? Có phải chỉ thời gian không? Không giờ ba phút? Bởi vì viết trực tiếp thành 3 thì quá lộ liễu, thế nên dùng hình tam giác để thay thế?”

Nghĩ là nghĩ như vậy, thế nhưng có đúng không.

Cô ta để lại thời gian, nhưng còn địa điểm?

Không có địa điểm, chẳng phải cũng phí công?

“Còn địa điểm?” Dư Niệm chẳng nghĩ được gì, chán nản xụi lơ trên sofa.

Cô nhìn đèn treo lủng lẳng trên trần nhà, trước mắt hắt ra vầng sáng hình cầu, lâu lâu lại nhoáng lên, như một vòng trăng tròn trắng xám.

Hình tròn, một chấm, hình tam giác.

Cô vô thức liên tưởng đến tấm ảnh gia đình kia, trong ảnh là một ngày trăng tròn, vừa lớn vừa sáng, họ một nhà ba người đứng trước quán rượu Nguyên Điểm.

Đúng rồi!

Chính là nơi đó, hình tròn đại diện cho lúc trăng tròn, chấm đại diện cho quán rượu Nguyên Điểm (Điểm nghĩa là chấm), hình tam giác chuyển hướng, như mũi tên nhắm ngay Nguyên Điểm, bình thường hình tam giác là biểu thị cho hướng dẫn, chỉ đường.

Vậy thì chính là vào lúc 0 giờ 3 phút ngày trăng tròn, đi vào nhà hàng Nguyên Điểm?

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy.

Trăng tròn, hiện giờ đã ngày 9 tháng 8 rồi, trăng tròn là vào ngày 15 hay 16 hàng tháng!

Hôm nay là mừng 7 âm lịch, là đêm thất tịch, nói cách khác, vào lúc 00:03 của sáu ngày sau, khi trăng sáng nhất, đến quán rượu Nguyên Điểm sẽ có gọi ý!

Cô ta sẽ làm gì? Giết người sao? Chứ không lẽ muốn cùng họ ngắm trăng à?

Dư Niệm nói Thẩm Bạch gửi thông tin này cho cảnh sát, để họ mai phục sẵn ở xung quanh quán bar đó sớm mấy ngày, xem có gì khả nghi không.

Vụ án lần này, cô đã có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo đằng sau tấm màn dày kia.

Tính chất giết người thay đổi, hung thủ đắm chìm trong đó, đã bắt đầu tận hưởng... Điều cô ta khát khao hy vọng chính là, để Dư Niệm tìm đến mình.

Dư Niệm nhìn thoáng qua đồng hồ, đã sắp mười hai giờ khuya.

Cô thu dọn hồ sơ chuẩn bị lên lầu, đột nhiên nghe Thẩm Bạch búng tay một cái.

Cô quay đầu nhìn, hóa ra là Tiểu Bạch đang đi sát theo sau.

“Sao vậy?” Dư Niệm hỏi.

Mặt Tiểu Bạch vốn nhợt nhạt lại chột đỏ, hần lếp bắp, từ đằng sau chìa ra một bó hoa hồng, đưa đến trước mặt Dư Niệm: “Anh Thẩm với em chuẩn bị thứ này... cho chị.”

“Cho tôi?” Dư Niệm có hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn Thẩm Bạch.

Anh lại làm như không có gì, một bên uống cà phê, một bên xem tiết mục ẩm thực.

Dư Niệm cầm lấy bó hoa, ngửi một hơi, quả nhiên mùi hoa động lòng người, hương thơm ngào ngạt.

Cho nên, hôm nay Thẩm Bạch ở trong nhà kính là vì cắt hoa tặng cô?

Hai người họ cùng cô thức đêm đến tận bây giờ, cũng chính là đợi trước khi cô đi ngủ, đưa hoa này cho cô?

Hai người này hà, thật đúng là...

Dư Niệm cảm thấy ấm lòng, mỉm cười nói: “Vậy chúc hai người đêm thất tịch vui vẻ nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8

Đêm nay là mười lăm âm lịch, là ngày trăng tròn, cũng là ngày mà hung thủ đã giao hẹn.

Cảnh sát ở gần đó theo dõi mấy ngày, cũng chưa phát hiện có động tĩnh gì bất thường, chỉ có thể cầu khẩn công tác đánh úp bất ngờ sẽ có tiến triển.

Suy nghĩ của hung thủ tinh tế tỉ mỉ, rất xảo quyệt.

Dư Niệm nằm trong đình nghi chân ở sân đọc sách, không biết thế nào mà ngủ thiếp đi.

Ban đêm gió mát, sương mù lẩn tấp trên ngọn cây, xuôi theo gió tấp vào thân thể, đâm vào từng lỗ chân lông.

Cô lạnh run, chớp chớp hàng mi dài cong, rất nhanh choàng tỉnh từ giấc mơ.

Dư Niệm đưa tay vỗ trán, muốn bình ổn cơn đau đang chộn rộn, hình ảnh trong đầu thay đổi thất thường, tách ra... chỉ mơ hồ nhớ rõ cặp mắt kia.

Đen mà sâu thẳm, dần dần mờ nhạt, cho đến lúc mất hẳn.

Cô hình như mơ thấy ba mình, toàn thân ông đầy máu, trên mặt là biểu hiện gì cũng không thấy rõ, là hối hận ư? Hay là tuyệt vọng?

Vì sao bỏ cô lại?

“Chị Dư Niệm?”

Dòng nhớ của cô bị cắt ngang, quay đầu nhìn lại.

Hóa ra là Tiểu Bạch.

Hắn cầm chiếc áo khoác len một màu, đưa cho cô: “Trời sắp mưa rồi, anh Thẩm bảo em đưa áo này cho chị.”

Dư Niệm lật xem, chiếc áo này không phải đồ trong phòng cô, nói cách khác, Thẩm Bạch chưa từng đến phòng cô, mà là có sẵn vài món trang phục nữ giới trong nhà?

Trước kia từng có khách nữ đến, hay là đặc biệt chuẩn bị cho cô?

Người này đúng là khiến người khác không nắm bắt được, nhưng dụng tâm không xấu.

Dư Niệm mặc áo vào, vỗ vai Tiểu Bạch, thân thiết nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm nào.”

Cô xem Tiểu Bạch như em trai, chàng trai này vẫn chưa trở nỡ hoàn toàn, bởi vì đáng người gầy ốm, vừa nhìn thấy, chỉ cao xấp xỉ cô.

Hắn là mười chín, hai mươi tuổi, uống thêm sữa dinh dưỡng, nói không chừng còn có thể cao hơn nữa.

Mặt Tiểu Bạch đỏ lên, gật gật đầu, cũng không đẩy Dư Niệm ra, chỉ thả bước cùng nhịp với cô.

Hắn luôn quá mức e dè, không nói nhiều hơn một câu, khi đối thoại, chuyên chú nhìn chằm chằm khẩu hình của người khác, sợ bỏ sót từ nào đó, sẽ không đoán ra được ý nghĩa câu nói.

Có lẽ, cô và Tiểu Bạch có duyên phận, có thể gặp gỡ nhau, kéo hắn ra khỏi vùng bùn, cho hắn ánh sáng, loại bỏ bóng tối, đắp nặn một ‘hắn’ hoàn toàn mới.

Đến phòng khách, quả nhiên vẫn là Thẩm Bạch nấu cơm.

Nói đến cũng lạ, trong nhà có người giúp việc, nhưng mà lần nào, Thẩm Bạch cũng đích thân nấu cơm, an bài ăn mặc ở đi lại, thỉnh thoảng mới để đi Trương động tay vào, làm vài công việc dọn dẹp linh tinh.

Bữa tối là kiểu Trung Quốc, có cơm, canh hầm và đồ xào kiểu Trung do dì Trương làm, còn lại chính là óc heo chiên, óc ngựa chiên, óc bò chiên do anh Thẩm làm.

Không biết tại sao, trong dạ dày của Dư Niệm lại cuộn lên, cô nhìn thứ được chiên kia, rìa xém vàng, bên trong lại là từng thớ nạc, có loại sợ hãi không nói nên lời.

“Thực sự phải ăn món này?” Cô do dự hỏi.

Tiểu Bạch mím môi, vẫn là động đũa, gấp một ít nhét vào miệng.

Hắn ăn cơm vẫn nho nhã như vậy, cái miệng nhỏ nhắm nuốt, nhai không hở răng.

Dư Niệm hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Cô thật sự không chịu nổi mùi đó, cho dù được rau mùi át lại, nhưng trong hô hấp, vẫn có chút gay mũi.

Tiểu Bạch nhú mày, không biết phải nói gì, áp úng cả buổi.

Dư Niệm cố gắng hạ quyết tâm, cũng gấp một miếng.

Thẩm Bạch hình như muốn thử nghiệm hương vị nguyên thủy nhất, bên trong không nêm thêm gia vị gì, cái mùi óc tanh tươi kia được rau mùi kích thích tràn đầy, khiến người khác thừa- sống- thiếu- chết.

Không ngon lắm, nhưng cũng không khó ăn.

Nhưng Dư Niệm đã không muốn gấp thêm đĩa thứ hai.

Thẩm Bạch liếc nhìn hai người họ, hỏi: “Mùi vị không ngon?”

Dư Niệm suy nghĩ nên nói thế nào, mới không đã kích lòng tự trọng của anh.

“Cũng không phải là khó ăn...”

“Ừ.” Anh mỉm cười, dẹp hết mấy món óc đi.

“Anh không ăn à?”

“Mùi vị không ngon, tại sao tôi phải ăn?” Anh làm ra bộ dạng đương nhiên.

Cho nên, cô và Tiểu Bạch bị đem ra làm vật thí nghiệm?

Tên nhãi nhép này, đúng là...

Dư Niệm buồn bực lừa com, uống thêm hai miếng canh gà nấu kim châm, súc rửa khoang miệng.

Cô liếc nhìn đồng hồ, 8:30, còn nửa tiếng nữa sẽ xuất phát để tập hợp với cảnh sát.

Dư Niệm định lên lầu thay quần áo, lại thoáng nhìn thấy Tiểu Bạch cũng nói gót theo sau.

“Chị chi đi thay đồ thôi mà.” Dư Niệm nói.

“Em chi đứng ở cửa, chờ chị Dư Niệm.”

Dư Niệm không từ chối, gật gật đầu.

Giai đoạn hiện giờ của Tiểu Bạch chính là như vậy, một khi tin tưởng người nào, trừ phi bị cầm đến gần, nếu không sẽ theo sát gót, bỏ cũng không ra.

Khi cô thay xong quần áo đi ra, Tiểu Bạch quả nhiên vẫn còn đứng ở cửa, hần rụt rè nói: “Chị Dư Niệm mặc áo trắng nhìn rất đẹp.”

Dư Niệm cười nhẹ đảo mắt nhìn hần một vòng, cười nói: “Không tệ chứ? Đây là lúc trước chị du học bên Ý mua đó, còn chiếc quần bò màu đen này là trong một cửa hàng chuyên bán đồ cạnh bãi biển, chỉ có hai chiếc, đúng lúc vừa vận với chị, chị liền tiện thể mặc về.”

“Chị Dư Niệm từng du học bên Ý sao?”

“Đúng vậy, lúc trước ba chị...” Cô dừng một chút, nụ cười hơi thu lại, “Sau khi ba chị mất, không ai chịu nuôi chị, nên được bác hai đón qua Ý đi học, vẫn luôn nương nhờ nhà họ.”

Tiểu Bạch không nói gì, chỉ im lặng, theo cô xuống lầu.

Đi được hai bước, Dư Niệm lại nhảy bèn phát hiện vết đỏ trên tay hần.

Cô gơ cổ tay hần lên, hỏi: “Sao vậy? Chỗ bị xước có vết thương sao?”

Tiểu Bạch háp tấp rút tay về, giấu ra đằng sau, nhìn quanh nói, “Chỗ bị xước không bị thương, em không sao.”

Dư Niệm nhú mày, nói: “Khi nói dối, mắt của con người sẽ vô thức đánh về bên trái. Hơn nữa, khi trả lời mà nhắc lại câu hỏi, phần lớn chính là nói dối. Tiểu Bạch, em có cả hai điều, cho nên, đừng giấu chị.”

Tiểu Bạch cúi đầu, nắm tay, đưa đến trước mặt cô, lắp bắp nói: “Em không muốn lừa chị, chưa từng... nghĩ đến.”

Hần nóng lòng giải thích, sợ Dư Niệm có ấn tượng không tốt với mình.

Cũng sợ cô sẽ chán ghét hẳn, vứt bỏ hẳn.

Dur Niệm vỗ vai hẳn, nói, “Không sao, chị chi sợ em gạt chị, sợ em bị thương, hiểu chưa?”

Tiểu Bạch cắn môi dưới, gật gật đầu.

Cô tỉ mỉ quan sát vết sẹo trên tay hẳn, như là bị dao cắt, đã được khâu lại, sau khi khép miệng để lại một lần đỏ nhợt nhạt.

Chắc là tên lưu manh mà Tiểu Bạch nói trước đó ra tay rồi, còn hung thủ thì giúp hẳn khâu lại vết thương, tự tay cứu hẳn.

Khó trách, hẳn lại chân thành che chở cô ta như vậy.

“Đi thôi.” Dur Niệm không muốn khiến hẳn nghĩ nhiều, dẫn Tiểu Bạch lên xe của Thẩm Bạc.

Thẩm Bạc hình như bẩm sinh sợ lạnh, trời đêm không quá lạnh, mà anh mặc chiếc áo sơ mi dài tay vẫn chưa đủ, còn mặc thêm chiếc áo ba đồ xuy tối màu bên ngoài.

Cả người trong đêm, cứ như bị bóng tối nuốt chửng, ngay cả chóp mũi cũng hiện lên tối tăm nhạt nhẽo.

Anh quả thực rất hợp với màu đen, mang đến cảm giác thần bí, thâm sâu khó lường.

Dur Niệm dụi mắt, chỉ nghe Thẩm Bạc như cười như không nói: “Cô Dur thích nghiên cứu tướng mạo?”

Anh là đang châm biếm về say sưa ban nãy của cô, nhìn anh lâu như vậy?

“Biết chút chút, ấn đường anh Thẩm tối đen, xem ra thời vận không tốt.” Cô cũng biết nói lời châm chọc vậy, trực tiếp giả vờ hiểu biết để đáp trả lại.

“Phải không?” Anh cười nhẹ, lại không truy cứu thêm nữa.

Đã đến đường dành riêng cho người đi bộ ở bên ngoài quán bar Nguyên Điểm, hôm nay là ngày rằm, cộng với lễ chùa, trên con đường rực rỡ muôn màu đều là người qua kẻ lại, ồn ào không chịu nổi.

Loại tình huống này rất khó để không chế hiện trường, cũng rất dễ dàng cho hung thủ tẩu thoát.

Hơn nữa, cảnh sát cũng không thể thông qua một mặt mã bí ẩn, liên phong tỏa cả con đường, đừng nói đến cấp trên không phê duyệt, ngay cả nghe, cũng như mây trời vô căn cứ.

Đến mười hai giờ, Dur Niệm mới bước vào quán bar, thì có cảnh sát mặc thường phục cũng cùng đi vào.

Trong quán bar ồn ào náo nhiệt, hoạt động về đêm chỉ vừa mới bắt đầu, tối thiểu cũng phải rạng sáng ba bốn giờ mới tan.

Cô căn cứ theo gợi ý, đợi ba phút sau, quả nhiên có người lao đảo đi vào.

Mục tiêu của người nọ là cô, mới vừa đến gần, đã bị cảnh sát túm tay, quật ngã xuống đất.

Là một người trẻ tuổi, trên cổ còn có hình xăm, thoát nhìn như là đi từ bên ngoài vào.

“Chúng tôi là cảnh sát, chiếm dụng của các người năm phút đồng hồ, tìm một người!” Một cảnh sát mặc thường phục đưa lệnh khám xét ra, người trong cả sảnh đồ xô ôm đầu ngồi xuống, đội hình sự trình sát mai phục ngoài quán nổi đuôi xồng vào bắt đầu tìm kiếm nghi phạm.

Sau một phút, không có thu hoạch được gì.

Dur Niệm từ trên cao nhìn xuống, hỏi người thanh niên nọ: “Đừng có nói dối tôi, tôi lúc nào cũng mang máy phát hiện nói dối bên người, nói sai một câu, xem như bao che nghi phạm, can tội đồng lõa.”

Người nọ sợ đến mức sắp khóc, nghẹn ngào: “Mẹ nó, sớm biết là công việc này, có chết tôi cũng không làm.”

“Anh vào đây làm gì? Vì sao biết mục tiêu là tôi?” Dur Niệm hỏi hẳn.

“Là một cô gái cho tôi biết đặc điểm nhận dạng cô, còn nói cô đi vào đây chắc chắn không phải để nghe nhạc, rất dễ nhận ra. Cô ấy... cô ấy nói tôi giao cho cô hai thứ này. Chỉ vậy thôi, hết rồi, thật sự hết rồi.”

“Cô ấy tìm anh lúc nào?”

“Bốn ngày trước, cho tôi năm trăm tệ, nhờ tôi giúp. Tôi còn nghĩ cô ta là kẻ bán thuốc, làm sao nghĩ được là giả họa tôi giao giấy nhắn tin chứ!”

Nói ‘bán thuốc’ chính là giao dịch ma túy, gọi tắt là bán thuốc.

“Anh còn bán cả thuốc?”

Người nọ càng lưỡng cuống, hấn mím môi, mồ to mắt, cơ thể vốn suy sụp chột thẳng lên, ngửa ra sau, không biết làm sao.

Đặc thù nói dối hoàn toàn bại lộ, quá dễ đoán.

“Đúng là có bán rồi.” Dư Niệm cười khẩy, nói với một viên cảnh sát bên cạnh, “Người này giao cho anh, tôi còn có việc phải đi trước.”

Cô nhận hai thứ tên đó đưa, một tấm ảnh, còn có điện thoại di động, từ từ ra khỏi quán bar.

Bên ngoài ánh trăng sáng tỏ, cô lại không có tâm trạng đi ngắm trăng.

Trong tấm ảnh là một cô bé chực khóc, dao nhọn để trước mặt nó, phát ra thứ ánh sáng sắc bén lạnh lẽo.

Rốt cục cô ta muốn làm gì? Dư Niệm siết chặt nắm tay, khớp xương bị bóp đến trắng bệch.

Tiểu Bạch lo lắng hỏi: “Chị Dư Niệm, chị sao vậy?”

Cô không đáp.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại vang lên, là kiểu chuông mặc định, trong chợ đêm ồn ào huyền ảo, có vẻ không ăn khớp.

Dư Niệm đưa số điện thoại cho cảnh sát, để họ thăm dò ra địa điểm thực hiện cuộc gọi, nhanh nhất cũng mất hai giờ đồng hồ mới có thể biết được vị trí cụ thể.

Dư Niệm bắt máy, mở loa ngoài, đủ để cảnh sát hình sự nghe rõ.

Cô hít sâu một hơi, “Chào?”

“Cô Dư, xin chào, lần đầu gặp, tôi tên Tiểu Nhã.”

“Cô muốn thế nào?”

“Tôi muốn cho cô xem, một mặt xấu xí của con người. Chỉ cần cô làm theo lời tôi nói, con bé sẽ bình an vô sự.”

“Cô muốn tôi làm gì?” Dây thần kinh của Dư Niệm căng ra như sợi dây đàn.

“Đây là lần cứu rồi cuối cùng, tôi muốn để ba mẹ con bé chuộc tội, nếu thực sự yêu thương nó, thì hãy lấy cái chết để đổi lấy tính mạng của nó.”

Dư Niệm đáp trả: “Cô là đang ép họ tự tìm đường chết?”

“À? Vậy sao?” Ngờ diệu cô ta khoan khoái, nhưng lại mang theo mấy phần vui vẻ, “Cô khẳng định, họ sẽ vì một đứa con bị câm, đi tìm đường chết sao?”

“Cô có ý gì?” Dư Niệm nhìn về phía trước, quan sát xung quanh, “Cô đang ở đâu? Chưa nhìn thấy con bé, chúng tôi sao biết được nó có an toàn hay không?”

“Suýt... Tốt nhất đừng nên manh động, tôi đang nhìn cô đấy, cô Dư. À, hôm nay cô mặc áo trắng quần đen phải không?”

“Cô ở gần đây? Đang quan sát chúng tôi?”

Tìm Dư Niệm đập dòn, nhìn quanh bốn phía.

Đội hình sự trinh sát đã phái người đi điều tra xung quanh, hy vọng có thể giải cứu con tin.

“Thời gian của cô không nhiều đâu, chỉ có một tiếng đồng hồ thôi. Tốt nhất mau chóng truyền đạt lại với ba mẹ nó đi, đưa người đến đây. Tôi muốn đích thân nhìn thấy họ chuộc tội. Nếu không thì, tôi sẽ để con bé này thay ba mẹ nó, báo cáo tội trạng họ đã phạm phải cho tử thần.”

Dư Niệm đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Cô ta ở ngay đây?

Ngay tại một nơi có thể nhìn thấy chỗ của cô, hơn nữa đang quan sát nhất cử nhất động của cô.

Loại cảm giác này không thể diễn tả được, như là bọt biển sản sinh trong đêm, nhỏ li ti như mưa phùn, lại làm cho người ta để ý, nhận không được muốn đẩy ra mặt hồ đen ngòm kia, để nhìn thấy đáy hồ.

Sau lưng hệt như có người, có ánh mắt dán lên đó, sắc bén, còn nhói nhói.

Thật sự có người... đang nhìn cô, rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 9

Dur Niệm chỉ huy cảnh sát dẫn người đến hiện trường, nơi này đã được phong tỏa, những người không liên quan đều rút lui khỏi hiện trường.

Chủ yếu là trong tay nghi phạm có súng, không thể để người dân vô tội mạo hiểm được.

Dur Niệm vẫn đứng yên không nhúc nhích, bên kia điện thoại truyền đến tiếng ù ù bí hiểm, giống tiếng gió, hoặc như là tiếng xe cộ qua lại, không thể phân biệt rõ.

Cô khát khao cầu xin hung thủ, tiếp tục nói gì đi chứ?

...để lộ ra chút thông tin, để tôi tìm được cô.

Dur Niệm nhắm mắt lại, một lũ hoa sương mong manh đọng lại nơi vùng giữa chân mày, hình thành nên mấy chấm trắng trắng, nổi bật dưới bầu trời đêm sương mù giăng kín.

Loáng thoáng, cô phát hiện một luồng cảm giác mất trọng lực, từ lòng bàn chân dâng lên, luồng nóng ấm kia dừng mảnh vòng quanh thân, chuyển thành khí ẩm, xuất mồ hôi ra.

Đây là biểu hiện khi Dur Niệm bị áp lực lớn.

Cô rất hiếm khi bị áp lực đè nặng đến khó thở như vậy, nhưng hiện tại thì có, hung thủ giao sinh mạng của cô bé kia vào tay cô. Nếu cô bé kia chết, chính là cô làm việc bất lực, bị hung thủ dắt mũi dẫn đi; nếu cha mẹ cô bé có suy nghĩ coi thường mạng sống của chính mình, thì cũng là lỗi của cô, dư luận xã hội không biết thế nào, nhưng nhất định sẽ công kích cô bằng lời lẽ ác liệt.

“Cô muốn thế nào?”

Chớp mũi Dur Niệm rịn mồ hôi, cô cảm thấy rất nóng, áo bó sát sau lưng, bị mồ hôi thấm ướt, như là bị khảm vào da thịt, vừa ngứa vừa đau, không biết làm thế nào.

Có thể đây là ảo giác của cô.

Trong lúc chờ đợi, cô nhớ đến rất nhiều người, rất nhiều chuyện.

Nhớ đến bản thân chạy không đủ nhanh, không gặp được ba cô lần cuối trước khi ông chết.

Rất nhiều chuyện, đều là sơ suất của cô, là sai lầm của cô, cô phải nhận toàn bộ trách nhiệm này.

“Sao vậy? Chị Dur Niệm?” Tiểu Bạch đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, xúc cảm lạnh lạnh kéo Dur Niệm từ vực sâu hồi ức quay lại.

Cô hoàn hồn, linh hồn tự do trong thoáng chốc, bị tiếng nói Tiểu Bạch đánh thức, trở về lại với cái xác rỗng vô hồn.

Dur Niệm lắc đầu, mỉm cười, “Không có gì.”

Đầu bên kia điện thoại vẫn không có bất cứ lời hồi đáp nào, hung thủ rất bình tĩnh, ngồi nghe tiếng động, hưởng thụ sự hoảng loạn của Dur Niệm.

Hung thủ nhất định rất tận hưởng, giống như vị thánh ngồi trên cao, đáng về chễm chệ trách mắng thế gian vạn trạng.

Cô ta đang tuyên án cô sao?

Dur Niệm phải tìm chuyện gì đó để làm, để bản thân phân tâm, “Cha mẹ cô bé đến chưa?”

“Đang ở trên đường, vài phút nữa là đến.” Viên cảnh sát nói, “Cô Dur, sắc mặt cô không tốt lắm, sao vậy?”

“Không sao, hơi bị cảm chút thôi.” Dur Niệm nghiêng đầu, bắt gặp ánh mắt tìm tòi của Thẩm Bạc ở đối diện.

Cô sợ anh nhìn ra, chợt dạ hỏi: “Sao vậy, anh Thẩm?”

“Không có gì.” Thẩm Bạch vẫn đứng mực như trước, rõ ràng đã nhìn ra sự sợ hãi của cô, nhưng không vạch trần.

Anh có sức quan sát nhạy bén, cô cũng có năng lực nhận biết sắc bén.

Thời gian như con ngựa trắng quá khích, đã một lúc trôi qua.

Họ đã đợi lâu lắm rồi.

Dư Niệm như lạc vào cõi thần tiên, chốc lát nghĩ đến cái chết thảm thiết của nạn nhân trước, chốc lát lại nghĩ đến khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của cô bé kia.

Cô bé cũng là con của bạn học cũ của cô ta, tại sao lại đứng lúc gặp gỡ Tiểu Bạch như vậy?

Hung thủ dẫn cô bé đi, rồi mượn nó uy hiếp cha mẹ nó, buộc cha mẹ nó phải chuộc tội.

Nói cách khác, cha mẹ của cô bé đó cũng có hành vi bạo lực đúng không?

Khi biết đưa con mình sinh ra vốn kém cỏi, không thể nói chuyện, cho nên ở trước mặt mọi người thì giả bộ yêu thương, đóng vai cha mẹ tốt sao?

Chiếc mặt nạ giả nhân giả nghĩa này cần phải được lột xuống, không thể lừa bịp người ngoài nữa, nhưng nhất định phải lấy cái chết để trả giá sao?

Hoặc là, ngay từ lúc bắt đầu, Tiểu Bạch chính là đối tượng bị lợi dụng.

Hắn nhạy cảm, lương thiện, giàu lòng đồng cảm, cho nên hung thủ lợi dụng điểm này của hắn, để hắn nhặt được mấy đứa bé đáng thương, rồi phát hiện nỗi đau của chúng, tiện đà bị hung thủ ám chỉ phải gánh vác tất cả hành vi phạm tội, nên cam tâm tình nguyện làm kẻ gánh tội thay.

Người phụ nữ này, rốt cục là muốn làm gì?

Vì sao trăm phương ngàn kế bố trí hết thảy, bởi vì cái gọi là thù hận, có thể lên án mọi người, chính là cuồng vọng tự đại đến tự tiện quyết định sự sống chết của họ, nắm lấy sinh mạng của họ sao?

Cô ta không có tư cách này.

“Cô nghĩ được gì rồi?” Thẩm Bạch thấp giọng, hỏi cô.

“Từ lúc bắt đầu cô ta đã lên kế hoạch tất cả.” Dư Niệm mím môi, không cam lòng nói.

“Vậy sao?” Thẩm Bạch nhích môi cười nhạt, cười đến thâm sâu, lát sau, anh dừng một chút, rồi nói: “Có lẽ, không chỉ có vậy.”

“Không chỉ có vậy?” Dư Niệm nghe không hiểu ý của anh.

“Có mang dao găm không?”

“Có.” Dư Niệm ngạc nhiên, “Sao anh biết tôi luôn mang dao găm bên người?”

“Tĩnh cờ thôi, cô sẽ theo bản năng làm ra động tác phù lên ống quần bên phải, cùng với độ cũ mới không đồng nhất của hai ống quần, còn có nhiều nếp nhăn nhắc nhở tôi, chuyện cô mang theo dao găm là thật.”

“Anh Thẩm thật tinh mắt.”

“Đó là bởi vì, lực chú ý của tôi đều tập trung trên người cô Dư.”

Lòng ngực Dư Niệm nghẹn lại, ngơ ngàng nhìn anh chăm chăm.

Lại nữa rồi, anh lại bắt đầu nói mấy lời bóng gió đưa đẩy chọc ghẹo cô.

Dư Niệm đưa con dao găm lạnh lẽo cho anh, nhắc nhở: “Lưỡi dao rất bén, lúc rút ra cẩn thận một chút, khỏi phải bị đứt tay.”

Thẩm Bạch rút con dao găm ra khỏi vỏ, nhanh nhẹn quay nó giữa các ngón tay. Anh dường như là tay lão luyện, giơì dùng dao, ngón tay tung ra, lòng bàn tay nắm vào, người xem không nhìn kịp.

Bỗng nhiên, anh túm lấy tay của Tiểu Bạch, bẻ quặp một cái, vặn tay hắn ra sau lưng.

Thẩm Bạch nhấc đầu gối, đè xuống tấm lưng hắn, nói: “Cậu thật sự vô hại à?”

“Anh Thẩm, anh muốn làm gì?” Dư Niệm tiến lên ngăn cản.

Thẩm Bạc không chịu buông tay, dùng sức mạnh hơn.

Cô ngồi xổm xuống, dùng cổ tay áo trắng tinh lau mồ hôi cho Tiểu Bạch đang đau đến nghiêng chặt răng kia, cô dùng khẩu hình lần lượt nói với Tiểu Bạch, “Cậu đừng sợ, anh Thẩm chỉ muốn nhìn tay cậu thôi, đừng sợ, đừng lo lắng, nhé?”

Sự lo lắng ban nãy của Tiểu Bạch nhanh chóng tan biến, như là cực kỳ đau đớn, hấn cố nén lại, đầu đầy mồ hôi, gật gật đầu.

“Anh Thẩm, rốt cục anh định làm gì?”

Thẩm Bạc nho nhả, gật đầu với cô: “Tôi là muốn bảo vệ cô Dư.”

“Bảo vệ tôi? Thế này là bảo vệ tôi?” Dư Niệm hỏi anh, “Rốt cục anh muốn làm gì?”

Thẩm Bạc im lặng cười nửa miệng, tiện đà cửa một đường vào vết sẹo dài trên cổ tay hấn.

“Á...” Tiểu Bạch rên lên đau đớn, lại không đòi lấy được chút đồng tình nào của Thẩm Bạc.

Dưới tình thế cấp bách, cô giật súng của viên cảnh sát bên cạnh.

Dư Niệm nhanh như chớp mở chốt bảo hiểm, hai tay thẳng tắp, đặt lên cò súng, nhắm ngay trán của Thẩm Bạc: “Thả cậu ta ra cho tôi, anh Thẩm, rốt cục anh muốn làm gì?”

Viên cảnh sát quát Dư Niệm: “Cô Dư, cô làm gì vậy? Bỏ súng xuống!”

“Các người nói anh Thẩm dừng tay trước đi!” Cô la lớn hơn.

Thẩm Bạc làm như không nghe thấy, anh tiếp tục dùng dao, cẩn thận cạy miếng da ra, máu theo khe hở chảy xuôi xuống, hình thành một dòng đỏ chói, hội tụ trên áo khoác đen của anh.

Dư Niệm cắn môi dưới, thực tế thì cô không dám nổ súng, nhưng biết làm sao được, Thẩm Bạc mềm cứng gì cũng không ăn.

Nếu cứ anh tiếp tục, cô nhất định sẽ nổ súng bắn vào vai anh, để anh mất đi năng lực hành động.

Lịch kịch... đột nhiên có tiếng kim loại từ cổ tay rơi xuống, nhuộm đầy máu tươi, rơi ngay tại chỗ.

Thẩm Bạc tra dao vào vỏ, kính cản trả nó lại cho Dư Niệm.

Dư Niệm ngập ngừng buông súng, trả lại cho viên cảnh sát bên cạnh, giải quyết chuyện đã xảy ra.

Thẩm Bạc bắt đầu đi thờ dài, hình như có chút thương tâm, “Tôi không ngờ, cô Dư lại có thể không tin tưởng tôi như vậy.”

Dư Niệm im lặng không đáp, phản ứng của cô quả thực quá khích.

Nhưng, thứ ở trong cổ tay của Tiểu Bạch rốt cục là gì?

Cô nhặt thứ đó lên, giao cho cảnh sát kiểm tra, lại có thể phát hiện, đây là thiết bị nghe lén!

Nói cách khác, ngay từ đầu, hung thủ đã lợi dụng Tiểu Bạch, cô ta đã sớm sắp xếp hết thảy, bao gồm cả hướng hành động của họ!

Thế thì, liên quan đến quần áo của Dư Niệm, cũng là vì trước đó cô và Tiểu Bạch nói chuyện với nhau, nên hung thủ mới biết được, cố tình nói vậy để lừa cô, đúng không?

Cho nên...

Dư Niệm hít sâu một hơi, lạnh đến nổi lực phủ ngũ tạng muốn đóng băng, “Cho nên, cô ta không có ở gần đây, chúng ta bị lừa rồi!”

Vị trí của số điện thoại kia hiện giờ vẫn chưa tra ra được, căn cứ theo cuộc đối thoại trước, rút ra phán đoán họ sẽ không thu hoạch được gì ở gần đây, đã rơi vào bẫy của hung thủ.

Chết tiệt!

Chết tiệt, chết tiệt!

Cô phải sớm nghĩ đến.

Dư Niệm không biết nên phản ứng thế nào, là tự trách sao? Hay nên trách bản thân quá sợ?

Rất hiển nhiên, Tiểu Bạch cũng không biết hung thủ đã bố trí hết thảy chuyện này.

Hắn bị lợi dụng, còn biết ơn hung thủ, suýt nữa làm Dư Niệm rơi vào nguy hiểm.

Tiểu Bạch ngồi xổm xuống, liên tục gãi tay vuốt gáy mình, đây là biểu hiện lo âu, hắn có bệnh tâm lý nghiêm trọng.

“Chị Dư Niệm, xin lỗi chị, chị Dư Niệm, xin lỗi chị...” Hắn một lần lại một lần nỉ non, máu bắt lên tóc hắn, chảy xuống vệt máu nhạt, thấm vào da đầu.

“Không sao đâu, Tiểu Bạch, đừng sợ, không sao mà.” Dư Niệm trấn an hắn.

Tiểu Bạch vui đầu vào giữa gối, run rẩy, thấy không rõ khẩu hình của cô, cũng không có bất kỳ đáp trả nào.

“Tiểu Bạch! Phấn chấn lên một chút!” Dư Niệm mạnh mẽ mở vai hắn ra, để hắn nhìn thẳng vào mình, “Không sao hết, chúng ta đã lấy máy nghe lén ra, hết thấy đều phát triển theo chiều hướng tốt, không có việc gì nữa rồi, hiểu chưa?”

Tuy tình hình đã rơi vào trạng thái nguy ngập, nhưng cô không thể suy sụp được, còn chưa đến lúc xác định thắng thua, cô làm sao mà đầu hàng được?

Nếu cô thua, thì ai sẽ cứu vớt Tiểu Bạch?

Chàng trai này, không nên bị đối xử như vậy...

“Chị Dư Niệm, em...”

“Cậu có khiếm khuyết bẩm sinh, đích thực là như vậy, không sai, nhưng cậu hoàn toàn có thể có một cuộc sống bình thường như bao người khác, thậm chí còn mạnh mẽ giỏi giang hơn họ, hiểu chưa?”

Tiểu Bạch cup mắt, cặp bách tránh né mặt cô, không muốn nhìn khẩu hình của cô.

Dư Niệm kéo xoay mặt hắn lại, đối diện với hắn, nói: “Nếu cậu còn tự ti như vậy, tự giam vào thế giới của chính mình, gặp chuyện không chịu giải quyết, chỉ biết nói xin lỗi, vì vậy mà không chịu nói chuyện, thì chính chị cũng sẽ bỏ mặc cậu, không ai có thể đến cứu cậu.”

Hắn quá sợ hãi: “Đừng bỏ mặc em”

“Vậy hãy trưởng thành một chút, phải như một người đàn ông thực thụ! Chúng ta đi tìm cô ấy, để hỏi cho rõ ràng, hiểu chưa?”

Tiểu Bạch mím môi, cuối cùng kiên định nói: “Được!”

Dư Niệm thở phào, vỗ gáy, lại nhận điện thoại: “Tất cả mọi chuyện cô đều biết hết rồi, bây giờ hài lòng chưa?”

Người ở đầu dây bên kia không chút trốn tránh, đáp: “Không cần lục soát này nọ nữa, tôi nói cho các người biết, tôi ở lớp 1/3 trường tiểu học Dương Quang, trực tiếp dẫn cha mẹ con bé đến đây đi, tôi cũng muốn gặp gỡ... bạn học cũ của mình.”

Dư Niệm không nắm bắt được suy nghĩ của cô ta, nhưng vẫn nghe theo, ngay khi cô bước lên xe, trong điện thoại lại truyền đến tiếng nói âm ư: “Đường dài đằng đẵng, chỉ bằng tôi kể một chút cho cô nghe chuyện cũ của tôi?”

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 10

Khu Hoàng Sơn hơn hai mươi năm trước, không phồn vinh phát triển như bây giờ.

Đường lớn ngõ nhỏ vẫn còn vết tích những căn nhà cũ, chưa được phá bỏ xây lại, khắp nơi dễ dàng nhìn thấy những tờ giấy quảng cáo nhỏ, dán trên cột điện, trên song cửa sắt.

Trương Tiểu Nhã, cũng chính là tội phạm giết người dóc hết tâm tư trả thù bạn học cũ của mình.

Gia đình cô ở trong tòa chung cư đối diện chợ, hành lang chật chội, đèn hư, bình thường không sáng, khi về nhà, đèn trần thường chớp tắt, nguyên nhân do điện yếu.

Ba cô là người nát rượu, tiền tích góp còn lại của gia đình không nhiều. Ngay cả tiền phẫu thuật sứt môi cho cô cũng là do mẹ cô giấu ba, trích ra một phần giữ lại để dành cho cô.

Trước kia mỗi cô nhìn rất đáng sợ, sau khi khâu lại thì khá hơn rất nhiều, nhưng cho dù là vậy, giáo viên chủ nhiệm lớp cũng không xem trọng cô.

Ngại cô ở đây chường mắt, liền kiểm có bắt chép phạt; ngại cô mặt mũi đáng sợ, liền kiểm chuyện phạt đứng bên ngoài lớp, mắt không thấy thì lòng không phiền.

Bạn học hỏi đó của cô, cũng tâm tính trẻ con, không thể hiểu phải trái, chỉ biết là người xấu xí thì sẽ có điểm đáng ghét, cứ như vậy mà chủ quan phê phán nội tâm của Trương Tiểu Nhã, cho rằng cô cũng là một người đáng sợ lại khó ưa.

Trên đời này, thứ không logic nhất chính là cách thức chung sống của mấy đứa trẻ.

Chúng lấy ấn tượng đầu tiên chán ghét cô, xa lánh cô, cô lập cô ở bên ngoài tòa thành của chúng.

Thế nhưng, Trương Tiểu Nhã vẫn không quan tâm đến.

Lúc ấy tuổi cô còn nhỏ, hồn nhiên mơ mộng, cũng không có suy nghĩ gì.

Cô cho rằng mình đi học không cần cố gắng, chọc giáo viên tức giận. Tan học, bởi vì không muốn về nhà, liền ở lại trường tập đồ chữ.

“Há? Trương Tiểu Nhã, cậu còn chưa về, gây rối à? Chúng tôi quét dọn vệ sinh, cậu ở lại trong lớp chỉ thêm phiền!”

Học sinh trực nhật chính là nhìn cô không vừa mắt, rõ ràng tổ trực nhật đã dọn dẹp xong chỗ đó, nhưng họ vẫn cố tình đẩy hất, giật lấy bảng chữ mẫu của cô, rồi đưa cho các bạn khác xem “Ê, tiểu quái vật viết chữ này, xấu y hệt nó.”

Rồi chúng cười vang.

Tiếng cười trẻ con vốn trong vắt giòn tan, lại bị thấm đẫm cảm giác chán ghét khôn xiết nào đó, dần dần tràn ra ba phần lạnh lẽo âm u, đâm thẳng vào lưng.

Trương Tiểu Nhã luôn yếu đuối, nhưng ngay lúc này, cũng bị bức đến nổi nóng, làm ra một chuyện mà chính mình cũng không tưởng tượng được.

Cô giật lại bảng chữ cái, đá ngã cái bàn mà người bạn đang tránh ở đó.

Đứa bạn bị u đầu máu chảy, mấy đứa khác sợ đến mức lập tức giải tán.

Trương Tiểu Nhã nhanh chóng chạy về nhà, trốn trong ổ chăn run cầm cập.

Nhưng rất nhanh, cha mẹ của bạn bị thương tìm đến nhà.

Thứ cô đối mặt là trận đòn trừng phạt của ba, mẹ thì nhún nhường xin lỗi, cầu cánh tay cô để cô phải mở miệng nhận lỗi.

Trương Tiểu Nhã tuy còn nhỏ, nhưng có khí phách, như thế nào cũng không chịu mở miệng.

Sau đó, cô tự nhiên bị cô lập, hành vi quá khích này cũng bị mấy đứa bạn nhiều chuyện truyền tai nói quá lên, thêm mắm dặm muối, gọt giữa sự việc, cuối cùng ghép cho cô tội danh độc ác.

Cô càng lúc càng không muốn mở miệng nói chuyện, cho đến sau khi lên sơ trung chuyển trường, đi học ở nơi khác, tình hình mới chuyển biến tốt hơn.

Chỉ là mỗi khi nửa đêm nằm mộng, cô lại sẽ nhớ đến cảnh tượng kia: Mọi người vây quanh cô, chửi rủa: “Đồ quái vật.”

Đến khi đi làm, chuyện đầu tiên cô làm chính là phẫu thuật thẩm mỹ, không thay đổi gương mặt, nhưng làm nhạt vết sẹo kia, ghép da, như con bướm phá kén mà ra.

Cô phải được tái sinh, hơn nữa phải che giấu đi mặc cảm tự ti đã ăn sâu vào xương tủy.

Rồi sau nữa, cô quyết định báo thù.

Vạch kế hoạch giết người xong xuôi, đối tượng đầu tiên cô lựa chọn, chính là đứa bạn năm đó ngã bị thương, gây sóng gió trong lớp, người gây ra họa chửi bới và sỉ nhục cô.

Dur Niệm hỏi cô, cảm giác sau khi giết người thế nào, có áy náy không? Hay hoảng sợ không?

Thực ra thì cảm giác đặc biệt gì cũng không có, Trương Tiểu Nhã chỉ cảm thấy thích thú, ân oán năm đó đều tan thành mây khói.

Cô ta thậm chí còn cảm thấy bản thân nhân từ khoan dung, để họ lấy công bù lại, cho họ cơ hội chuộc tội.

Phải biết rằng, hề là làm sai chuyện gì, thì cần phải nhận lại báo ứng. Không phải không báo, mà là chưa đến lúc báo.

Bây giờ đã tới rồi, cho nên, cô đến đây.

Dur Niệm chỉ cảm thấy nan giải, phải biết rằng loại tội phạm giết người biến thái hoàn toàn mất lý trí sẽ rất dễ đối phó, lấy cứng đối cứng là được, họ chỉ có thể hoặc bị phục tùng hoặc trốn thoát.

Bởi vì mục đích của những người này là giết người, sạch sẽ gọn gàng, thậm chí đơn giản.

Nhưng Trương Tiểu Nhã lại khác, cô ta vẫn minh mẫn, thậm chí luôn giữ vững tam quan (giá trị quan, nhân sinh quan, thế giới quan) của mình.

Loại người này có chết cũng không nhận tội, cũng tuyệt đối không tính ngộ tội để trừ phi giết đến ân oán của chính mình tiêu tan hết, cuộc đời này không hối tiếc, mới có thể dừng tay.

Dur Niệm cảm thấy được cô ta vừa đáng giận, vừa đáng thương.

Cô thở dài một tiếng, nói: “Cô Trương, cô làm nhiều như vậy, hẳn phải đủ rồi chứ?”

Trương Tiểu Nhã tránh mà không đáp, chỉ đắm chìm trong ký ức xa xưa của chính mình, nhẹ nhàng nói thêm: “Cô biết không? Tôi cũng từng có thời khắc muốn tha thứ cho họ. Nhưng con người là loài sinh vật có hứng thú, ấn tượng một khi đã định hình, cho dù cảm thấy mình phán đoán sai lầm, cũng sẽ tự lừa mình dối người tiếp tục che đậy. Cho nên, họ vẫn không chịu buông tha tôi, vẫn luôn như vậy, càng lãng mạn tôi thậm tệ hơn. Như vậy, tôi vì sao phải buông tha cho họ?”

Dur Niệm dừng một chút, nói: “Nhưng cách thức cô chọn quá cực đoan.”

“Thu hồi lòng đồng tình tràn trề của cô lại đi, cô nghĩ chuyện đời luôn ngọt ngào như vậy sao? Tại một thế giới cá lớn nuốt cá bé để sinh tồn, không phải cô đập lên đầu tôi, thì chính là tôi đi lên người cô, tôi chiếm được thời cơ, ra tay trước, thì có gì không đúng? Nếu khi đó họ nhẫn tâm hơn chút nữa, dùng dư luận bức chết tôi thì sao? Sẽ có người trong lòng mang áy náy sao? Không, tôi đã sớm chết đi rồi, tôi yếu đuối ngây thơ của ngày xưa, đã sớm bị họ giết chết rồi!”

Dur Niệm không nói được lời nào.

Cô ta khẳng khái cổ chấp, ngay cả Dur Niệm cũng không khuyên được.

Trong điện thoại, Trương Tiểu Nhã lại hỏi: “Cô Dur, cô nói xem ‘tử hình’ có mùi vị thế nào?”

Dur Niệm muốn nói lại thôi, cô ta là đang ám chỉ cho dù có đến tội cũng sẽ bị phán tử hình ư?

“Có người còn sống, nhưng lại sống không bằng chết.” Cuối cùng cô nói một câu bóng gió, liền cúp điện thoại.

Dur Niệm vội vàng gọi lại, nhưng điện thoại đã tắt máy.

Trường tiểu học Dương Quang gần ngay trước mắt.

Sắc trời dần chiều, mây mù áp bách, sương dày đặc, như bao phủ bởi tro tàn, tối tăm.

Bởi vì vụ án nghiêm trọng, cảnh sát cố tình cấp cho Dur Niệm một khẩu súng, hơn nữa còn dạy cô như thế nào để bắn khẩn cấp.

Trên thực tế, lúc ở nước ngoài, Dur Niệm đã có chứng nhận sử dụng súng, cũng từng học qua dùng súng thế nào, cho nên súng đối với cô chẳng phải thứ gì mới mẻ.

Cô giắt súng vào thắt lưng phía sau, bước lên bậc cầu thang không nhiễm hạt bụi.

Lớp 1/3 ở cuối hành lang, hai bên không có cửa sổ, ánh sáng không chiếu vào được, nên lại càng tối hơn, hình như bên trong âm u có mùi ứ vật ứ nẫu, khe khẽ thì thầm.

Lốc cốc...

Có tiếng lon nước rơi xuống đất lán lốc, rõ ràng chói tai, phơi bày tiếng động lạ ở đằng trước.

Dur Niệm ngậm lấy chuỗi đèn pin, cắn chặt, tay kia sờ ra sau lưng, nhanh chóng nắm lấy súng. Xúc cảm thô ráp trên bề mặt làm lòng cô bình ổn lại, có tí cảm giác an toàn.

Cũng sắp đến lớp học kia rồi.

Dur Niệm hít sâu một hơi, giống như bị bệnh, lại không cách nào hiểu tường tận bệnh tình, rồi lại lo sợ bất an.

Gần, lại đến gần.

Tội phạm chỉ cách cô một cánh cửa, ở ngay phía sau cánh cửa này.

Dur Niệm còn chưa nhúc nhích, viên cảnh sát bên cạnh đã tức khắc phá cửa: “Không được nhúc nhích, cảnh sát đây!”

Cô đi theo bước chân dồn dập của viên cảnh sát, bước vào.

Trên bục giảng, một cô gái trẻ tuổi đứng đó, khí chất rất tốt, người cũng cao ráo.

Không thể nghi ngờ, đúng là Trương Tiểu Nhã.

Trong tay cô ta còn đang mân mê con dao găm, nhếch môi cười khẩy, liếc mắt nhìn viên cảnh sát vũ trang hạng nặng, khinh thường nói: “Còn nhúc nhích nữa, tôi sẽ giết nó.”

Nói cũng lạ, cô vẫn chưa có động tác gì quá khích, mà là cầm cán dao xoay ngược về hướng lòng bàn tay, tay kia thì cầm muỗng nhựa, đút cô bé ăn bánh pudding.

Cô bé mặc dù sợ run, nhưng vẫn không từ chối, chỉ ngoan ngoãn há miệng, từng miếng từng miếng ăn bánh pudding béo ngọt mà cô ta đút cho.

Chuyện gì thế này?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, cũng không nắm rõ tình hình.

Nhưng chỗ này cách bục giảng khá xa, nếu họ tùy tiện nổ súng có thể lỡ tay làm bị thương con tin, cho nên bất luận Trương Tiểu Nhã bày ra ma trận gì, họ cũng không thể dễ dàng phán đoán hiện trường, ra quyết định, lựa chọn chiến thuật hành động.

Tất cả mọi người không thể tiếp cận Trương Tiểu Nhã, duy chỉ có mình Dur Niệm, cô là chuyên gia phương diện hình sự trinh sát, có thâm niên không chế cục diện, cũng là khách quý mà Trương Tiểu Nhã đặc biệt mời đến.

Cô từng chút từng chút đến gần Trương Tiểu Nhã, thấp giọng hỏi: “Người mà cô muốn, tôi đã dẫn đến rồi.”

Dur Niệm chỉ ra đằng sau, quả nhiên có đôi vợ chồng trẻ, họ khoát tay vào nhau, hấp thu nhiệt độ cơ thể của nhau, khao khát xoa dịu sự bất an sợ hãi đang bản trưởng này.

Trương Tiểu Nhã lại đút cô bé một muỗng pudding, nhỏ nhẹ nói: “Trên con đường này, nó đi cùng tôi rất khổ cực, không được ăn com từ tẻ. Bởi vì nó không nói được, lúc muốn uống nước chỉ có thể mở to mắt nhìn tôi ra hiệu, vừa đáng thương vừa đáng yêu.”

“Nếu thích con bé, vì sao lại muốn làm hại nó?”

“Cô có biết trên người nó có bao nhiêu vết sẹo hay không? Ngoại trừ vết bầm bị đánh bằng gậy, không thể tan hết ra, còn có vài vết bỏng do bị dí đầu thuốc vào. Nó còn nhỏ như vậy, lại bị cầm, có thể la đau sao?”

Dur Niệm mím môi, “Cô thả nó ra đi, để nó đến chỗ tôi. Tôi cam đoan với cô, tôi sẽ mang nó rời khỏi ba mẹ nó, hơn nữa còn lấy tội danh ngược đãi trẻ em để kiện họ.”

“Tôi đã nói, tôi muốn chính tay hoàn thành lần cứu rỗi cuối cùng này.” Cô ta thờ dãi, “Thế giới này rất dơ bẩn, tôi muốn tự tay gột rửa nó, trả về trạng thái đẹp đẽ nguyên sơ của nó, đây chính là tâm nguyện của tôi, cô đừng ngăn cản tôi.”

“Vậy cũng không cần lấy mạng người ra trả mà?” Dur Niệm cắn chặt răng, có chút bất lực.

Cô tự biết không thuyết phục được Trương Tiểu Nhã, cô ta quá mức bình tĩnh, an bài đến tận bây giờ, làm sao sẽ thất bại chứ?

Lúc này, Tiểu Bạch đột nhiên bước nhanh đến, hần cán môi dưới, sắc mặt càng lúc càng tái đi, “Chị Tiểu Nhã.”

Trương Tiểu Nhã ngước lên, ánh mắt dịu dàng hơn, “Cậu không nên đến đây.”

“Em...” Tiểu Bạch muốn nói lại thôi.

Hắn đột nhiên đưa tay, giật lấy súng của Dur Niệm, xoay người, đem súng ngắm thẳng vào vàng trán tròn bóng của cô, “Đừng đến đây!”

Khi Tiểu Bạch thô bạo gào lên, có loại tàn nhẫn phản kích vô cùng.

Dur Niệm nội tâm nguội lạnh, khó tin nhìn chăm chú hòng súng đen ngòm, còn chưa hoàn hồn.

Có chuyện gì thế này?

Tiểu Bạch thành người phe địch, hẳn vì tội phạm giết người, vứt bỏ ánh sáng mà cô đã ban tặng hắn.

Sao lại như vậy?

Tại sao lại... phản bội cô?

Dur Niệm như bị ném vào hầm băng rét mướt, toàn thân run rẩy, buốt giá.

Lòng cô như nổi bão tuyết, vây khốn mỗi một tác lòng, tuyết động rất nặng, dần dần chôn vùi cô.

“Tiểu Bạch...” Cô ao ước đây chỉ là chuyện đùa, “Cậu đề súng xuống đi, chúng ta cùng nhau giải cứu bé gái kia, cậu cầm súng cũng không uy hiếp được Trương Tiểu Nhã đâu, đúng không?”

Cô cho hấn lối thoát, tìm cơ cho hấn.

Loại thời điểm này, chỉ cần Tiểu Bạch thừa nhận bản thân nhất thời kích động, cái gì cũng làm được, như vậy, cô có hàng vạn lý do, có thể dẹp yên tất cả.

Tiểu Bạch cúi đầu, ngón tay để ngay cò súng còn hơi run run.

“Xin lỗi...” Tiếng hấn nhỏ đến khó nghe.

“Tiểu Bạch! Cậu đề súng xuống đi, đừng làm chuyện điên rồ, cậu đã từng đồng ý với tôi rồi mà!”

Tiểu Bạch nhìn sang chỗ khác, ép mình phải né tránh khẩu hình của cô, nói: “Em nói rồi, chị Tiểu Nhã là người mà em phải bảo vệ, chị ấy đã cứu mạng em, từ lúc bắt đầu, em chính là cam tâm tình nguyện bảo vệ chị ấy, điểm này không thể nghi ngờ.”

Mặt Tiểu Bạch trong bóng đêm u ám mơ hồ, Dur Niệm không thể nào phân tích rõ biểu hiện nhỏ nhất của hấn, cũng không cách gì biết hấn nói thật hay nói dối.

Tay Trương Tiểu Nhã ngưng một chút, nhú mày, hỏi: “Cậu biết hết rồi? Vậy tại sao phải giúp tôi?”

Tiểu Bạch cười khê, nói: “Chị Tiểu Nhã, em nói rồi, chị là người tốt nhất trên đời, chị làm gì, em cũng hỗ trợ chị, bảo vệ chị vô điều kiện.”

Hấn giọng lên, từng bước thối lui về hướng Trương Tiểu Nhã.

Tiểu Bạch thật sự đã vứt bỏ Dur Niệm, ngược lại đi tìm chỗ nương tựa ở Trương Tiểu Nhã kia.

“Tiểu Bạch...” Dur Niệm hãy còn kinh hãi.

Cô và hấn rõ ràng chỉ cách nhau mấy bước, nhưng khoảng cách này, lại như cách trăm sông nghìn núi, không thể chạm đến.

Đây là cô biết người không rõ phải không?

Rõ ràng là người tốt như vậy, thế nào lại...

Dưới ánh trăng, khuôn mặt Tiểu Bạch vẫn như lần đầu, vẫn trắng bệch như lần đầu cô thấy hấn, trắng đến gần như trong suốt.

Tiểu Bạch từ nhỏ đã thiếu dinh dưỡng trầm trọng, cho nên dáng người gầy nhom, khi không cười, vùng giữa đầu chân mày nhú lại thắm đượm u sầu, là người từng trải qua đau thương, nhưng lòng vẫn ấm áp, mỉm cười với cả thế giới.

Dur Niệm cười khô, đây là báo ứng sao?

Thẩm Bạ từng ám chỉ với cô: Muốn đội vương miện, phải chịu được sức nặng của nó.

Hóa ra bị người ta phản bội, sẽ khó chịu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 11

“Lui ra saul!”

“Lui ra sau cho tôi, nếu không tôi giết chị ta. Tôi, tôi giết chị...”

Tiểu Bạch khản cổ hét lên hai câu, hấn như con mèo độc lai độc vãng giữa đêm, hướng về ánh trăng thê lương gào rú, dốc hết toàn lực kêu lên, tiếng kêu

lại ầm ách không thành câu.

Những lời này của hắn là cảnh cáo viên cảnh sát đang đến gần.

Còn họng súng vẫn chia thẳng vào trán Dur Niệm, một đường thẳng tắp, ngón tay cong lại đặt lên cò súng, tượng trưng cho sức mạnh tuyệt đối cùng quyền chủ đạo không thể phớt lờ.

Con tin bất giác lại nhiều thêm một người, chính là Dur Niệm.

Dur Niệm dang hai tay ra, lòng bàn tay hướng về phía trước.

Cô hé môi, thở mạnh, nói: “Tiểu Bạch, chị rất thất vọng.”

Cho dù có muôn vàn lời muốn nói, khéo léo chuyển đến khóe miệng, cũng chỉ có thể gian nan thốt ra câu này.

Cô đối với hắn, rất thất vọng.

Đối với lòng tin tưởng Tiểu Bạch, Dur Niệm sâu sắc hơn bất cứ ai, đây có liên quan đến nghề nghiệp của cô.

Cô là chuyên gia phát hiện nói dối, không giống như người thường phải đào sâu hiểu biết đối phương mới thổ lộ tâm tình, cô là thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy một người, thông tin giành được nhiều hơn người bình thường.

Cô từng cảm thấy đôi mắt chàng trai này mặc dù sâu, nhưng thuần khiết hơn rất nhiều so với những người cô từng gặp qua, xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, cô thậm chí muốn bảo vệ hắn, từng chút kéo hắn ra khỏi bóng tối.

Mà nền tảng xây dựng toàn bộ giúp đỡ này chính là niềm tin, cho nên, cô tin hắn.

Còn Tiểu Bạch lại mượn đi hết thấy, nhân lúc cô chưa kịp chuẩn bị, đâm lưỡi dao bén vào ngực cô, phản bội cô.

Tiểu Bạch nhận lấy chiếc muỗng nhựa trong tay Trương Tiểu Nhã, tiếp tục đút cô bé ăn bánh pudding, hắn thấp giọng nói: “Chị Tiểu Nhã, em giúp chị giữ con bé, chị phải chú ý động thái của cảnh sát kỹ càng, đừng để bị thương.”

Trương Tiểu Nhã gật đầu, cô thu lại con dao giấu nọ.

Tiểu Bạch cầm hộp bánh lên, đặt lên thân súng, cầm chiếc muỗng nhỏ múc bánh, từ tốn đưa đến bên miệng cô bé.

Không biết là bởi vì cô bé quá sợ hãi, hay có nguyên nhân nào khác.

Nó run rẩy, vô thức rút lui về sau.

Lạch cạch, hộp bánh lật úp xuống đất, phát ra tiếng động.

Tiểu Bạch mỉm cười áy náy, “Em không cẩn thận làm đổ rồi.”

Hắn hơi khụy gối ngồi xổm xuống, tiến đến giữa hai chân cô bé, nhặt hộp bánh lên.

Đúng lúc này, Tiểu Bạch đột nhiên ôm lấy nó, chạy ào thật nhanh về phía Dur Niệm!

Dáng người hắn so với cô bé, cũng xem như cao lớn hơn nhiều, có thể hoàn toàn bao bọc nó bên trong, hình thành tấm lá chắn bảo vệ nó.

“Chị Dur Niệm, nổ súng!” Tiểu Bạch khản thiết hét lên.

Nói thì chậm mà diễn biến lại rất nhanh, Trương Tiểu Nhã bỗng nhiên phục hồi tinh thần trong tình trạng đột phát này, từ trong ngăn kéo, cô ta rút cây súng đã trộm của cảnh sát ra, điên cuồng bắn vào lưng của Tiểu Bạch!

Đoàng! Đoàng đoàng!

Cô ta bắn liên ba phát, viên đạn xé gió bay ra, lóe lên một đường sáng hình cung trắng lạnh, thuận gió trợ lực, ghim thẳng vào bả vai Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch!” Dur Niệm hét lên.

Tiểu Bạch trúng đạn, đồng tử sâu và đen của hắn khuếch đại, sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Nhưng cho dù bản thân bị trọng thương, hắn cũng không ngừng bước.

Tiểu Bạch vẫn đâm đầu chạy về phía trước, một khắc cũng không ngừng lại.

Hắn loạn choạng, máu theo bả vai gầy ồm chảy dọc theo cánh tay, chảy đến trên mặt trơn bóng của cô bé, lại nhỏ giọt xuống đất, loang ra vô số vệt đỏ.

lớn nhỏ không đồng nhất.

Ánh trắng lan tràn, theo ánh đỏ loảng hoảng mỏng manh.

Căn phòng đỏ tươi, nhìn thấy rợn người.

Trương Tiểu Nhã đánh mất năng lực phán đoán, trong quá trình nổ súng, đã bị cảnh sát khống chế.

Bởi vì mục tiêu của cô ta là Tiểu Bạch, các bộ phận khác trên cơ thể dễ dàng để lộ sơ hở, cảnh sát hình sự nổ súng bắn trúng cánh tay và chân của cô ta.

Nhất thời, máu chảy như trút, cô đánh mất năng lực hành động, phủ phục trên đất.

Tiểu Bạch thả bé gái xuống, phút chốc quỳ rạp trên đất.

Đầu gối hấn tiếp đất, phát ra tiếng động mạnh. Bụi trên ống quần cũng đón gió tản ra bốn phía, vung vẩy.

“Tiểu Bạch!” Dư Niệm bước nhanh đến, nắm chặt lấy vai hấn, hít sâu rồi nói, “Cậu tỉnh táo lên, xe cấp cứu sẽ đến ngay.”

Tiểu Bạch đưa tay phủ lên tay cô, hấn ngừng đầu, cười với Dư Niệm, “Đừng... thất vọng về em.”

Dư Niệm bấu mạnh hấn, cố ý để hấn tỉnh táo hơn một chút, “Chị chưa từng thất vọng về cậu, thật sự.”

Hấn không làm cô thất vọng.

Hấn thoát khỏi ám ảnh đeo bám hấn đã lâu, chính tay giết chết hấn vô cùng yếu đuối kia, cô sao có thể thất vọng với hấn chứ?

Tiểu Bạch gật đầu, hàng mi dài run rẩy, chỉ chốc lát sau, như là tiêu hao hết sức lực nửa đời người, khép chặt hai mắt.

“Tiểu Bạch? Tiểu Bạch?” Dư Niệm sốt ruột la lên.

Cô đang hoảng hốt gần như quên mất, Tiểu Bạch là người điếc bẩm sinh, có gọi lớn thế nào, cô cũng không nhận được hồi đáp.

Lúc này đây, hấn đã hoàn toàn rơi vào thế giới của chính mình.

Mà thế giới kia đã được gột rửa sạch sẽ, không còn sương mù, ai nấy đều sẽ sống vô tư lự qua ngày.

Rất nhanh, xe cấp cứu chạy đến hiện trường.

Tiểu Bạch được đưa nhanh vào phòng cấp cứu để cứu chữa, hấn hôn mê bất tỉnh, còn trong cơn nguy hiểm.

Trận ác chiến mất non nửa tháng mới chấm dứt hoàn toàn.

Cô bé được cảnh sát đưa đi, cha mẹ nó có khuynh hướng ngược đãi, cho nên nó phải được bảo vệ.

Đêm lạnh như nước, bởi vì đổ mưa, đường phố đêm khuya đều tràn ngập một màn sương mỏng lung, loáng thoáng, ánh đèn đường len lỏi vào trong xe, chiếu sáng cột bụi bặm ngủ vùi trong góc.

Dư Niệm cảm thấy rất lạnh, cô ôm chặt hai cánh tay, cánh tay bóng loáng quả nhiên hiện lên một vòng hạt trôi nổi ónh bạc.

Dư vị kinh hãi của cô chưa tan, da gà đều dựng đứng lên.

“Cô lạnh lắm à?” Lúc này, cũng chỉ có Thẩm Bạc đi cùng với cô.

“Cũng lạnh.”

Thẩm Bạc cởi áo khoác ra, choàng lên vai cô, ôn tồn nói: “Biểu hiện của cô không tồi.”

Dư Niệm mở mắt, thần nhiên nói: “Tôi đâu làm gì, tất cả đều là Tiểu Bạch làm.”

“Hấn tin tưởng cô, mới có thể làm việc này cho cô, chẳng phải sao?”

Dư Niệm cắn môi dưới, đúng vậy, cô cũng đã sớm dự liệu đến.

Người thiếu niên kia có thể vì tội phạm giết người mà dừng cảm quên mình, thế thì cũng sẽ vì bảo toàn an nguy của cô mà dừng cảm đứng ra.

Tiểu Bạch sợ cô bị đối phương tổn thương, cho nên mới tự tiện hành động, lấy bản thân phá vỡ cục diện bế tắc, cứu đứa bé.

Con người này, đúng là quá mức dịu dàng.

Thế nhưng, tất cả diễn biến sự việc này đều là vì cô, là cô hại hấn đúng không?

Thế giới này đối với hấn rất tàn nhẫn, hấn có thể nào không chịu tình lại hay không?

Cảm xúc của Dư Niệm ngổn ngang.

Thẩm Bạc nhìn cô một cái, “Cô Dư không cần tự trách, cô không hại hấn, ngược lại đã cứu vớt hấn.”

Dư Niệm giương mắt, nhìn vào anh.

Con hồ biết cười Thẩm Bạc này hiếm khi chấp nhận cô, không biết câu tiếp theo của anh có xuất hiện từ ngữ châm biếm nào không.

Thẩm Bạc mỉm cười, “Hon nữa lúc này, tâm tư cô đã chạy tới chỗ hấn rồi.”

“Vậy ư?” Cô nhớ Thẩm Bạc từng nói, cô còn chưa đi vào lòng của Tiểu Bạch.

Nhưng hiện tại khác rồi, hấn đã tiếp nhận cô, hon nữa còn đặt cô vào thành lũy vậy khôn hấn đã lâu?

Thẩm Bạc chỉ cười mà không nói.

Trong màn sương mờ mịt, màu mắt anh có vẻ càng như nhu hòa. Anh cười nhẹ như vậy, nụ cười mang theo chân thành tha thiết, một luồng ấm áp khẽ khàng rót vào đáy lòng cô.

Dư Niệm không thể không lần nữa nhìn kỹ người đàn ông này.

Anh giống như một khăn giả, chưa bao giờ thật sự dung nạp hồng trần thế tục. Nhưng với cơ trí phi thường, sẽ ở lúc người khác đi chệch hướng mà xuất hiện, dẫn họ quay trở về quỹ đạo đúng đắn.

Tốt cùng, anh là ai?

Không, phải nói là, cuối cùng anh là loại người gì?

Khoảng một tuần sau, Tiểu Bạch bình an vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Viên đạn chỉ bắn vào vai hấn, do xuất huyết nặng, khiến hấn bất tỉnh.

Tiểu Bạch dưỡng thương một tháng, cuối cùng cũng xuất viện.

Hấn không có chỗ ở, nên quay về nhà của Thẩm Bạc.

Thẩm Bạc vẫn trước sau như một, đích thân xuống bếp làm món gan ngựa, có lẽ muốn giúp Tiểu Bạch bổ máu.

Sau khi ăn xong món tráng miệng là bánh ngọt do di Trương làm, vị ngọt xộc vào mũi, có cảm giác ngọt ngào vô lo.

Thẩm Bạc không ghét món ngọt lắm, anh múc một miếng bánh, bỏ vào miệng.

Anh gần như không nhai, chỉ dùng sức mạnh đầu lưỡi nghiền nát nó, trên mặt hiện lên nụ cười với má lúm đồng tiền, “Mùi vị thế nào?”

Dư Niệm cũng nếm một miếng, thỏa mãn khen ngợi, “Ngon quá!”

Tay nghề của di Trương thật sự miễn chê, vị ngọt không gắt không ngán, mùi sữa hoàn toàn được bộc lộ ra, có một cảm giác ngọt nồng nàn.

Hoi di chuyển đầu lưỡi, gần như vào miệng là tan ngay.

Tiểu Bạch cũng gật gù, đáng diệu nho nhã ăn bánh, rất hài lòng với mùi vị bánh đem lại.

Rất hiển nhiên, đồ ngọt khiến tâm trạng con người tốt hơn, những lời này một chút cũng không ngoa.

Ăn xong, Thẩm Bạc đột nhiên bảo di Trương mang ra hai phần hợp đồng, bày ra trước mặt Dư Niệm và Tiểu Bạch.

Khoe môi anh khẽ nhếch, nói: “Tôi muốn thuê hai người làm việc lâu dài cho tôi, ý hai người thế nào?”

Tiểu Bạch không có ý kiến.

Dư Niệm thì ngạc nhiên, “Làm việc lâu dài? Công việc gì?”

“Giống như lần trước vậy, mở một văn phòng tư nhân, phối hợp lâu dài với công tác điều tra của cảnh sát. Năng lực làm việc của cả hai rất xuất sắc, tôi

đều thấy cả, cho nên mới đưa ra lời mời hợp tác này.”

Dur Niệm nhú mày, không thể hiểu được; “Nhưng mà, tôi muốn hỏi một chút, tại sao anh Thắm lại có hứng thú với việc phán án như vậy?”

“À, vì để vượt qua tên kiêu căng tự đại ngông cuồng nào đó.”

“Là ai?”

Anh tỉnh bơ nói: “Ngôi sao mới gần đây có chút danh tiếng trong giới- Musol.”

Dur Niệm hiểu ra, hóa ra là thầy Tô Mục- thám tử điều tra tiếng tăm lừng lẫy à?

Đúng rồi, thầy Tô này không phải còn có một người anh trai, thân phận rất thần bí, hình như là họ Thắm. .

Chẳng lẽ, chính là vị họ Thắm trước mặt này?

Dur Niệm tròn mắt: “Anh chính là vị họ Thắm nào đó năm ngoái hỗ trợ cảnh sát truy bắt phạm nhân vượt ngục Diệp Thanh? Là anh trai của thầy Tô?”

“À, xem ra đứa em này cũng không phải hạng vô danh, thanh danh của nó hình như còn lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi.” Thắm Bạc dùng khăn tay lau khôe miệng, khinh thường nói.

Dur Niệm nhú mày, đặt bút ký kết hợp đồng này.

Xem ra, tin tức trong giới nói hai anh em nhà họ bất hòa, thật không phải tin đồn.

Bạn đang đọc truyện *Thắm Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12

Chẳng mấy chốc đến đầu thu, trời nhiều mưa, dầm dề rả rích.

Dur Niệm làm việc cho Thắm Bạc, chẳng những bao ăn bao ở, tiền lương còn rất cao, tháng Tám còn được nghỉ phép.

Căn cứ theo lời anh nói: Ở châu Âu, tháng Tám là kỳ nghỉ, nếu làm việc thì cần trả gấp đôi tiền lương, anh là một ông chủ không có ý định bóc lột nhân viên, cho nên đầy tình người sắp xếp địa điểm nghỉ ngơi giúp họ: đến một trấn nhỏ có núi đá nổi tiếng du lịch nửa tháng.

Dur Niệm thỏa mãn cuộn mình trên ghế mây ngủ vùi.

Ngoài phòng tiếng mưa rơi tí tách, Tiểu Bạch lòng như lửa đốt từ trên lầu chạy xuống, thuận tay đóng cửa lại.

Cạch, thế giới đều yên lặng.

Dur Niệm hãy còn buồn ngủ, cô che miệng, đánh ngáp một cái rồi hỏi, “Um? Tiểu Bạch? Ăn cơm?”

Tiểu Bạch oán trách, “Chị Dur Niệm, sau này trời mưa phải đóng cửa nhé, sẽ bệnh đó.”

“Này, Tiểu Bạch là đang quan tâm chị à?” Dur Niệm cười khẽ, nhéo gương mặt non mịn của Tiểu Bạch.

Tai Tiểu Bạch đỏ lên, ngáp ngừng: “Anh Thắm nói sắp làm cơm xong rồi, em đi giúp đỡ.”

Hắn như chạy trốn lên lầu, Dur Niệm ôm bụng cười vang.

Trải qua thời gian sinh hoạt cùng nhau, tính cách vốn u sầu của Tiểu Bạch dần chuyển biến tốt hơn, mặc dù làm việc vẫn sợ này sợ nọ, không nói chuyện với người lạ, nhưng với họ thì rất tốt, thỉnh thoảng còn có thể nói mấy câu vui đùa.

Thắm Bạc mời bác sĩ nổi tiếng khoa tai điều trị cho hắn, kinh ngạc phát hiện mặc dù thính lực kém, nhưng bên trong không nghiêm trọng như vẻ bề ngoài.

Sau khi đeo máy trợ thính kết hợp với dùng thuốc, miễn cưỡng có thể nghe thấy một vài âm thanh tần số cao, ít nhất cũng tiện cho hắn phân biệt xung quanh có người đang nói chuyện hay không.

Dur Niệm xoay người, bước xuống.

Bởi vì trời mưa, mặt sàn gỗ vừa lạnh vừa ẩm, rét đến cô run run, bất giác co quắp ngón chân.

Cô đi nhanh lên lầu, ngồi vào chỗ.

Dur Niệm ngồi gác chân lên ghế, khiến Thẩm Bạc bất mãn: “Cô Dur có biết ăn cơm là một việc cần có thái độ nghiêm túc không?”

Dur Niệm hừ một tiếng, lòng không muốn bỏ chân xuống chút nào, “Bởi vì thấy anh Thẩm đây và Tiểu Bạch thân thiết, cho nên mới tùy tiện như vậy.”

Khỏe môi Thẩm Bạc khẽ nhích, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Vậy tôi nên cảm thấy vinh hạnh? Cô Dur trước kia ra ngoài xã giao với khách hàng, cũng thích ngồi gác chân lên ghế?”

Cô không nói lại anh, chỉ có thể trề môi.

Bình thường người này thoát nhìn lúc cười mắt cong lên như trăng non, chỉ có những lúc ăn cơm mới tích cực, chỉ chăm chăm tranh biện.

“Đúng đúng đúng, anh Thẩm dạy bảo rất phải, sau này ăn cơm tôi nhất định ngồi nghiêm chỉnh, như ngồi trên chông, như lưng mang gai...”

Anh Thẩm nọ cười khê: “Tốt, tôi rất hài lòng.”

Dur Niệm “...”

Cuối cùng, cũng là Tiểu Bạch tỉnh mắt, đưa đôi dép mang trong nhà cho Dur Niệm, “Chị Dur Niệm thấy lạnh?”

“Cám ơn Tiểu Bạch, chị vừa mới thức dậy còn mơ ngủ, nên quên mang.” Cô nhận lấy dép.

Không thể không nói, khả năng quan sát của Tiểu Bạch, quả thực lợi hại hơn cả cô. Có thể bởi vì bị điếc, cho nên bẩm sinh là một người thích quan sát, im lặng theo dõi mỗi biến hóa của vạn vật trên thế gian.

Cũng không biết Thẩm Bạc muốn thuê hẳn, có phải là vì nhìn trúng điểm này của hẳn, cho nên muốn thu nhận dưới trướng.

Cô ngồi nói chuyện phiếm với Tiểu Bạch, hỏi lúc trước có đưa cho hẳn vài bộ sách tâm lý học, có chăm chỉ đọc hay không.

Tiểu Bạch đáp rành rọt, lúc này Dur Niệm mới phát hiện, năng lực đọc hiểu và ghi nhớ của hẳn rất mạnh, khó trách trước kia tự mài mò học chữ, mà có thể học được nhiều kiến thức như vậy.

Nhà bếp bay đến hương tỏi, cộng thêm giấm gạo kích thích, cho đậu bắp sản sinh ra mùi thanh thanh.

Thẩm Bạc mang đậu bắp ướp giấm dọn lên bàn, bảo Tiểu Bạch giúp đỡ mang bếp nướng lên, bên trong đốt than hồng, bên trên đặt cái vỉ nướng.

Anh thoa dầu lên vỉ một lượt, rồi gấp thịt ba chỉ đã tẩm ướp sốt đặc chế, đặt lên đó.

Thẩm Bạc vén tay áo lên, lộ ra cánh tay đường nét rõ ràng, cánh tay anh mang đến cảm giác cường tráng, có một loại hấp dẫn nam tính trưởng thành.

Dur Niệm theo xương cổ tay anh nhìn xuống, dồn sự chú ý đến ngón tay trắng trẻo thon dài của anh.

Một người đàn ông mà sở hữu đôi tay đẹp như vậy, da trắng, cũng không có mùi tanh hôi.

Trong lòng cô có chút ghen tị, đầu óc miên man lơ đãng: anh Thẩm nếu dùng đôi tay đó cài nơ cà vạt, rồi dùng một ngón tay mở nó, mạnh một chút, xương quai xanh nơi cổ áo như ẩn như hiện, lộ ra ánh sáng bạc hơi mỏng...

“Cô đang suy nghĩ gì vậy?” Thẩm Bạc hỏi, ý cười nơi đáy mắt anh rất đậm, khiến kẻ khác không nắm bắt được, thoáng cái phòng chết Dur Niệm.

“Không có gì, tôi đâu nghĩ gì đâu!” Cô thề thốt phù nhận.

Đùa thật, chẳng lẽ nói nhất thời say sưa, ảo tưởng một chút đáng về anh Thẩm cười bỏ áo somi ư?

Cô chỉ là một viên chức nho nhỏ hèn mọn, còn dám tư tưởng đến ông chủ?

Loại thâm sâu khó lường như Thẩm Bạc này, cô nào dám giao tranh với anh.

Huống hồ, muốn phát triển tình cảm, chỉ bằng giúp cô thăng chức đi, loại chuyện này đàn ông không lỗ lã gì, ngộ nhờ sơ sẩy, ngay cả chỗ than khổ cô cũng không có!

Đội đã, hình như cô đã nghĩ quá xa rồi.

Nhưng mà xét đến cùng, Thẩm Bạc không phải tên bị thịt, cũng không phải đối tượng thích hợp để yêu đương.

Dur Niệm rời rắm xong, đứng lên, xúc một chén cơm đầy.

Cô ăn miếng com, kèm theo miếng thịt nướng sốt đậm đà.

Mới miếng đầu tiên vào miệng, cô liền sững sờ tại chỗ.

Dư Niệm dùng đũa, rồi lật trở miếng thịt nướng trên bếp, cũng không phát hiện nó có gì bất thường.

Nhưng rốt cục là thế nào nướng ra được vị thịt nướng than chính cống như thế này?

Cô lại cắn một miếng, tinh tế nhấm nháp: thịt ba chỉ được nướng chín, phần mỡ vốn ngấy bị ép chảy ra, thịt lại ngấm sốt, cắn một miếng, lửa miếng com, vừa đúng dung hợp lại, vị thịt đậm đà, ngon đến tê người.

“Anh Thẩm không hổ danh là người nấu ăn lâu năm, hương vị này, thật sự ngon không cưỡng nổi.” Dư Niệm không tiếc lời ca ngợi, lớn tiếng tán thưởng.

Thẩm Bạch mỉm cười: “Có thể nhận được sự yêu mến của cô Dư, là niềm vinh hạnh của nó.”

“Nhưng mà tương sốt này chế biến thế nào vậy? Hương vị không giống trong mấy quán thịt nướng tầm thường.”

“Cái này à...” Anh muốn nói lại thôi.

“Đạ?” Dư Niệm có loại dự cảm không tốt.

“Cô Dư có từng nghe nói, trong nguyên liệu nấu lẩu cho thêm một ít xác anh túc sẽ gây nghiện, sẽ làm cho vị nước dùng rất ngon không?”

“Cũng có nghe nói...” Cô cực kỳ hoảng sợ, “Chẳng lẽ anh Thẩm...”

Thẩm Bạch hứng thú nhìn cô, lên tiếng: “Gạt cô thôi.”

“...” Hừm, ra là thế.

Họ ăn com xong, đang định giải tán.

Đột nhiên, chuông cửa vang lên, có người đến nhà thăm hỏi.

Dư Niệm và Tiểu Bạch đưa mắt nhìn nhau, theo lý mà nói, không ai biết họ ở chỗ này nghỉ phép.

Thẩm Bạch chỉnh lại áo sơ mi, cài cúc áo cẩn thận lại, nói: “Có khách đến.”

Dư Niệm ra mở cửa, nhìn thấy một cô gái ngoài hai mươi tuổi.

Gương mặt cô xinh đẹp, xem qua cách ăn mặc, đã biết là người giàu có. Chỉ là quần thâm dưới mắt hơi đậm, kem che khuyết điểm đánh thật dày cũng không giấu được vẻ tiêu tụy trên gương mặt kia.

Cô gái nọ chào hỏi, nói: “Xin chào mọi người, tôi tên Quý Lam. Là muốn nhờ mọi người điều tra một chuyện, nên đã liên hệ trước với anh Thẩm.”

Thẩm Bạch nhẹ nhàng đẩy Dư Niệm ra, đi đến trước mặt Quý Lam, mỉm cười: “Cô Quý mời vào, dùng cà phê chứ?”

Tiếng nói anh nhẹ nhàng uyển chuyển, giương mắt, đáy mắt một khoảng rục rờ.

Khóe miệng Dư Niệm co rút, tên nhãi này...

Chậc.

“Không cần.” Cô ta bước vào, vừa ngồi xuống, đã lôi mấy tấm ảnh trong túi xách ra, lo lắng nói: “Nhà tôi hình như có ma...”

Dư Niệm giật mình, ngồi ngay ngắn lại: “Có ma? Vậy thì tìm chúng tôi cũng vô dụng!”

Cô tinh tế phân tích nét mặt của Quý Lam, không có chi tiết nào dối trá. Giữa hai đầu mày có nếp nhăn, đường rãnh rất sâu, gần đây thường nhíu mày, có vẻ sầu muộn; cùng với mái tóc xỉn màu, có dấu hiệu rụng tóc, giấc ngủ không tốt, hoặc là tâm trạng phiền muộn đến ngay cả chăm sóc tóc cũng quên.

Xem ra, thật sự có chuyện xảy ra rồi.

Dư Niệm đưa Tiểu Bạch tờ giấy: điều tra con người Quý Lam.

Tiểu Bạch gật đầu, ngón tay bấm điện thoại, đăng nhập vào một trang web cá nhân Thẩm Bạch cho, đây là kho lưu trữ dữ liệu đăng ký hộ tịch, có thể tra ra được rất nhiều thứ.

Không mất bao lâu, hần liền có đáp án, rồi đưa cho Dư Niệm xem.

Ha ha, cừ thật.

Quý Lam này, vốn chẳng phải người tốt gì.

Ba năm trước, cô ta xen vào hôn nhân người khác, giật dây tên đàn ông kia, cũng chính là chồng hiện tại của cô ta, ly hôn. Hôn nữa, lái xe đụng vợ trước của chồng đang mang thai tháng thứ sáu, làm cho cô ấy bị vỡ tử cung, đứa bé không giữ được, tử cung cũng bị cắt bỏ.

Sau đó, tên đàn ông kia không báo cảnh sát giúp vợ, còn cố gắng che đậy sự việc. Hôn nữa, mấy tháng sau đó, lấy lý do vợ không thể sinh con nữa, ly hôn với cô ấy, cưới Quý Lam.

Chớp mắt, cô vợ cũng nhảy lầu tự vẫn.

Đây tuyệt đối là tình yêu của tra nam và tiểu tam nha, còn có thể công đức viên mãn, đúng là không dễ dàng gì.

Thẩm Bạc nhấp ngụm cà phê, cười nhẹ: “Sẵn lòng nghe cô kể.”

Quý Lam nắm tấm ảnh, ngữ điệu khi nói cũng có chút run rẩy, “Năm tháng trước, trên ban công nhà tôi nhặt được mấy con lông chim. Lúc ấy tôi cũng không nghĩ nhiều, tưởng rằng là của hộ phía trên nhà tôi làm rơi xuống, do nhà họ có nuôi vịt. Rồi qua mấy ngày sau, lúc tôi ra ngoài rút quần áo, phát hiện trên quần áo của tôi có vài giọt máu, trên đất còn để lại một tấm danh thiếp. Tôi cảm thấy chuyện này rất lạ, không phải bị người ta theo dõi, thì chính là trong nhà có ma!”

“Danh thiếp gì?” Dư Niệm hỏi.

“Chính là cái này.” Cô đưa cho Dư Niệm.

Dư Niệm nhận lấy, nhìn thoáng qua, danh thiếp rất bình thường, trên đó có hàng chữ viết:

“Cô Hoạch Điều, một dạng ma quái.

Có lông thì thành lột chim, trút lông thì thành phụ nữ. Là do sản phụ chết đi hóa thành, vì thế trước ngực có hai nhũ hoa, thích bắt con người khác nuôi thành con mình. Hễ nhà nào có trẻ nhỏ, ban đêm không được để quần áo, vật dụng trẻ em ngoài trời.

Chim này hoạt động vào ban đêm, lần theo vết máu tìm mục tiêu. Trẻ con gặp phải nó liền bị động kinh và vàng da, bụng beo, cũng gọi là ‘giời leo’. Kinh Châu có rất nhiều chim này, còn gọi là chim quý.”

Hàm ý trong câu chữ chính là, có một loài chim quý, trút bỏ y phục thì biến thành phụ nữ, mặc vào lại biến thành chim, thường là do phụ nữ có thai sau khi chết đi hóa thành, tên là Cô Hoạch Điều, thích cướp con cái của con người, trên áo thường có chấm máu làm dấu hiệu.

Nhưng trên đời này, thật sự có loài chim quý này sao? Còn là điều tình?

Trước khi đến thăm viếng, còn biết để lại danh thiếp?

Chẳng lẽ là vợ trước quay về báo thù?

Quý Lam cắn môi, “Van xin các người, nhất định phải giúp tôi.”

Thẩm Bạc nghe vậy, khoé miệng hơi cong lên, “Hai người thấy thế nào?”

Tiểu Bạch nhìn Dư Niệm để hành sự, Dư Niệm chỉ dựa vào lưng ghế mềm mại, khinh miệt nói: “Quên nói quy định cho cô biết rồi, tôi có ba loại không tiếp: Không tiếp tiện nhân, không tiếp tiện nhân, và không tiếp tiện nhân. Tiểu Bạch, tiền khách!”

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Dư Niệm như vậy nghĩa là từ chối miếng thịt béo bỏ dâng đến tận cửa, Thẩm Bạc lại không có phản ứng gì.

Cô không khỏi bồn chồn lo lắng, như sự yên tĩnh trước cơn giông. Suy cho cùng người giống như Thẩm Bạc, sao lại đi ăn thua với tiền.

Thẩm Bạc đặt ly nước xuống, đáy mắt đầy áp ý cười, “Thế thì, đành mời cô Quý ra về vậy.”

Dur Niệm ngạc nhiên, cô còn tưởng rằng anh luôn luôn chuẩn bị đường lui đó chứ.

Quý Lam chưa từ bỏ ý định, “Tôi biết năng lực của anh Thảm, tôi cũng tốn rất nhiều công sức mới tìm được chỗ này. Cho dù phải trả bao nhiêu tiền, chỉ cần các người có thể giúp tôi...”

“Tiểu Bạch, tiền khách.” Lúc này đây, là Thảm Bạc lặp lại câu nói này.

Quý Lam đành đi ra cửa với vẻ không cam lòng, trước khi đi, ngón tay còn bấm vào cánh cửa, quay đầu lại hung dữ nói: “Tôi sẽ lại đến, anh Thảm.”

Thảm Bạc cười mà không đáp, gật đầu chào tạm biệt.

Chờ Quý Lam đi khuất, Dur Niệm mới hồi phục tinh thần, đánh giá người đàn ông đang cười tủm tỉm trước mặt này, “Anh Thảm, anh đang có chủ ý gì?”

Cô nhìn anh thế nào, cũng không phải là người tràn đầy tinh thần trọng nghĩa.

Thảm Bạc ngọt ngào gõ gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn, “Cô thích búp bê tóc hồng, tôi lại mua búp bê tóc đen vì ngại bán cho cô, vậy chẳng những không đáp ứng yêu cầu mua búp bê cho cô, còn làm trái ý cô, cô sẽ vui về sao?”

“Cho tôi búp bê tóc đen, chi bằng tôi không thêm.”

“Cũng giống như vụ này vậy, tôi cảm thấy cô không muốn làm, bắt buộc cô đi làm, rồi hứa sẽ trả thêm 80% cho cô, cô sẽ vui về sao?”

Dur Niệm do dự chần chừ: “Tôi không vui.”

“Nhưng cô không thể không làm, đúng không?”

“Đúng vậy, anh là ông chủ mà.”

Thảm Bạc nhếch môi, nói: “Cho nên, câu trả lời liếc sơ là thấy ngay. Chỉ có hạng ông chủ không biết dùng người, mới có thể bóc lột giọt nước cuối cùng của nhân viên. Tôi am hiểu cách lãnh đạo, chỉ làm... chuyện cô thích.”

Anh nói đến câu cuối cùng, đang nói thì chuyển hướng, trở nên mông lung như sương mù, thậm chí có chút mập mờ không rõ.

Dur Niệm suýt chút không nghe hết câu cuối cùng của anh. Trầm ngâm ngẫm lại, vành tai lập tức nóng lên, như đốm lửa đủ để cháy lan ra cánh đồng.

Cô xấu hổ quay đầu đi, hỏi Tiểu Bạch: “Không phải cậu nói muốn ra ngoài mua sắm sao? Chị đi cùng cậu nhé?”

“Bây giờ à?” Tiểu Bạch hiển nhiên không phát giác tình trạng khó xử của cô, ngược lại rất trì trệ hỏi một câu, “Anh Thảm có đi không?”

“Đương nhiên phải đi rồi.” Thảm Bạc không từ chối.

Dur Niệm cười mà mếu.

Chẳng phải do cô cảm thấy bầu không khí ngượng ngáp, nên mới muốn trốn đi ra ngoài hít thở không khí sao?

Cú đảo ngược này, lại bị Thảm Bạc tóm gọn.

Dur Niệm đứng dậy, đi thay một đôi giày đế bằng.

Khi cô cách Tiểu Bạch khá gần, phát hiện điện thoại hân vãn mở tư liệu có liên quan đến Cố Hoạch Điều kia, đó là một bức họa xưa cũ, như là người xưa để lại, bên cạnh còn đề văn tự chú thích tối nghĩa.

Dur Niệm tập trung đọc trong chốc lát, chỉ thấy trên bức tranh có vài nét bút lác đác vòng quanh khe ngực của phụ nữ.

Người phụ nữ trong tranh khoác trường bào màu đỏ viền nhũ vàng, tóc đen dài chấm đất, mắt hẹp dài, hơi nheo lại, như nụ cười giả tạo nịnh bợ của phường gian xảo.

Bên chân có một đứa bé, kê tay của nó toàn là vết máu đỏ tươi, đang giơ cánh tay bé xíu lên, như đang gọi ‘Mẹ’.

Đáy mắt phụ nữ hóa thành Cố Hoạch Điều như ẩn chứa ánh sáng, nhìn thẳng về trước, đối diện với Dur Niệm.

Dur Niệm giật mình run lên một cái, lưng phát lạnh, như cái móc câu sắc bén đâm vào tận da thịt, vừa lạnh vừa đau, da gà nổi lên.

Trên đời này, có thể có Cố Hoạch Điều không?

Nhưng mà, vùng núi đá này có truyền thuyết về Cố Hoạch Điều, nghe nói là một phụ nữ có thai chết oan hóa thành, xung quanh tìm kiếm trẻ nhỏ bị lạc, lại nổi lên vài vụ án mất tích nhân khẩu, mấy năm gần đây càng ngày càng có khuynh hướng nghiêm trọng hơn.

Thế nhưng, cảnh sát đã sớm phá xong vụ án này, nghe nói là do bọn buôn người lừa bán trẻ em, mượn truyền thuyết để dựng nên.

Về phần Cố Hoạch Điều là thật hay giả, thật giả lẫn lộn, không biết đường nào mà lần.

Tiểu Bạch thu hồi điện thoại lại, dùng mắt hỏi Dư Niệm: Sao vậy?

Dư Niệm lắc đầu, mỉm cười: “Không có gì, chúng ta ra ngoài thôi.”

Thẩm Bạc cũng thay áo len mỏng màu xám, theo đuôi họ ra cửa.

Thân hình anh cao lớn, vai rộng eo nhỏ, mặc quần áo rất chuẩn, cử chỉ lại tự nhiên đúng mực, rất có mùi vị đàn ông chín chắn.

Tầm mắt Dư Niệm dừng ngay cổ họng anh trong chốc lát, rất nhanh hoàn hồn.

Nguy rồi, gần đây hình như cô liên tiếp nhìn trộm Thẩm Bạc, vậy là sao? Chẳng lẽ cô cũng là thành viên của hội mê trai đẹp, bị nhan sắc của Thẩm Bạc mê hoặc?

Thẩm Bạc cầm tờ roi giới thiệu quán ăn, có chút dăm chiêu nói: “Hai người có cảm thấy hứng thú với món canh tôm ở đây không?”

Dư Niệm còn nhớ đây là món ăn đặc sắc của vùng núi đá này, tách riêng đầu tôm ninh thành nước dùng màu đỏ, rồi chan vào mỳ sợi se tay, mùi vị tươi ngon đậm đà.

Cô hỏi: “Anh muốn đưa chúng tôi đi ăn món này à?”

“Có thể thử một lần.” Thẩm Bạc hình như không đặc biệt thích riêng món ăn nào, mà chỉ hứng thú tìm tòi món ngon vật lạ.

Tiểu Bạch luôn ngoan ngoãn gật đầu, không có ý kiến gì.

Qua vài giây, hẳn lại do dự nói, “Chị Dư Niệm...”

“Gi?”

Hắn liếm môi dưới, “Gần đây cân nặng của chị hình như tăng một con số...”

Dư Niệm thoáng hồi phục tinh thần, gãi gãi đầu, “Ừ, càng ăn thì càng mập mà.”

“Cô phải biết rằng, con người không phải cứ gầy là đẹp, mà là có đường cong mới đẹp, tôi cảm thấy cô nên nở nang một chút, như vậy thân hình mới càng đẹp mắt.” Thẩm Bạc chêm vào một câu.

Chỉ riêng điểm này, Thẩm Bạc không bỏ đá xuống giếng, vẫn là người rất có phong độ quý ông.

Dư Niệm rất hài lòng, gật gù đầu, “Vậy thì coi như ăn lần cuối đi!”

Tiểu Bạch là ‘fan cuồng Dư Niệm’ mù quáng, quả quyết nói, “Chị Dư Niệm trông thế nào cũng rất đẹp.”

Có một cấp trên hòa ái dễ gần, còn thêm một cấp dưới chuyên nịnh bợ, cuộc sống của Dư Niệm không thể gọi là không tốt được.

Tốt lắm, cô rất thỏa mãn, nếu ở thời cổ đại, cô chắc chắn là một tên hôn quân bù nhìn.

Rất nhanh, họ đã tới quán ăn nọ.

Quán rất đông, ngoại trừ đến thưởng thức món ăn đặc sắc, còn có tình đến uống rượu hoa quế do ông chủ đích thân ủ.

Vào một ngày mưa âm thấp như thế này, uống chút rượu để xua đi cái lạnh, đối với sức khỏe cũng tốt.

Vừa ngồi xuống, Dư Niệm liền để ý đến nữ nhân viên qua lại trong quán: Bộ dạng cô rất đẹp, toát ra vẻ hấp dẫn, lại luôn luôn mang đến ý vị trái đời.

Dư Niệm gọi ba tô mỳ, xuất phát từ ý muốn kết bạn, hỏi một câu: “Cô tên gì?”

Cô gái nọ ngạc nhiên, hoàn hồn lại: “Tôi tên A Ly, ba người thoát nhìn không giống dân địa phương?”

Dư Niệm cười nhẹ, “Tôi tên Dư Niệm, chúng tôi đến từ khu Hoàng Sơn. Đây là ông chủ tôi, còn đây là cấp dưới của tôi.”

A Ly mỉm cười, “Cô không nói, tôi còn tưởng cô dẫn em trai và bạn trai đi ăn đó chứ.”

“Tưởng ông chủ là bạn trai tôi?” Cô buồn cười làm tư thế cắt cổ, “Sẽ chết người đó.”

Thẩm Bạc cười nhẹ, đầu ngón tay xoay xoay tách trà, hứng thú nhìn Dư Niệm đánh chính.

“Giờ tôi không nói chuyện được, cô có thể thêm tôi vào WeChat, tám sau nha.”

A Ly chạy ù ra sau bếp, đâm sầm vào ông chủ đang bụng mỳ đi ra.

Khay bị đụng đổ, ông chủ cũng không mắng cô, ngược lại nóng lòng xem tay cô có bị phỏng không.

Dur Niệm huých khuỷu tay Thẩm Bạc, nói: “Hai người họ chắc chắn có quan hệ mờ ám.”

Thẩm Bạc nhếch mày, “Hừm?”

“Biểu cảm của con người sẽ không biết nói dối.”

“Vậy thì, cô đoán xem, tôi là đang nói dối hay nói thật?”

“Gi?” Dur Niệm không hiểu ý anh lắm.

Thẩm Bạc kẻ sát vào cô, nhỏ nhẹ nói: “Tôi cảm thấy rất có hứng thú với em.”

“Hả?” Tai Dur Niệm nóng lên, mùi mờ như sương ẩm.

“Tôi có đang nói dối không?”

Dur Niệm ngẩng đầu, nhìn mặt Thẩm Bạc. Mặt anh trước giờ vẫn như đêm trăng yên tĩnh đẹp đẽ, luôn để lộ ý cười.

Cô nhìn thật cẩn thận, mong tìm được lỗ hổng nào đó.

Nhưng thật đáng tiếc, Thẩm Bạc xem như bản lĩnh cao siêu, lời nói cùng biểu hiện đều không chút sơ hở.

Hoặc chính là anh tinh thông kỹ xảo nói dối, lấy độc trị độc; hoặc là lời nói đó của anh phát từ tận tim gan, thật lòng thật dạ.

Anh cảm thấy hứng thú với cô? Hay là có cảm giác ham muốn?

Dur Niệm suy nghĩ phức tạp lên, cũng không dám tiếp tục suy nghĩ sâu hơn.

Mà lúc này đây, A Ly đã cầm theo túi xách ra về, chắc là tan ca.

Bên ngoài quán ăn có đứng một người đàn ông, lơ mơ không rõ bóng dáng, che ô, rất hiển nhiên là đang chờ A Ly.

Có lẽ, là bạn trai gì đó của A Ly.

Ngược lại ông chủ, cũng nhìn chăm chăm ra ngoài quán ăn, dõi theo bóng dáng ngày càng xa của A Ly, biến mất mờ mịt trong cơn mưa phùn.

Dur Niệm ngạc nhiên giấy lát, nhủ thầm: Xem lúc này, A Ly và ông chủ rõ ràng là có tình cảm, sao bây giờ nửa chừng lại nhảy ra một Trình Giáo Kim? Chẳng lẽ là, A Ly bắt cả hai tay?

Cô không khỏi cảm thấy cut hứng, vốn tưởng rằng là một cô gái tốt nhiệt tình phóng khoáng, ai dè trên phương diện tình cảm, thủ đoạn lại cao minh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 14

Mưa bên ngoài quán rơi như trút nước, lộp bộp, đập tan từng giọt nước mênh mông.

Viên ngọc bắn tung tóe vào tấm màn, chiếu ra đèn đường yếu ớt, phản xạ vào trong quán, vừa vắng lặng lại lạ lùng.

Dur Niệm uống hết hai chén canh đầy ấm nóng, cảm thấy hài lòng đặt đũa xuống.

Trời lạnh, trong quán lại ấm cúng, có bạn bè đối xử chân thành, còn có mỳ nước ngon lành, thật đúng là chuyện may mắn trong cuộc đời.

Về mặt cô nhìn Thẩm Bạc và Tiểu Bạch dịu dàng hơn rất nhiều, “Xong chưa, chúng ta về?”

“Tôi đi thanh toán.” Sự hòa nhã hữu lễ của Thẩm Bạc thể hiện ở mỗi một chi tiết nhỏ, làm cho người ta rất khó chán ghét anh.

Ông chủ giới thiệu cô uống rượu hoa quế nhà mình ủ, thịnh tình của anh ta không thể chối từ, Dư Niệm chỉ có thể uống hai ly.

Đợi đến khi về nhà, hơi rượu xông lên đầu, thái dương Dư Niệm đau âm ỉ, chóng mặt đâm đầu về trước.

Cô được Thẩm Bạc dìu, thất tha thất thểu bước đi, gần như đè hết lên người anh.

Dư Niệm thực sự không say, chỉ là nồng độ rượu kia quá cao, cô lập tức không chịu nổi, cho nên tác dụng phụ quá lớn.

Chớp mũi cô quanh quẩn mùi hương trên người Thẩm Bạc.

Mùi nước hoa không biết tên, mùi không hề tầm thường, hình như là độc nhất vô nhị, mùi đặc chế cho anh, thần bí khó lường.

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối hẳn.

Ngày mưa luôn không thấy trăng sao, bị tầng mây dày đặc che khuất, ánh ra bóng sáng xám trắng, như cách sương ngấm hoa, như lọt vào sương mù.

Lạch cạch.

Cô đột nhiên nghe thấy âm thanh gì đó, từ sau lưng truyền đến, như tiếng ngói rơi xuống đất, phát ra một tiếng giòn vang.

Dư Niệm quay đầu lại, mơ hồ nhìn thấy một bóng đen nhanh chóng xẹt qua.

Một trận gió tấp vào mặt, thổi một mảnh lông chim vào tóc cô.

Đỏ và đen trộn lẫn, ở mái tóc dày của cô nhìn thấy giạt mình.

Thẩm Bạc tiện tay lấy chiếc lông chim xuống, cầm cho cô xem.

“Lông chim?” Dư Niệm tỉnh táo.

Cô nắm gốc lông chim, mặt trên còn có vết máu đỏ, như là mới nhổ xuống.

Dư Niệm lắc lắc đầu, xua đi suy nghĩ không thực tế này.

Có thể người nọ ôm một chú chim bị thương trong lòng, tạm thời không cần nghĩ nhiều như vậy.

Sẽ không có khả năng là Cố Hoạch Điều hận thù khó tha kia?

Không biết vì sao, cô lại nhớ đến câu tục ngữ được truyền miệng rộng rãi đó: Đi đêm ắt có ngày gặp ma.

Khi Dư Niệm tắm dưới vòi hoa sen, hình dáng cọng lông chim vẫn còn trong đầu không xua đi được.

Cô cố gắng tập trung nhớ lại từng chút ở giao lộ kia: lúc đó trời tối, đèn đường nhấp nhòe, tản ra thứ ánh sáng yếu ớt. Bóng người nọ lướt qua, quần áo trên người hình như là màu đỏ, ngược sáng nhìn thấy, có chút màu đen sẫm.

Người đó, còn mặc áo lông?

Bất giác, cô lại nhớ đến truyền thuyết có liên quan đến Cố Hoạch Điều: khoát lông thành chim, trút lông thành phụ nữ.

Có phải gặp phải chuyện không muốn người khác biết hay không?

Dư Niệm tắm rửa xong, vẫn là ngồi vào máy tính tìm tòi chuyện có liên quan đến Cố Hoạch Điều ở vùng núi đá này.

Trên mạng thảo luận sôi nổi chuyện này rất nhiều, từ năm 2013 bằng đảng tội phạm kia bị tiêu diệt đến giờ, chuyện Cố Hoạch Điều đã dần dần lắng xuống, mai danh ẩn tích, nhạt dần trong mắt mọi người.

Nhưng bắt đầu từ đầu tháng bảy, đều có dân mạng nói nhìn thấy Cố Hoạch Điều, thậm chí mới mấy ngày trước, còn có trẻ con bị mất tích!

Có người suy đoán, Cố Hoạch Điều là có tồn tại, là linh hồn oan ức của sản phụ chết đi trong bệnh viện trước đó hóa thành, mà bằng đảng tội phạm chỉ là mượn truyền thuyết tồn tại của Cố Hoạch Điều để phạm tội, ý đồ đánh lừa dư luận.

Hiện tại, Cố Hoạch Điều do họ dựng nên bị nắm thóp, nên yêu quái Cố Hoạch Điều lòng mang oán niệm tái xuất giang hồ.

Nói cách khác, Cố Hoạch Điều rất có khả năng là yêu quái thật sự tồn tại?

Một liên hệ như vậy, làm lung người ta phát lạnh.

“Cố Hoạch Điều à?”

Dur Niệm lại lật xem tin tức, trong lòng cô để ý sự kiện bệnh viện vào ba năm trước, vô thức tìm tòi nguyên nhân lúc đó: Hóa ra là người vợ trước bị Quý Lam đụng chết không chịu nổi nhục nhã mà tự tử, do đó phát sinh ra nhiều chuyện lạ, ai nấy cũng nói đây là do cảm hận, nên sau khi sản phụ hóa thành Cố Hoạch Điều liền quay trở về.

Năng lực thù địch của cư dân mạng rất mạnh, nói y như thật: có người chết ở kế bên nhà, mỗi tối đều nghe vợ trước ôm con khóc lóc, thỉnh thoảng phát ra tiếng chim kêu quái đản; cũng có người nói khi hắn đứng trong thang máy, không hiểu sau dừng ở lầu bốn, cửa thang máy mở ra, người vợ trước mình đây máu me lút ngang qua, còn nghiêng đầu nhìn hắn.

Tóm lại, những người này sợ thiên hạ không loạn, yếu tố vô căn cứ chiếm đa số.

Dur Niệm cười nhạt, tắt trang mạng đi.

Cộc cộc.

Nhưng vào chính lúc này, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Dur Niệm hoảng hốt, đứng lên đi mở cửa.

Mới vừa cầm tay nắm cửa, cô liền phát hiện bất thường... Theo lý mà nói, Thẩm Bạc không thể gõ cửa không có chừng mực như vậy; còn Tiểu Bạch cũng không phải là người làm việc vội vàng hấp tấp.

Chẳng lẽ là, trong nhà có người lên vào?

“Ai đó?” Cô lòng đầy sợ hãi.

Bên ngoài mưa to gió lớn, lập tức thổi bật cửa sổ, mưa theo gió chảy ngược vào trong, thổi ướt lưng cô.

Nguy rồi!

Dur Niệm muốn đi đóng cửa, nhưng tiếng đập cửa ngoài phòng vẫn không ngừng.

Chết thì chết!

Cô nhất thời bực bội, hít sâu một hơi, mở cửa ra, hóa ra là Tiểu Bạch!

Khó trách, hắn vốn không nghe rõ câu hỏi, hướng hồ mưa còn rơi rất to.

Tiểu Bạch thở hồng hộc chạy vào, giúp cô đóng cửa sổ, tiếp đó, Thẩm Bạc cũng đi theo vào.

Tiểu Bạch giải thích: “Anh Thẩm nói gian phòng này cửa chị song cửa không chắc chắn, buổi tối có bão, cho nên kêu em qua đây xem”

“À, quả nhiên sút đinh.” Thẩm Bạc nói.

Anh mở thùng dụng cụ ra, thay hai cây đinh bị gỉ, sau khi lắp ráp xong cửa sổ, mới trở về phòng.

Thẩm Bạc nho nhả xoay người nhìn Dur Niệm, cúi đầu, gật đầu ý bảo, “Nếu cửa sổ của cô Dur còn xảy ra vấn đề, hoan nghênh cô đến phòng tôi bất cứ lúc nào, tìm tôi sửa lại.”

“Vâng.”

Thẩm Bạc vừa mới bước vài bước, thì quay đầu lại, “Muộn bao nhiêu cũng được.”

Anh cong môi cười với cô, như gió xuân phơi phới.

Trái tim Dur Niệm đột nhiên nhảy dựng, cô neho mắt, lơ mơ gật đầu, nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Cô suýt nữa bị người đàn ông này gấp mắt hôn phách, cũng may hôn về thể xác kịp thời, không bị tên diêm vương mặt cười này câu mất tinh thần.

Cô có cảm giác rất buồn ngủ.

Bên ngoài mưa phùn như tơ, tí tách rơi cả buổi tối, lại không chút ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô.

Nếu thấy trên đường có người dầm mưa, cảnh tượng vội vàng, thậm chí sản sinh ra cảm giác an toàn khó hiểu, chỉ vì không cần ở bên ngoài lang bạt đầu đường xó chợ.

Có thể nội tâm con người đều có nỗi vui khi người gặp họa, đối lập với tình trạng thương cảm của người khác, mặc dù trong lòng chút buồn buồn, nhưng sẽ cảm thấy may mắn khi người gặp họa không phải là chính mình.

Reng reng reng.

Đúng lúc này, điện thoại Dư Niệm reo lên.

“Hửm?” Cô hỏi bằng âm mũi.

“Chị Dư Niệm, xuống lầu đi. Anh Thẩm nhận đơn hàng, tìm chị có việc.” Tiểu Bạch không nghe tiếng đáp lại của cô, bình thường đều báo cáo sự tình rõ ràng thông suốt rồi tự cúp máy.

Dư Niệm mờ mịt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chợt thấy đầu hẻm có vô số đèn xe cảnh sát dừng ở đó, con đường nhỏ hẹp chật kín.

Tìm cô đập mạnh, biết có chuyện xảy ra, nhanh chóng mặc quần áo xuống lầu, tìm kiếm Thẩm Bạc.

Thẩm Bạc còn đang thông dong ăn sáng, chỉ đưa một tập hồ sơ cho cô, “Chuyện Cố Hoạch Điều, không phải cô thấy rất hứng thú sao?”

“Sao anh biết?”

Thẩm Bạc uống sữa đậu nành, lau khước miệng nói: “Trước đó tôi từng dùng máy tính trong phòng cô lên mạng, có nhiều trang đăng nhập quên tắt, cho nên những chữ quan trọng mà cô tìm kiếm đều tự đồng bộ vào máy tính của tôi.”

Dư Niệm nhếch môi cười, gian nan nói: “Anh xác định là chuyện ‘ngẫu nhiên’, mà không phải là đang ‘giám sát’ tôi?”

“Tôi đối với chuyện riêng tư của cô Dư không có hứng thú, nhưng mà, xin lần tới đừng tìm thông tin liên quan đến tôi trên mạng nữa, thứ nhất là cô sẽ không tìm được, thứ hai là nếu cô hiếu kỳ, có thể trực tiếp đến hỏi tôi. Tôi nhất định biết gì nói nấy, không chút che giấu.”

Giọng anh càng nói càng thấp, được gió thổi đến vành tai cô, vừa nóng vừa ngứa, còn có chút ảm áp.

Cô thật sự hiếu kỳ về anh, cũng may mà, cô không xuất phát từ sự tò mò tìm kiếm mấy đồ chơi trên giường kỳ quái, bằng không sẽ hết đường chửi cãi.

Dư Niệm ngồi xuống, cắn miếng bánh quẩy vàng ươm, vừa lật xem hồ sơ.

Thẩm Bạc nhận đơn hàng là hợp tác với cảnh sát vùng núi đá này truy bắt tên tội phạm bắt cóc trẻ em, biệt hiệu là Cố Hoạch Điều.

Cho dù thật có yêu quái, cảnh sát cũng không thể lấy kết luận hoang đường này để kết án, chỉ có thể nói đây là vụ án do con người tạo ra.

Dư Niệm tự giễu một câu: “Bắt yêu quái tôi cũng không giỏi đâu.”

“Không có hứng thú sao?”

“Rất hứng thú, tôi nhận.” Dư Niệm vừa dứt lời, chỉ nghe Thẩm Bạc nói: “Mắt xích chính là con của nhà Quý Lam.”

Dư Niệm nhú mày, nói: “Vậy cũng không liên quan, tôi chỉ cảm thấy hứng thú với vụ án này, còn đối với nhân phẩm của cô Quý đó, tôi vẫn xem thường như cũ.”

Theo lời Thẩm Bạc nói, ở hiện trường để lại lông chim, cảnh sát hoài nghi là đồng đảng của bọn buôn người lúc trước gây nên.

Như vậy, con chim người tôi qua nhìn thấy, rất có khả năng là hung thủ?

“Có thể đến hiện trường phạm tội nhìn xem không?” Dư Niệm hỏi.

“Cô là chuyên gia hình sự trình sát đặc biệt mời đến, đương nhiên có thể đến hiện trường khám xét rồi.” Thẩm Bạc nói.

Họ nhanh chóng đi đến hiện trường, trong sân có rất nhiều cảnh sát qua lại thu thập dấu vết để lại.

Quý Lam lấy tay bưng mặt, nức nở nói: “Cầu xin các người nhất định phải cứu con tôi, nó mới năm tuổi thôi, còn nhỏ như vậy...”

Dư Niệm nói: “Khóc lóc cũng chẳng được lợi ích gì, rốt cục tôi qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm qua con tôi ở nhà với bảo mẫu, buổi tối bảo mẫu phải về nhà nghỉ ngơi, cho nên tôi lập tức chạy về nhà đón nó. À, đúng rồi, khi bảo mẫu đi về rồi, con tôi có gọi một cú điện thoại cho tôi. Nhưng khi về đến nhà, tôi không nhìn thấy ai khác, trên sàn đều là dấu giày. Tôi chạy đến phòng của nó, cửa sổ mở ra, trên bờ tường ngoài sân có đứng một bóng người đầy lông, con tôi chắc chắn do cô ta mang đi. Tôi sợ quá, liền đuổi theo... tôi, tôi báo cảnh sát, nhưng người đã chạy xa mất rồi.” Quý Lam hít sâu, giọng khi nói chuyện đều run rẩy, rất hiển nhiên do hoảng sợ quá độ.

“Nói cách khác, con cô vốn nên ở trong phòng, nhưng không có phát hiện bóng người, ngược lại thấy một người chim bắt nó đi?”

“Đúng vậy, nhất định là trả thù. Cô... cô ta là đến trả thù tôi!”

“Nói cách khác, lúc ấy thằng bé ở nhà một mình, hơn nữa có gọi điện thoại xác nhận qua với cô đúng không?”

“Đúng vậy.”

Dur Niệm đánh mắt sang Tiểu Bạch, bảo hắn đi hỏi tình hình có liên quan đến bảo mẫu.

Qua xác nhận, chứng thực khoảng thời gian thằng bé mất tích, bảo mẫu có chứng cứ không có mặt ở đây, cho nên bảo mẫu không liên quan gì đến vụ án.

Dur Niệm không lên tiếng, chỉ chuyển hướng sang sân sau, xem xét vũng bùn trên đất.

Nếu tên tội phạm thật sự từ cửa sổ đi ra, như vậy trên giày của hắn nhất định có dính đất ẩm, hơn nữa còn sẽ để lại dấu giày trên bề cửa sổ.

Tầng trệt nơi này cao khoảng một thước, cho dù nhảy xuống cũng không đáng ngại, sau đó sẽ rơi xuống chỗ này.

Dur Niệm so vị trí, cuối cùng tên tội phạm muốn treo tường tẩu thoát, nhất định sẽ giẫm đạp lên bùn đất thảm cỏ rậm rạp đến sân sau, để lại dấu vết.

Nhưng điểm thú vị chính là, chỗ này không có bất cứ dấu giày nào.

Nhưng Quý Lam lại cố tình nói tên tội phạm là nhảy khỏi cửa sổ thoát thân.

Không lẽ hắn thật sự là Cố Hoạch Diệu, mặc áo lông chim, bay ra từ cửa sổ?

Hay là Quý Lam tự biên tự diễn?

Không, không có khả năng.

Một là trên đường từ sân trước đến phòng trong, quả thật có dấu chân người lạ; mà theo vị trí từ cửa sổ đến tường lại không có, điểm này khiến người ta sinh lòng hoài nghi.

Còn nữa, trên cửa sổ không có dấu vết cạy mở, tên tội phạm làm thế nào vào nhà chứ?

Dur Niệm hỏi: “Có khả năng là con cô tự mở cửa để hắn vào không?”

“Không đâu, nhà chúng tôi muốn mở cửa từ bên trong cần phải mở mặt nã. Vị trí khoá rất cao, con tôi không với tới được.”

“Lúc đó cửa sổ đều đóng chặt sao?”

“Bảo mẫu nói là đóng chặt, cô ta sợ con tôi bò chồm ra cửa sổ có gì bất trắc.”

Như vậy, chỉ có một suy luận to gan: tên tội phạm có chìa khoá nhà, hắn là ung dung tự mở cửa đi vào.

“Tên tội phạm vô cùng có khả năng có chìa khoá.” Dur Niệm cho ra kết luận.

Thẩm Bạc nhếch môi, “Hừm?”

“Tôi cảm thấy có thể là người quen gây án.” Cô nói tiếp, “Nhưng mà tôi có chút nghi ngờ, nếu hắn đã có chìa khoá, lại nắm rõ tình hình nhà Quý Lam như lòng bàn tay, như vậy tại sao còn có thể xuất hiện tình huống gây án chưa thành bị bắt gặp chứ? Là cố tình khoe mẽ sao? Còn nữa, nếu hắn thoát ra từ cửa sổ, như vậy thì lúc chạy trốn trên tường, dấu chân của hắn đi đâu?”

Quý Lam hoảng hốt lo sợ nói: “Chắc chắn là cô ta, là cô ta trở về đòi mạng!”

“Cái gì?” Dur Niệm hỏi.

“Căn nhà này là nhà tân hôn của chồng tôi và vợ trước, vợ trước của anh ấy chắc chắn quen thuộc toàn bộ chỗ này. Cô ta không quen nhìn tôi sống tốt, nên trở về lấy mạng!”

Dur Niệm im lặng.

Đừng nói vợ trước nhìn không quen, ngay cả cô cũng không ưa nổi.

Ba năm trước, vợ trước vừa mới mang thai, thì con trai của Quý Lam đã hai tuổi rồi, anh chồng đã sớm ăn vụng bên ngoài, hơn nữa còn xây dựng gia đình riêng nữa.

Muốn nói vợ trước chết đi không hận cô ta, Dur Niệm cũng không tin, chắc chắn là hận thấu xương.

Nhưng mà bị lời khai của Quý Lam làm rắc rối, vụ án bí hiểm trùng trùng này lại trở về khởi điểm.

Dur Niệm vui mình vào sô pha, trong đầu cô có vô số nghi vấn, lại không cách gì xâu chuỗi nó lại.

Tiểu Bạch đột nhiên nói: “Nếu tôi nghe tiếng có người trở về, chắc là sẽ ở yên trong phòng không nhúc nhích, trốn trước đã.”

“Cậu nói gì?” Dur Niệm hỏi.

“Có khi nào khả năng là lúc ấy tên tội phạm đã ẩn nấp rồi?”

Dur Niệm nhíu mày: “Vậy người chim trên tường là thế nào?”

Cô lấy giấy bút ra, vẽ huệch hoạc lên đó, đột nhiên có hơi hiểu ra.

Là cô ngốc, luôn cho rằng Cố Hoạch Điều là một người.

Tên Cố Hoạch Điều này chắc là cố ý để Quý Lam thấy bóng dáng, vì để Quý Lam tin chuyện ‘vợ trước về báo thù’ không chút nghi ngờ.

Nhưng, rốt cục là tại sao?

Dur Niệm suy tư chốc lát, xâu chuỗi sự việc lại, nói: “Tôi diễn dịch một chút về quá trình phạm tội. Tội phạm đầu tiên mở cửa nhà, bắt cóc con của Quý Lam, cho nên xuất hiện dấu chân người lạ đầu tiên.”

Có cảnh sát hỏi: “Vậy tại sao trên cửa sổ tàu thoát không có dấu chân?”

“Đừng vội.” Dur Niệm đứng lên, ghé sát vào song cửa, lưu loát vén màn, nói: “Tiếp đó, hấn mở cửa sổ, cùng đồng bọn đóng vai Cố Hoạch Điều ở bên ngoài nội ứng ngoại hợp, chờ sau khi Quý Lam về nhà, liền bật miệng đưa bé, hoặc đánh ngất nó, âm thầm trốn ra khỏi phòng.”

Quý Lam vừa nhìn thấy dấu chân, đương nhiên sẽ hoảng hốt. Rồi vừa mở cửa sổ ra, bên ngoài trên tường có người nhảy xuống, chắc chắn sinh lòng nghi ngờ, nên đuổi theo ra ngoài.

Lúc này, tội phạm có thể mang con cô ấy ra ngoài từ cửa trước, chế tạo ra hiện tượng giả là Cố Hoạch Điều bay đi, rồi khỏi hiện trường.”

Cô phân chia ra từng bước để giải thích, rõ ràng lại dễ hiểu, do đó cho ra kết luận: Tội phạm có đồng bọn, không chỉ một người. Hơn nữa, vô cùng có khả năng theo dõi Quý Lam đã lâu, có lẽ có chìa khoá, là người quen.

Hấn hao hết tâm tư như vậy để khiến Quý Lam hoảng sợ là tại sao?

Điều có thể khẳng định chính là, mục đích nhất định không đơn thuần như họ tưởng tượng.

“Vậy thì, chúng ta làm sao tìm được hấn? Có để lại manh mối gì không?” Cảnh sát hỏi.

Dur Niệm hít sâu một hơi, mỉm cười: “Không có, tôi không có manh mối gì về hành tung của hấn, hơn nữa, phân tích vừa rồi chỉ có thể giải thích quá trình phạm tội, cũng không thể trợ giúp chúng ta tìm được hấn.”

“Hừm.” Có một cảnh sát thực tập hừ một tiếng, hình như bất mãn với hành vi nói suông của cô.

Dur Niệm nheo mắt lại, lập tức bắt lấy tên của viên cảnh sát thực tập kia, nói: “Có năng lực thì tự mình đi tìm, sếp của anh không dạy qua anh là không có năng lực thì ngậm miệng lại à?”

Hấn hiển nhiên không biết tính tình Dur Niệm khó xoi như vậy, đỏ mặt không dám hé răng.

Dur Niệm thực sự có thể hiểu cho tâm trạng này.

Hễ là giáo sư trên bục giảng thao thao nói lý luận, luôn có mấy âm thanh của sinh viên nhỏ giọng phản đối khoe khoang mình khác biệt, phải lôi hấn ra dạy một bài học, đến đỏ mặt tía tai, rầm đánh không ra mới nên người được.

Cô nói xong, vỗ vỗ nếp nhăn trên cổ áo hấn, nói: “Học hỏi thêm nhiều kinh nghiệm vào, nghề cảnh sát không dễ dàng như anh nghĩ vậy đâu.”

“Vâng!” Viên cảnh sát bị đội trưởng Từ trùng mắt, đâm lao đành phải theo lao, chỉ có thể cúi đầu, nghe xong bài giáo huấn.

Dur Niệm không cùng hạng oắt con thiếu kinh nghiệm từng trải tranh luận, bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 15

Dur Niệm kết hợp với chuyện gặp chim người tối qua, cho ra kết luận: “Cho nên, tội phạm ít nhất có hai người, một người núp trong phòng mở cửa sổ, một người sớm mai phục trên bờ tường đối diện, nguy trang thành Cố Hoạch Điều thu hút tầm nhìn của Quý Lam. Mà tối qua chúng ta gặp được người kia, e rằng cũng chính là Cố Hoạch Điều hốt hoảng chạy thoát đi.”

Tiểu Bạch mím môi, sắc mặt trở nên lúng túng, “Vậy là tối qua chúng ta đã bỏ qua cho tên đồng phạm, đúng không?”

“Đúng vậy, là gặp thoáng qua.”

Hắn cụp hàng mi dày, buồn bã ừ một tiếng.

Dur Niệm xoa đầu hắn, xúc cảm không tệ, còn vò vò, nói: “Nhưng chúng ta sẽ tìm được hắn thôi, thằng bé cũng sẽ không sao.”

“Dạ.”

Tiểu Bạch hình như bẩm sinh có tính chính nghĩa, đối với hành vi phạm tội thô bạo đâm máu luôn thấy phản cảm. Người như vậy thích hợp biểu dương chính nghĩa, nhưng lại có thể bị sự chính trực tận xương tủy kia chi phối, dễ bị người khác lợi dụng.

Cô thà rằng hắn đừng đối xử quá tốt với người khác, để khỏi bị tổn thương.

Dur Niệm hỏi: “Trong phòng còn có manh mối nào khác không?”

“Không có, tội phạm đeo găng tay, không để lại bất cứ dấu vân tay nào. Nhưng khi hắn vào cửa, dựa vào chiều sâu của dấu giày có thể phỏng đoán hắn cao khoảng 1m78, nặng 70kg, là người đàn ông cường tráng.” Đội trưởng Từ tiên phong bổ sung.

Cô hiểu, gật đầu nói: “Xem ra tên tội phạm lần này hành động khác với thường ngày, hắn có âm mưu đã lâu, ngoại trừ không thể đoán được trời sẽ mưa, làm lộ đặc điểm cơ thể, những cái khác có thể nói làm rất hoàn mỹ.”

Viên cảnh sát thực tập lại hỏi: “Vậy chúng ta phải bắt thế nào? Hành động ra sao?”

Dur Niệm nhú mày, nhủ thầm: liên tục khiêu khích hai lần nha, xem như anh lợi hại.

Lúc này, cô mới chú ý đến chiếc cổ tron nhẵn của viên cảnh sát thực tập kia: không có trái cổ thô to, lại có hình xăm tắc kè, ý đồ che đi vết sẹo khâu sau phẫu thuật để lại; giọng nói trung tính, tóc cắt ngắn, gương mặt thanh tú ẩn dưới vành nón, như ẩn như hiện.

Nhưng rất rõ ràng, người cảnh sát này là một cô gái.

“Cô tên gì?” Dur Niệm không trả lời câu hỏi của cô ấy.

Người nọ giật mình, “Tôi tên Từ Thiển.”

“À, Tiểu Thiển.”

“Đừng gọi bừa.”

Đội trưởng Từ lại trừng mắt với cô ấy, giải thích: “Cô giáo Dur, ngại quá. Con gái tôi năm nay mới vừa được phân đến đồn này thực tập, thời gian huấn luyện trong trường cảnh sát làm cho tính khí nó thô lỗ, vẫn còn chưa sửa được, cô đừng để ý nha.”

Dur Niệm khoát tay, “Không để ý, nhưng mà đội trưởng Từ có thể để Từ Thiển đi theo tôi tiến hành công tác điều tra sau đó không? Dù sao tôi cũng không phải là người của cục, có chút công tác điều tra không tiện tiến hành, mượn ông một cảnh sát thực tập chắc sẽ không đau lòng đâu ha?”

“Đương nhiên không rồi, đi theo cô giáo Dur tích lũy thêm kiến thức cũng tốt mà.” Đội trưởng Từ vỗ vỗ lưng cô, suýt nữa vỗ đến cô bị nội thương, đang ở trong tiềm thức cảnh cáo cô rồi: Đừng hòng giờ trở gì với tôi.

Từ Thiển chỉ liếc nhìn đội trưởng Từ một cái, đứng thẳng trước mặt Dur Niệm, tràn đầy khí thế hô: “Nghe theo Miss Dur phân phó!”

Dur Niệm vò đầu, cô bị hét đến đau tai.

Vụ án xảy ra đến nay, vẫn chưa có thu hoạch gì.

Dur Niệm cuối cùng hỏi Quý Lam một câu: “Cô không đuổi theo chim người, ngược lại báo cảnh sát, đúng không?”

Quý Lam chột đứng phắt dậy khỏi sô pha, nói: “Đúng rồi, tôi nhớ tên chim người đó sau khi chui vào hẻm nhỏ, thì có một chiếc xe màu đen chạy ra

ngoài, hình như là đi về hướng đường núi bên ngoài trấn nhỏ du lịch. Nhưng mà trời tối quá, tôi không nhìn thấy biển số xe...”

“Đường nào?”

“Ngõ Phù Hồ Lão.”

Dư Niệm sờ sờ môi mình, nói: “Đội trưởng Từ, chỗ các người có camera giám sát không?”

“Có thể có, nhưng bởi vì là khu du lịch, không phải đường giao thông, camera giám sát có thể không nhiều lắm.”

“Thử trước đã, sau đó chuyển bằng ghi hình cho tôi.”

Được sự đồng ý của đội trưởng Từ, Dư Niệm thật sự dẫn Từ Thiển về, xem như cô ấy được phái đi công tác, học hỏi thêm kinh nghiệm.

Từ Thiển ở trên xe lau súng cảnh sát mang theo, ánh sáng sắc lạnh chói mắt khúc xạ lên kính chiếu hậu, xẹt qua đường sáng màu bạc.

Thẩm Bạc ôn tồn nhắc nhở: “Cô Từ, có thể cất khẩu súng trước không?”

Từ Thiển nghiêng mắt liếc anh, “Anh sợ à?”

“Ở trong xe cầm súng, hình như không được lễ phép.”

“Súng này có chốt bảo hiểm, cũng không kê vào thái dương anh, anh sợ cái gì?”

Thẩm Bạc mỉm cười, giữ im lặng. Anh kiểm chế tự phụ, chẳng thèm tranh luận, lại càng không muốn đối thoại với hạng người vô lễ.

Nhưng trái lại, Dư Niệm quay đầu, nói với Từ Thiển: “Tiểu Thiển, cất súng trước đi, tôi hỏi cô vài vấn đề.”

Từ Thiển giắt lại khẩu súng vào bao đeo ở thắt lưng, ngồi ngay ngắn: “Chị nói đi.”

Trực giác của cô rất chuẩn xác, Dư Niệm muốn nói chính là chuyện có liên quan đến vụ án.

“Cô có sở trường theo dõi không?”

“Theo dõi người khác?” Từ Thiển nhún mày, ngẫm nghĩ, “Có thể thử xem.”

“Tốt lắm, đợi chút nữa cô nghe tôi sắp xếp, còn có, đeo camera lỗ kim này ở thắt lưng.” Dư Niệm đưa cho cô một cái camera, thuận tiện đánh giá quần áo cô, “Bộ đồ này của cô cũng không được, chúng ta trở về thay đã.”

Từ Thiển hưng phấn nói: “Cô giáo Dư, chị có người muốn theo dõi cứ để tôi đi làm, tuy rằng kinh nghiệm của tôi không đủ phong phú, nhưng xếp hạng năng lực của tôi cũng nổi tiếng trong trường cảnh sát, đừng thấy ba tôi là đội trưởng đội hình cảnh, tôi cũng không phải đi cửa sau mà vào.”

“Được, tôi tin cô.”

Về đến nhà, Dư Niệm lấy cho Từ Thiển thử vài bộ đồ, nhưng không bộ nào vừa người.

Thân hình cô ấy có hơi cao, vai rộng, đầu vai gầy, hơn nữa ngực lại khá bằng phẳng, còn thêm kiểu tóc trung tính kia của cô nàng, trông thật như con trai.

Từ Thiển không sợ người lạ, choàng qua vai Tiểu Bạch, cười lộ hàm răng: “Nếu không cho tôi vài món quần áo của anh giai này, tôi thấy đáng người của anh ta cũng tầm tầm cỡ tôi.”

Tiểu Bạch mím môi, đồng ý. Chỉ là không quá quen với sự gần gũi của Từ Thiển, chò cô buông tay, còn đưa tay phui phui nếp nhăn sau lưng áo len nữa.

Từ Thiển thay quần áo của Tiểu Bạch, áo trắng, phối với quần jean xanh đậm, giống như là mua cho cô, rất vừa vặn.

Cô nghiêng đầu, mỉm cười, vút ánh nhìn quyến rũ sang Dư Niệm, sóng mắt lưu chuyển. Bởi vì mũi cao thẳng, hốc mắt cũng đen, thoát nhìn như một cậu trai thanh thuần.

Dư Niệm vỗ tay tán thưởng: “Được đó.”

Từ Thiển hỏi: “Nhưng mà, cô giáo Dư, rốt cục chị muốn làm gì?”

“Gọi tôi là chị Dư Niệm như Tiểu Bạch được rồi, tiếp theo, chúng ta phải đi điều tra chồng của Quý Lam.” Dư Niệm nắm lòng bàn tay, ra vẻ quyết đoán.

“Tôi trực tiếp cầm thẻ cảnh sát đi hỏi là được rồi, cần gì phải thay đồ thường ra?” Từ Thiển vẫn không hiểu lắm.

Dur Niệm sờ cằm, cười quỷ quyết: “Chỉ có nhân lúc người ta chưa chuẩn bị mà xuất kích, mới có thu hoạch bất ngờ được.”

Tóm lại, họ lại làm phiền Thẩm Bạc chở họ đến khách sạn nổi tiếng trong khu du lịch, đó là nơi chồng Quý Lam đang ở, theo một nguồn đáng tin cậy, gần đây anh ta và Quý Lam sống riêng, ngủ ở bên ngoài, ngay cả con trai mất tích cũng không quan tâm đến ý.

Thẩm Bạc cố dùng hành vi tỏ vẻ bất mãn với chuyện họ không tôn kính anh, nhũu mày, nói: “Hay tôi thuê lái xe cho các người?”

Dur Niệm nói: “Không được, cái này gọi là người vô dụng phải tuân hoàn sử dụng.”

Nguy rồi, cô lại có thể buột miệng, nói Thẩm Bạc là người vô dụng.

Tiếng nói Thẩm Bạc quả nhiên trở nên âm u, rất nguy hiểm, “Người vô dụng?”

Dur Niệm nhận ra được cảm giác áp bức mạnh mẽ của người nào đó, cô nghiêng đầu đánh giá Thẩm Bạc với vẻ mặt bình tĩnh, cũng không biết là sắc mặt anh thực sự không tốt, hay bởi vì vấn đề ánh sáng, mặt ẩn trong bóng đêm, làm hốc mắt sâu hơn, đắp nặn ra hình tượng lạnh lùng.

Nói chung là, Thẩm Bạc hiện tại khiến cô cảm thấy điềm xấu, phải cảnh giác đề phòng.

Dur Niệm tận lực cười hai tiếng, “Không không, vừa rồi tôi nói sai rồi, là thế này... Ừ, người khác lái xe, tôi lo lắng, dù sao kỹ thuật lái xe của họ không đủ thuần thục, tôi sẽ không giao bản thân mình cho người thô lỗ.”

“À, ý của cô là... cô muốn đem bản thân cô giao cho tôi?”

Khi anh nói xong ba chữ ‘giao cho tôi’ cuối cùng, bao hàm ám áp nồng đậm, như là trêu chọc, hoặc như là toàn tâm thổ lộ cõi lòng, ngọt đến mức khó tin.

Mặt Dur Niệm lập tức nóng bừng lên, đứng trách cô nghĩ nghĩa bóng, bị đũa bạn thân truyền dạy lại chút kinh nghiệm về ‘chuyện ấy’, làm cho một câu nói bình thường đều có thể nghĩ đến nhiều tầng hàm nghĩa, mà anh Thẩm này thật sự thủ đoạn cao minh, vốn là câu nói nhạt nhẽo dễ hiểu, lại có thể bị anh khuấy lên ba phần tình ý, đầy phép ẩn dụ.

Cô lúng túng, phá án thì thành thạo, nhưng trong chuyện này lại không phải là đối thủ của Thẩm Bạc, chỉ có thể đánh trống lảng: “Chúng ta sắp đến chưa?”

Thẩm Bạc không chọc cô nữa, “Sắp rồi.”

Anh hí mắt, loại ý cười trêu ghẹo trên mặt lại biến mất, giống như xưa nay anh luôn nho nhã lễ độ, chưa bao giờ trêu chọc cô, cũng chưa bao giờ vượt quá khuôn phép quy củ.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 16

Thẩm Bạc đỗ xe ở trong một con hẻm nhỏ.

Bên ngoài trời bắt đầu mưa, tí tách tí tách rơi, chôn vùi tiếng bước chân của con người.

Dur Niệm một mình bước xuống, Tiểu Bạch và Thẩm Bạc đều ở lại trên xe.

Tiểu Bạch ghé vào cửa kính xe, mờ mịt nhìn Dur Niệm càng lúc càng xa, tê nhạt sụp mắt.

Dur Niệm trình thẻ cảnh sát của Từ Thiên ra, yêu cầu được nói chuyện với Bạch Nhiên- chồng của Quý Lam.

Nhân viên lễ tân gọi điện thoại, nói ra điểm hẹn là phòng họp.

Dur Niệm đi vào, thì có người đàn ông mắt kiền nhẫn hỏi: “Cô chính là cảnh sát Từ?”

“Là tôi.” Dur Niệm nói mà không hề bối rối.

“Có chuyện gì?”

“Con anh tôi qua mất tích, tôi đến hỏi anh một chút tình hình.”

Bạch Nhiên sừng sốt một chút, nhún nhún vai: “Tôi vừa mới đến khu Hoàng Sơn dự họp về, điện thoại tắt máy, cho nên bây giờ mới biết tình hình.”

Dur Niệm nheo mắt, tỉ mỉ đánh giá người đàn ông này: bề ngoài tây trang giày da, xem như đạo mạo đứng đắn. Chỉ là khoảnh khắc khi anh ta trả lời, mắt trái hướng xuống, đang suy nghĩ lấy cớ để trả lời có lẽ, đây rõ ràng là hành vi tránh né; dưới chân, chiếc ghế theo bản năng dịch lui về sau vài centimet, hai tay giao nhau khoanh trước ngực, đại biểu kháng cự, cùng với ý định chừa ra khoảng cách.

Tốt lắm, đã có kết luận, người đàn ông này trong lòng có quỷ. Không đơn giản chỉ che giấu chuyện gì, mà còn đang nói dối.

Dur Niệm nhoen miệng cười, tiếp tục hỏi: “Hợp? Là ngồi tàu hỏa hay đi máy bay?”

“Liên quan gì đến cô? Cảnh sát đến điều tra nhân khẩu à? Nếu có lòng, làm ơn đi thăm dò tin tức con tôi mất tích đi, điều tra không được, chính là các người làm việc bất lực!”

“Ây da, đừng nóng nảy vội phản bác thế. Anh Bạch, anh như vậy rất khả nghi, anh biết không?” Dur Niệm vẫn không nhanh không chậm, ngay cả ngữ điệu cũng không thay đổi. Chỉ nói một câu như vậy, liền khiến cho Bạch Nhiên chật vật không chịu nổi.

Anh ta mím môi, ho nhẹ một tiếng, lấy lại vẻ trấn tĩnh: “Tôi chỉ là quan tâm nên hơi hỗn loạn chút, đến giờ tôi mới biết chuyện con mình mất tích, cho nên rất lo lắng.”

“Đứng rồi, xin anh hãy đưa cuốn vé máy bay hoặc vé tàu của ngày hôm qua anh đi khu Hoàng Sơn, chúng tôi cần thẩm tra đối chiếu một chút.”

“Đây đều là công việc của thư ký, tôi phải hỏi cô ấy thì mới biết được.” Câu chuyện vừa chuyển, mắt anh ta lại lạnh lùng đảo đến, “Nhưng mà con tôi mất tích, cô lại điều tra tôi, vậy là thế nào? Tôi là ba nó, tôi bắt cóc nó làm gì? Các người ngộ thật, hoài nghi luôn cả tôi?!”

“Tôi chỉ điều tra theo lệ mà thôi, được rồi, tôi đi trước. Chào anh, anh Bạch.” Dur Niệm đi được hai bước, đột nhiên quay đầu lại, cười thâm sâu, “Đứng rồi, còn có cuốn vé, đừng quên nhé.”

“Nếu tìm được, tôi sẽ bảo thư ký mang qua đó.” Bạch Nhiên lạnh lùng nói.

Dur Niệm ra khỏi khách sạn, nụ cười hoàn toàn phai dần, cho đến khi biến mất không thấy.

Một cuộc đối thoại gượng gạo đến mức này, rốt cục là muốn che giấu cái gì?

Nhưng mà, bắt cóc chính con ruột của mình sao? Anh ta không có động cơ phạm tội, cũng không cần hao tâm tổn sức làm chuyện này.

Người đàn ông như vậy, cũng không thể là xuất phát từ sự áy náy với vợ trước, mà đe dọa vợ hiện tại.

Nếu anh ta trọng tình như vậy, năm đó cũng sẽ không dễ nghị ly hôn.

Dur Niệm nói vào điện thoại: “Tiểu Thiển, theo dõi nơi này.”

“Được, chị Dur Niệm.” Lúc này cô gạt đầu, tiếp đó là oán giận, “Đã nói đừng gọi là Tiểu Thiển mà!”

Dur Niệm về tới trong xe, cô bật máy, xem hình ảnh ghi được ở chỗ Từ Thiển truyền đến.

Bạch Nhiên bắt đầu hành động, anh ta ra ngoài thì lên một chiếc xe tối màu, chạy về hướng trung tâm thành phố.

Từ Thiển cũng lái xe, đuổi theo xe anh ta.

Đầu ngón tay Dur Niệm gõ bàn phím, phát ra tiếng cộc cộc.

Chiếc xe tối màu? Lại trùng màu với chiếc xe Quý Lam trông thấy.

Bạch Nhiên này, rốt cục đang giở trò gì?

Xe chạy vào trung tâm huyên náo, rẽ sang một ngõ tắt nhỏ.

Xe Bạch Nhiên ngừng lại, Từ Thiển cũng thông minh, đỗ xe ở chỗ khá xa.

Dọc đường cô lén lút, đi theo cách một con phố, lại rẽ sang ngõ cụt.

Phía trước không có đường đi, mà là một bức tường!

“Làm sao đây? Mất dấu rồi?” Dur Niệm nhíu mày.

Từ Thiển mỉm cười, nói: “Chị thấy rồi, đây chính là tuyệt kỹ độc môn của tôi!”

Cô ấy chọt đập lên mặt tường, tay trái bám vào mép tường, lật người một cái, phồng qua bên kia vách tường...

Màn ảnh đột ngột xoay chuyển.

Từ Thiên tiếp đất vững vàng, lúc này Dư Niệm mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Không thể không nói, cơ thể của cô ấy quả thực rất linh hoạt.

Trèo tường trong nháy mắt, ánh tà dương chiếu vào gương mặt đậm nét của cô, oai hùng bức người.

“Thế nào? Trình độ của tôi giỏi không?” Cô phui tay, cười tươi rói vào màn hình.

Dư Niệm đỡ trán, không nói gì. Lúc này là lúc tỏ ra ‘tomboy’ sao?

Nhìn kỹ hơn, cô đột nhiên phát hiện camera chiếu đến người nào đó.

Dư Niệm nắm lấy tai nghe, nói: “Cô cố định vị trí này đừng nhúc nhích, sau đó núp vào bên cạnh đi, hình như tôi phát hiện ra người nào đó.”

“Được.” Từ Thiên nghe theo.

Dư Niệm tập trung tư tưởng để phân biệt, lúc này mới phát hiện: đối tượng mà Bạch Nhiên đi gặp là A Ly, mà ở một hẻm khác, có người tránh ở đó, hiển nhiên là ông chủ tiệm mỹ.

Không ngờ Từ Thiên ngốc cũng có cái phúc của người ngốc, nhảy qua tường lại phát hiện ra nhiều chuyện phong phú thế này.

“Được rồi, rút đi.” Dư Niệm ra lệnh cho cô.

“Hả? Không chơi nữa?”

“Cô xem đây là chơi à?” Dư Niệm đỡ trán, người này quả nhiên không đáng tin.

A Ly cùng Bạch Nhiên có tư tình, hơn nữa ở giữa còn kẹt một ông chủ, cho nên ông chủ ngược lại trả thù Bạch Nhiên, bắt cóc con của anh ta?

Như vậy, tối qua A Ly chắc chắn là ở cùng Bạch Nhiên, cho nên anh ta mới giấu giấu giếm giếm, sợ chuyện nuôi bồ nhí bại lộ ra ngoài.

Hơn nữa, thân hình của ông chủ cùng với kẻ tình nghi mà cảnh sát miêu tả cũng phù hợp.

Cô đi kiểm chứng một chút.

Họ lại chạy đến tiệm mỹ, bên ngoài có viết: “Ông chủ bị cảm cúm, nghỉ nửa ngày, tối bán lại.” Trên đó còn vẽ một cái mặt cười ngây ngô.

Dư Niệm ở quán cà phê bên cạnh đợi, đồng thời theo dõi tiệm mỹ kia.

Bây giờ tối, tiệm rót cục cũng mở cửa.

Lúc này, sắc trời dần tối, cuối con đường phía xa xa hiện lên một khoảng xanh thẫm, giao hòa cùng ánh đèn của mọi nhà, yên bình và an nhàn.

Dư Niệm không dám bút dây động rung, cô đi vào nhìn quanh bốn phía, tìm được một vị khách lần trước ăn mỹ có nhìn thấy, suy ra người đó hẳn là khách quen, như vậy là có thể hỏi rõ cục đêm qua ông chủ có ở trong quán không.

Dư Niệm ghé sát vào, hỏi: “Tô mỹ này của chị gọi là gì vậy?”

“Cái này à, là mỹ cán tay thịt nạc thêm trứng cút, mỹ sợi, rất đặc sắc, cô muốn nếm thử một chút không?” Chị ấy nhiệt tình trả lời.

Dư Niệm tầm mắt hướng xuống, chú ý đến ngón trỏ của người phụ nữ trung niên này có một dấu hằn vừa sâu lại vừa rõ, chắc là thường xuyên rút dây siết nhựa để lại. Do đó suy ra, chị ấy hẳn là một bác sĩ ngoại khoa.

“Được, tôi cũng muốn nếm thử, nghe mùi thật đúng là thơm quá. Đúng rồi, tối qua ông chủ có mở cửa không? Tôi thấy hôm nay anh ấy nói bị cảm.”

Chị ấy cười dịu dàng, “Có mà, anh ta hình như bị cảm bắt đầu từ tối qua, còn ở trong tiệm nấu trà gừng mà.”

Dư Niệm lẳng lặng nhíu mày, nói cách khác, ông chủ có chứng cứ đã ở đây? Tối qua anh ta cũng không đi bắt cóc thằng bé, mà vẫn luôn ở trong quán?

Cô tìm nhầm người rồi chăng?

“Nhưng giữa chừng ông chủ có lên lầu nghỉ ngơi, nhờ tôi trông tiệm hộ một lát.”

“Là khoảng bây giờ đến tám giờ à?” Dư Niệm hỏi.

Khoảng thời gian này là lúc thằng bé bị bắt cóc.

“Đúng vậy, nhưng lúc bảy giờ bốn mươi tôi định lên lầu xem anh ta thế nào, tôi là bác sĩ mà, sợ anh ta ngủ li bì rồi phát sốt.”

“Kết quả thì sao? Anh ta ở trên lầu à?”

“Ồ đó mà, anh ta còn nói tôi đừng lo lắng, không quá ba mươi phút đã xuống lầu.”

Dur Niệm ra về tiếc nuối, “May mà ông chủ không bị bệnh, bằng không tôi không được ăn bữa tối rồi.”

Chị bác sĩ mỉm cười, “Tôi cũng vậy, ăn ở đây thành quen rồi, nếu đột nhiên nghỉ bán, tôi phải đi khá xa để ăn.”

Dur Niệm tán gẫu thêm vài câu, trở về chỗ của mình, cô nhỏ giọng thì thầm, “Thời gian không khớp, lúc bảy giờ rưỡi, tội phạm còn ở trong nhà Quý Lam, sao có khả năng xuất hiện trên lầu được.”

Trừ khi, ông chủ biết thuật xuyên tường, hoặc là người biến thành Cố Hoạch Điều, bay về.

Nếu nói vụ án này không phải do con người làm, thật sự có yêu quái Cố Hoạch Điều này, tất cả dấu vết ở hiện trường cũng hoàn toàn có thể hiểu thông suốt.

Cố Hoạch Điều bắt thằng bé, từ cửa sổ bay đi, cho nên Quý Lam mới thấy cảnh đó.

Manh mối lại bị đứt, vụ án lần nữa rơi vào ngõ cụt.

Dur Niệm chuyển tầm nhìn đến A Ly, ông chủ có chứng cứ có mặt ở đây, nhưng còn A Ly? Tội qua cô ấy ở đâu?

Có sự kiện Quý Lam xử vợ trước làm đậm, A Ly ghét Quý Lam cũng không phải không có khả năng.

Dur Niệm mù mờ rồi, cô quyết định giải quyết dứt khoát, trực tiếp hỏi A Ly sau khi tan làm có thể gặp cô không, cô có chuyện muốn nói.

Địa điểm hai cô hẹn nhau là cửa sau của quán nỳ.

Dur Niệm mới vừa đi vào, chỉ thấy trên bậc thềm tối mờ có người ngồi đó, là A Ly.

Gương mặt cô sương khói lượn lờ giữa sáng và tối, đầu thuốc chớp nhá chiếu sáng lên má cô, có một vẻ đẹp kinh động lòng người.

Dur Niệm lên tiếng chào hỏi, “Không ngờ cô còn hút thuốc nha?”

A Ly mỉm cười, dụi tắt điếu thuốc nhỏ dài dành cho nữ giới, để cô ngồi vào bên cạnh, “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi muốn hỏi, tội qua cô ở đâu?”

A Ly chợt cười khỏ, “Cô thấy rồi à?”

“Thấy gì?”

“Tôi và anh Bạch ở bên nhau, tôi là người xen vào hôn nhân của người khác.”

Dur Niệm im lặng không nói gì, cô nghiêng đầu nhìn A Ly, khó hiểu hỏi, “Cô nhìn trúng điểm nào của anh ta?”

Bạch Nhiên ngoại trừ có tiền ra, thật đúng là không có điểm nào hay ho đáng để phụ nữ đổ xô vào.

“Nhìn trúng tiền của anh ấy, còn có dáng vẻ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với một người khi đã rơi vào bẫy tình.”

“Nghe thật hấp dẫn.” Dur Niệm không hiểu chuyện tình yêu cho lắm, chỉ là đứng ở giữa, không nói tốt cũng chẳng nói xấu.

Nhưng mà tình yêu rốt cục là gì? Tại sao lại có sức hấp dẫn lớn đến vậy, thu hút cả nam lẫn nữ phạm phu tục thế, rơi vào thần hồn điên đảo?

“Đúng vậy, rất hấp dẫn. Tôi biết rõ là thiếu thân lao đầu vào lửa, lại vẫn cứ hăng hái xông vào.” A Ly lại bật bật lửa, châm điếu thuốc, “Tôi bị nghiện thuốc lá, hút chưa đã, cô không ngại chứ?”

“Không ngại.” Dur Niệm mỉm môi, hỏi, “Vậy ông chủ của cô thì sao? Tôi thấy nhìn như anh ấy có ý với cô đó?”

“Anh ấy là người tốt, tôi là từ nông thôn đến miền núi này, ban đầu thất nghiệp, cũng là anh ấy thu nhận tôi, để tôi ở trong tiệm phụ giúp, tiền lương cũng không bớt xén. Muốn nói không có cảm giác gì với anh ấy, thì cũng không phải, chỉ là tôi thiếu tiền, rất túng thiếu, cho nên tôi không muốn liên lụy anh ấy, tôi còn là người như vậy, tôi cảm thấy mình không xứng với anh ấy...”

Dur Niệm nghe cô ấy nói rất nhiều, giọng của cô ấy thích hợp kể chuyện, một giọng nói thật êm tai, du dương dễ nghe.

Hồi lâu sau, cô mới lấy lại tinh thần, hỏi: “Tôi chỉ hỏi thêm một câu, hỏi xong tôi đi ngay. Tối qua, cô ở đâu, làm gì?”

“Tôi ở bên anh Bạch, làm chuyện thân mật giữa nam và nữ, cả một đêm.”

Lời nói của cô ấy không có kẻ hở, bình tĩnh, đáy mắt không gọn chút sóng.

Dư Niệm gật đầu.

Cô cũng đoán là thế, như vậy có thể giải thích tại sao Bạch Nhiên lại che che giấu giấu như vậy.

Anh ta sợ chuyện bồ nhí bị lộ, danh dự bị hủy. Nhưng theo phản ứng này suy ra, anh ta hoàn toàn không nghĩ đến sẽ để cho A Ly trở thành người phụ nữ sau lưng anh ta.

A Ly chỉ có thể ở trong bóng tối, lén lút qua lại với Bạch Nhiên.

Cô nhìn đã hiểu, nhờ người chi bằng nhờ mình.

Một dao chém xuống này của Dư Niệm, chẳng những không chặt đứt được dây leo, ngược lại còn càng nhỏ đi, gió xuân thổi đến lại mọc, bí ẩn rồi rầm càng nhiều hơn.

Hai cô gái ngồi đó im lặng hồi lâu.

A Ly đột nhiên lên tiếng: “Thực tế thì, thích anh Bạch còn có một nguyên nhân, anh ấy rất giống người quen cũ, mối tình đầu đã chết của tôi.”

“Người yêu?”

A Ly cô đơn nói: “Đúng vậy, chúng tôi từng rất hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Thắm Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17-1

Dư Niệm không hút thuốc, nhưng cũng không ngăn A Ly hút.

A Ly làm việc rất cẩn thận, cũng biết chú ý đến cảm nhận của người khác. Cô ngồi ở bên trái, vừa lúc lấy lưng chặn đầu gió, không để khói thuốc bay đến Dư Niệm.

“Có phải đã nhắc đến chuyện đau lòng của cô rồi không?” Dư Niệm do dự hỏi.

“Tôi đang lo không có người nói chuyện, có thể nói vài câu với cô không?”

“Được.” Dư Niệm tìm một tư thế thoải mái ngồi xuống, hai tay cô ôm lấy đầu gối, nghiêng đầu nghe.

Đêm lạnh như nước, bậc thềm cửa sau ban ngày nóng bốc khói, ban đêm lại lạnh như băng.

A Ly thật lâu không nói gì, chỉ hút thuốc, càng hút càng gấp.

Cô ấy từ từ nhả khói, làn khói lượn lờ, từ từ bay lên, che khuất ánh mắt thâm thúy của cô, che đi thế giới bên trong ánh mắt ấy.

Cô ấy hẳn là một cô gái có rất nhiều quá khứ, cặp mắt kia tĩnh lặng như một ao nước tù, điềm tĩnh.

A Ly gạt rớt tàn thuốc lá, cười nói: “Trước kia, tôi sống ở một trấn nhỏ bên ngoài vùng núi đá này, thời điểm gặp được mối tình đầu của mình, hình như là năm lớp mười. Anh ấy là đại diện của lớp toán học, đặc biệt thông minh, khi đó tôi đối với người giỏi nhất có một loại sùng bái khó hiểu, cảm thấy được anh ấy ngay cả mặc đồng phục trắng cũng rất đẹp trai.”

Dư Niệm hồi tưởng một chút, trước kia khi còn đi học, hình như đều là người khác sùng bái cô.

Cho nên, cô cũng không hiểu say đắm một người rốt cuộc có cảm giác gì.

Khóe miệng A Ly hơi cong lên, “Cô xem nhiều phim tình cảm không?”

“Tôi không có xem phim.”

“À, thế à...” Cô ấy có hơi thất vọng. “Trong phim, vai nam chính thường không được quay cận mặt ngay, mà là có ánh sáng rọi từ trên đầu lên tóc nam chính xuống, rồi chậm rãi quay đầu lại, một đôi mắt trong suốt cứ như vậy nhìn nữ chính, giống như là một nửa đã định sẵn. Tôi với mối tình đầu của tôi cũng vậy. Ngày đó, tôi quên nộp vở bài tập, nửa đường chặn anh ấy lại, anh ấy cứ như vậy mà quay đầu, ánh mặt trời vừa lúc chiếu vào mái tóc đen nhánh của anh, đôi mắt kia như thể mang theo ánh sáng. Mắt đối mắt một cái, lập tức xâm nhập vào lòng.”

“Hai người là vừa gặp đã yêu sao?”

A Ly mỉm cười, hai má đỏ ửng, “Tôi cũng không biết nữa, nhưng mà tôi rất thích anh ấy.”

Ở cái tuổi đẹp nhất gặp được người thích hợp nhất, là một chuyện kỳ diệu biết bao.

Có lẽ không cần ngôn ngữ nào, chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể hiểu được tâm chân tình chôn sâu trong lòng của nhau.

“Rồi sao đó?”

“Sau đó, chúng tôi cùng thi vào một trường đại học, anh ấy tỏ tình với tôi, tôi liền đồng ý. Con người anh ấy rất giỏi, lúc đầu khi gây dựng sự nghiệp, anh ấy cái gì cũng không có, bắt chước theo phim lấy nấp khoen trên lon nước để cầu hôn tôi, dẫn tôi đi ăn khuya, làm việc đêm liền ngồi trong phòng khách làm, trời lạnh như vậy, điều hòa cũng không bật, cứ một mình ngồi đó xem hồ sơ, vì không muốn làm tôi thức giấc...”

“Lúc này cô nói anh ấy đã qua đời, đúng không?”

“Ừ.”

A Ly nghẹn ngào thuốc chỉ còn non một nửa, nụ cười dần biến mất, “Ba năm trước, anh ấy chết trong một vụ tai nạn xe.”

“Hãy nén bi thương.” Dư Niệm từ vũng nghèo nàn, nói cả buổi, cũng chỉ nói được một câu ngắn gọn như vậy.

“Không sao đâu, tôi bây giờ cũng rất ổn.” A Ly hít sâu một hơi, hồi phục lại tâm trạng, “Được rồi, tôi phải quay về.”

Dư Niệm cũng phui phui quần, trước khi đi, còn nói một câu: “Cô là một người rất tốt, coi như là vì mối tình đầu đã chết, cũng đừng nên sống trong quá khứ. Bạch Nhiên không phải người xứng với cô, vẫn nên mau chóng rời khỏi anh ta đi.”

“Cám ơn.” A Ly cười với cô.

“Không có gì.” Dư Niệm nói xong, xoay người bước đi.

Dư Niệm về đến xe, mọi người Thẩm Bạc đang đợi cô.

“Điều tra được gì rồi?” Từ Thiên vội vàng kẻ sát vào, đôi mắt sáng rỡ, định từ trên mặt Dư Niệm nắm bắt được chút dấu vết còn sót lại có liên quan đến vụ án.

“Không có gì hết.” Dư Niệm thất vọng ăn toàn, than thở, “Nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy ông chủ rất khả nghi.”

Từ Thiên sờ cằm, ra vẻ cụ non nói: “Không tồi, dựa theo kinh nghiệm của tôi mà phân tích, anh ta chắc chắn có gì đó.”

Thẩm Bạc nghiêng đầu, mỉm cười: “Chỉ bằng về nhà trước uống chén trà, chúng ta phân tích kỹ càng hơn một chút?”

Họ không phản đối.

Nửa tiếng sau, xe của Thẩm Bạc liền về đến nhà.

Dư Niệm ngồi phịch xuống sofa, cô ôm gối, vùi mặt vào gối lông mềm mại, suy nghĩ về toàn bộ quá trình vụ án.

Không lâu sau, trong bếp bay đến mùi cà phê hấp dẫn.

Thẩm Bạc đưa cho Dư Niệm một ly, cô nhấp thử, môi răng đầy hương, có vị đắng chát của năm tháng lắng đọng lại, cùng với hậu ngọt nồng đậm dồi dào.

Từ Thiên gác chân, đầu ngón tay gõ cốc cốc xuống mặt ghế, “Chị Dư Niệm, chị nói ông chủ tiệm mỹ có chứng cứ ngoại phạm đúng không?”

“Ừ đúng vậy, thời gian xảy ra vụ án là từ bảy đến tám giờ, nhưng lúc bảy rưỡi, vị khách trong tiệm kia còn đối thoại với ông chủ.”

“Có khả năng chị ta đang nói dối không?”

Dư Niệm hồi tưởng một chút, lắc đầu: “Thứ nhất, chị ta không cần phải nói dối, thứ hai, trên mặt chị ấy không có vẻ gì là nói dối cả, hết thấy đều rất tự nhiên.”

“Nhưng nhìn thế nào, cũng thấy ông chủ là có khả năng nhất, là bởi vì tình yêu với A Ly mà hy sinh chính mình, đi phá hoại hôn nhân của Quý Lam.” Từ Thiên nói.

“Không sai.” Dư Niệm gật đầu khó xử, đạo lý này cô hiểu, cũng hiểu có gì đó sai sai, nhưng sai thế nào thì không nói được.

Tiểu Bạch nhẹ giọng nói: “Vậy chị bác sĩ đó thực sự nhìn thấy ông chủ à?”

“Humm?” Dư Niệm quay đầu lại, hoài nghi nhìn về phía Tiểu Bạch, “Nhìn thấy ông chủ?”

Trong đầu cô nhanh chóng xẹt qua lời nói của chị ta: “Anh ấy ở đó mà, anh ấy nói với tôi đừng lo lắng, không quá ba mươi phút đã đi xuống lầu.”

Những lời này nghe vào thì như là vị bác sĩ và ông chủ có chạm mặt nhau, nhưng trên thực tế thì, có lẽ chị ấy chỉ thấy ông chủ đi lên lầu, vẫn chưa thực sự nhìn thấy anh ta nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hình ảnh ông chủ đi lên lầu là ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, thế cho nên chị bác sĩ nghe thấy tiếng trả lời, liền chủ quan cho rằng ông chủ ở trên lầu nghỉ ngơi.

Chỉ dựa vào tiếng nói, không đủ để bác bỏ nghi ngờ anh ta phạm tội.

Huống chi, Dư Niệm đã xem qua cấu trúc của tiệm mỹ đó, phía sau cầu thang lên tầng hai có cửa, hoàn toàn có thể tự do ra vào mà không bị khách hàng nhìn thấy.

Lúc đó ông chủ thực sự ở trên lầu sao?

Điểm này, chắc chắn có vấn đề gì đó!

Dư Niệm có lưu lại Wechat của chị bác sĩ kia, cô gửi một tin nhắn âm thanh qua đó: “Xin chào, quấy rầy một chút. Tôi muốn hỏi chị một chuyện, thực tế thì tôi là người của cục cảnh sát vùng này, gần đây có một vụ án trẻ em mất tích, có thể có liên quan đến ông chủ tiệm mỹ, cho nên chị cần phải kể lại chi tiết tình hình từ bảy giờ đến tám giờ tối qua cho tôi biết.”

Lát sau, có tiếng chuông báo tin nhắn truyền đến, chị bác sĩ kia trả lời: “Tôi đã sớm cảm thấy cô có vấn đề, không ngờ cô thật sự là người của cảnh sát. À... Tôi nghĩ đã, tối qua là thế này, tôi tan ca lúc hơn sáu giờ, rồi vào tiệm ăn mỹ, tối hôm đó khách không nhiều lắm, ông chủ đột nhiên ho khan rất nặng, tôi thấy sắc mặt anh ta không tốt, liền hỏi thăm tình hình thế nào, anh ta nói có hơi bị cảm, muốn đi nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng, trong tiệm để tôi trông nhò, nếu có khách đến, cứ nói anh ta đang nghỉ ngơi, kêu họ chờ một lát, không thì ngày mai hân đến ăn mỹ.”

Giọng nói của chị ta rất dài, nghỉ một hơi, tiếp tục nói: “Khoảng bảy giờ rưỡi, tôi thấy anh ta vẫn chưa xuống lầu, rất lo lắng, dù sao cũng là khách quen lâu năm, con người ông chủ này đặc biệt tốt, bình thường hay cho tôi thêm mỹ hoặc trứng nhiều hơn một chút, ngại quá, tôi nói lạc đề rồi. Sau đó, tôi lên lầu hỏi anh ta ‘ông chủ, anh có sao không?’, ban đầu, hình như anh ta không nghe thấy, tôi bước thêm hai bước lên cầu thang, hỏi anh ta ‘anh có sao không?’, lúc này, anh ta rất nhanh trả lời.”

“Anh ta nói gì?” Dư Niệm hỏi.

“Anh ta nói ‘không sao, đừng lo lắng, nửa tiếng nữa tôi sẽ xuống’.”

“Giọng nói của anh ta có gì đặc biệt không?”

Đối phương chần chờ một lát, suy nghĩ nói: “Hình như không có gì đặc biệt, chỉ là có hơi khàn, có thể do cách một cánh cửa dày. Nhưng mà người cảm bị biến giọng cũng rất bình thường, không có gì kỳ lạ cả.”

Dư Niệm hình như đã tìm được mấu chốt, hỏi chị: “Chị là lúc bước lên bậc thang thứ nhất, anh ta mới trả lời chị?”

Chị bác sĩ không rõ lắm, nhưng vẫn thật thà trả lời: “Chắc là lúc bước lên bậc thứ hai.”

“Được, cảm ơn sự hợp tác của chị.”

“Ừ, tôi cảm thấy không có khả năng là ông chủ đâu, anh ta là một người tốt như vậy, không chừng sau này còn kết hôn với cô gái xinh đẹp kia đó, sao có thể làm ra chuyện vô ích thế này.”

“Cô gái xinh đẹp?”

“Thì chính là cô gái tên A Ly đó, cô ấy là ba năm trước tới tiệm, làm việc liên tục ba năm không đổi chỗ, người tình mất đều có thể nhìn ra cô ấy và ông chủ đang yêu đương, nói không chừng mấy tháng nữa thôi sẽ đổi giọng gọi là bà chủ đó.”

Dư Niệm lễ phép đáp: “Vậy à, tôi không quấy rầy chị nghỉ ngơi nữa, ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ ngon.”

“Tốt lắm, phát hiện ra sơ hở rồi.” Dư Niệm cong môi, bộ dạng đắc ý.

Từ Thiên chồm đến, hai mắt phát sáng nhìn cô, “Sơ hở gì vậy?”

“Thứ nhất, ông chủ nhân mạnh mẽ chỉ cần nghỉ ngơi nửa tiếng đồng hồ, như vậy có thể đoán chắc là bác sĩ nhiệt huyết sẽ quan tâm đến bệnh tình, họ thường ngày quan hệ khá tốt, nhất định sẽ lên lầu hỏi thăm. Nhưng anh ta chỉ lên tiếng, không thấy người, điều này còn là chứng cứ ngoại phạm, mà bí mật vô cùng có khả năng nằm ở bậc thang.”

Tiểu Bạch nhíu mày: “Chỉ là nói, giọng nói kia có thể không phải là ông chủ? Trên lầu có giấu những người khác?”

“Không, tiếng nói đó nhất định là của ông chủ, anh ta sẽ không mạo hiểm như vậy, bản thân phạm tội còn nói cho nhiều người biết như vậy.”

“Giọng nói kia làm sao mà có?” Từ Thiên vung nắm đấm, giả vờ nghiêm túc: “Tôi biết rồi, ông chủ kia, chính là Cố Hoạch Điều biến thành, anh ta ở thật xa lên tiếng, truyền từ ngân dậm xa đến! Như vậy có thể giải thích tại sao khi trèo tường, trong sân lại không để lại dấu chân, ban đầu anh ta biến thành người đi vào, sau đó bay ra ngoài từ cửa sổ, năng lượng không đủ dùng, liền biến thành người chạy trốn!”

Tiểu Bạch lặng lẽ thở dài, “Cố Hoạch Điều là sản phụ biến thành, ông chủ kia là nam mà.”

Từ Thiên bổ sung: “Cũng không hẳn! Anh không cho phép người ta biến đổi giới tính à? Con người anh sao lại lạc hậu như vậy, giới yêu tinh đều mở cửa thành dạng gì rồi.”

Dư Niệm bị cô làm nhức đầu, nói: “Tôi nghi ngờ có thiết bị phát tiếng, mà khi giẫm lên, sẽ kích hoạt thiết bị kia, để nó phát ra tiếng nói. Dù sao cũng không có ai nhân lúc chủ nhà không có ở đó, còn lén lút lên lầu nghiệm chứng!”

“Đúng, chuyện chính là như vậy!” Từ Thiên như đám cỏ trên bờ tường, vừa có cơn gió khác thổi qua đã theo chiều đó.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 17-2

Tiểu Bạch lặng lẽ thở dài, “Cố Hoạch Điều là sản phụ biến thành, ông chủ kia là nam mà.”

Từ Thiên bổ sung: “Cũng không hẳn! Anh không cho phép người ta biến đổi giới tính à? Con người anh sao lại lạc hậu như vậy, giới yêu tinh đều mở cửa thành dạng gì rồi.”

Dư Niệm bị cô làm nhức đầu, nói: “Tôi nghi ngờ có thiết bị phát tiếng, mà khi giẫm lên, sẽ kích hoạt thiết bị kia, để nó phát ra tiếng nói. Dù sao cũng không có ai nhân lúc chủ nhà không có ở đó, còn lén lút lên lầu nghiệm chứng!”

“Đúng, chuyện chính là như vậy!” Từ Thiên như đám cỏ trên bờ tường, vừa có cơn gió khác thổi qua đã theo chiều đó.

“Nhưng mà, chúng ta phải nhanh chóng tìm được thiết bị này, bằng không chứng cứ sẽ bị ông chủ tiêu hủy!” Dư Niệm liếc mắt sang Thẩm Bạc đang nhăm nháp cà phê ở bên cạnh, cười lấy lòng, “Anh Thẩm, anh sẽ lái xe giúp chứ?”

Ánh mắt lạnh thấu xương của Thẩm Bạc đảo tới, khóe miệng cũng chưa nhích, ý gì thì không cần nói cũng biết... không lái, nghĩ cũng không muốn nghĩ.

“Chỉ lái một lần cuối này thôi, được không?” Hai tay Dư Niệm tạo thành chữ thập, nhìn Thẩm Bạc khẩn khoản cầu xin.

Anh chẳng thèm quan tâm đến cô, lòng dạ cứng như đá, ngữ khí phê một lát, cảm khái: “Hương vị cà phê này cũng không tệ.”

“...” Dư Niệm hết cách, vỗ đùi, nói: “Anh Thẩm lái xe giúp tôi lần này, tôi sẽ đáp ứng một điều kiện của anh, được không?”

“Được.” Thẩm Bạc nhanh chóng đáp lời, tiện đà, nghiêng đầu, cười như không cười nhìn cô, “Là cô nói đó, đừng hòng đổi ý.”

Dư Niệm vốn cũng không muốn đổi ý, nhưng vừa thấy bộ dạng cáo già này của Thẩm Bạc, lòng như đang nổi trống.

Chà lẽ, lâm trận rút lui?

Nếu không phải cô không tin nhiệm vào chiếc xe đạp của Từ Thiên, sao có thể cúi đầu cầu xin Thẩm Bạc?

“Sao nào? Muốn đổi ý à?”

“Không, không muốn đổi ý.” Dư Niệm cắn răng, trả lời.

Xe lại lần nữa chạy ra ngoài.

Dur Niệm không muốn đánh rần động cò, họ cắm cọc ở quán thịt dê ở đầu hẻm, nhìn ngó tất ở sau quán không chớp mắt, chờ đèn tắt, mới dám hành động.

Dur Niệm thêm ăn, gọi một phần lòng dê xào, dùng que cắm từng miếng bỏ vào miệng.

Từ Thiện cũng không khách sáo, ăn chung với Dur Niệm, mỗi người một miếng, mấy chốc cái đĩa voi đi khá nhiều.

Chỉ có Tiểu Bạch và Thảm Bạc là ngồi ngay ngắn, không chút bị ảnh hưởng.

Dur Niệm xiên một miếng, mong đợi nhìn Thảm Bạc: “Anh Thảm cũng ăn một miếng chứ?”

Đây chính là nội tạng, gồm phổi dê, bao tử dê, tim dê, cam đoan bạn sẽ không cưỡng lại được mùi vị dê kia đâu.

Cô rất mong đợi sắc mặt của Thảm Bạc khi ăn món này, nhưng cô hiển nhiên quên mất, ngay cả óc, anh cũng dám ăn.

“Không đói lắm.” Thảm Bạc quả nhiên từ chối.

“Chỉ một miếng, một miếng thôi?”

“Cũng được.” Anh đáp, khoe miệng cong lên, “Nhưng mà, em phải dứt tôi.”

Anh nói vô cùng thân thiết, thậm chí thiếu đi kính ngữ xa cách của thường này, gọi cô là ‘em’.

Có một câu nói thế nào nhỉ, tự mình đào hố chôn mình, sâu mấy cũng phải vào.

Được rồi, cô nhận.

Dur Niệm run run dứt một miếng cho anh.

Thảm Bạc không nói điều, mở miệng, cắn lấy món lòng dê, “Hương vị không tồi.”

Anh không tỏ vẻ ghét bỏ gì, nói xong, ngón tay cái quẹt đi dầu dính nơi khoe miệng, theo khe hở môi có thể nhìn thấy màu lưỡi đỏ tươi của anh.

Anh ta đang liếm ngón tay của chính mình ư?

Trong đầu Dur Niệm đột nhiên nghĩ đến hình ảnh tươi đẹp nào đó: Thảm Bạc mở một nửa số cúc áo, đầu lưỡi đỏ tươi bắt đầu chạm vào lưng, nhẹ nhàng liếm mát, động tác hàm chứa độc đoán và ngỗ ngược của thứ nào đó đang rục rịch.

Ặc...

Mau dừng lại đi, trí tưởng tượng ạ.

Dur Niệm khôi phục bình tĩnh, tiếp tục chờ đợi.

Cô chờ đến mệt mỏi, lúc này mới nhìn thấy tiệm mỹ đông cửa.

Có lẽ không lâu nữa, ông chủ sẽ về nhà.

Đến lúc đó, họ mới có thể hành động.

Nghe nói ông chủ tiệm mỹ bình thường không ngủ lại ở tầng trên của tiệm, ngày đó là ngoại ý muốn, trên lầu chỉ để nghỉ trưa, hiện giờ xấu chuối nguyên nhân kết quả lại, khó tránh không cố tình, là muốn tạo chứng cứ ngoại phạm cho bản thân chứ gì?

Dur Niệm hùng hổ ném cái đĩa giấy vào thùng rác, hất mái tóc, giống nữ cảnh sát bắt cướp, ngẩng đầu bước về trước, “Theo tôi, chúng ta đi lục từng thùng rác! Có vật gì kỳ lạ cũng không thể bỏ qua.”

Tiểu Bạch nhú mày: “... ..”

Từ Thiện im lặng: “... ..”

Thảm Bạc không bước: “Tôi từ chối.”

Bây giờ là mười hai giờ khuya, đèn đèn tắt hết, chỉ còn lại vài ngọn đèn đường lu mờ, phát ra thứ ánh sáng màu vàng yếu ớt.

Dur Niệm rón rén đi tới cửa sau, đây là nơi tập kết túi rác duy nhất của con phố.

Cô đưa cho mỗi người một đôi bao tay, bắt đầu lục rác.

Sự việc mới hôm qua, ôn chủ cho dù muốn hủy thi diệt tích cũng không nhanh như vậy, huống chi hôm nay còn mở cửa buôn bán như thường lệ, thứ đó chắc chắn vẫn còn ở chỗ này.

Tiểu Bạch cẩn thận lục xem rác, Thẩm Bạc chỉ đứng một bên, giữ gìn hình tượng quý ông cao sang lạnh lùng của mình.

Dư Niệm dùng đầu ngón chân cũng biết, vị Tôn Đại Phật này sao có thể hạ mình làm việc này chứ.

Cô quay đầu lại, liếc mắt nhìn lên tầng trên, chỉ cần bay qua hàng rào thấp là có thể tiến vào bên trong.

Dư Niệm hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho đến cùng, nhảy vào bên trong, rồi vẫy tay với Từ Thiện: “Lại đây, làm một vố lớn nào.”

“Tự ý xông vào nhà dân à? Vậy không tốt lắm đâu?” Từ Thiện ngoài miệng nói vậy, nhưng đã sớm đan tay chống một cái, động tác tự nhiên bay người mà vào trong.

Cô chính là người sợ thiên hạ không loạn, chỗ nào nguy hiểm lại thích đâm đầu vào, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ.

Dư Niệm từ trong túi lấy ra một cái cây bằng kim loại thật nhỏ: “Biết dùng không? Đây là ‘chìa khóa vạn năng’, cảnh sát chắc là từng học dùng cái này mở khóa chứ?”

“Đương nhiên rồi, chị cũng đừng khinh thường tôi.” Từ Thiện nhận lấy đồ nghề, sau khi cạy được khóa, một đường đi thẳng đến bậc thang.

Bên trong tối đen như mực.

Bốn phía, mọi âm thanh đều im bật, thi thoảng có tiếng ve kêu.

Hai cô cũng không có can đảm bật đèn, dù sao có tạt giạt mình mà.

Dư Niệm mở đèn pin trong điện thoại, chiếu lên bậc thang.

Trong đầu cô lập đi lập lại lời nói của chị bác sĩ kia, ban đầu, chị gọi, nhưng không ai trả lời. Khi bước lên bậc thang thứ hai, đột nhiên có tiếng đáp lại.

Bậc thứ nhất, bậc thứ hai...

Dư Niệm dừng lại, ánh sáng trong tay cũng theo mà đến, chiếu sáng cầu thang màu xám trắng.

Cô cúi người, xem xét bậc thang, phát hiện dưới chân có tấm thảm lông nhỏ.

Cô không chút suy nghĩ xốc nó lên, bên dưới có dấu vết từng có băng keo dán qua, hình như dùng để cố định một thứ như dây điện, có một chỗ ít dính hơn cỡ bằng ngón tay út.

Dư Niệm chụp ảnh lại, để làm chứng cứ phạm tội.

Hiển nhiên, ở ngay bên dưới chiếc thảm lông mỏng, từng có thứ gì đó như một sợi dây kéo dài đến trên lầu.

Rất có khả năng là nút bấm thiết bị ghi âm.

Vừa nghĩ như thế, rồi liên hệ với lời nói của chị bác sĩ, cô nhất thời tỉnh ngộ: khó trách bác sĩ nói khi bước lên bậc thang thứ hai mới nghe thấy tiếng trả lời, đây hoàn toàn không phải do thánh lực của ông chủ kém, mà là anh ta dự đoán được chị ấy sẽ lên lầu hỏi thăm, lúc này mới lắp nút bấm có thể phát ra âm thanh, chỉ cần chị ấy giẫm lên, lập tức sẽ có tiếng của chủ nhân đáp lại.

Nhưng nếu lắp đặt thiết bị phát tiếng hẹn giờ thì sẽ có nhiều nhân tố khó xác định lắm, quá mạo hiểm, ngộ nhỡ chị ấy không lên hỏi thăm, thì hết thấy sẽ thất bại trong gang tấc.

Nói cách khác, từ bây giờ đến tám giờ tối hôm qua, ông chủ không ở trong tiệm, mà chỉ tạo ra chứng cứ không có mặt ở hiện trường.

Rốt cuộc anh ta đã làm gì, còn cần phải đào sâu nghiên cứu.

Dư Niệm còn muốn lên lầu lục xem thiết bị ghi âm phát tiếng có được giữ lại không, nhưng lại bị Từ Thiện kéo tay áo lại.

Cô nhú mồm nói: “Nguy rồi, có người đến, chúng ta đi mau.”

Dư Niệm cái gì cũng chưa nghe thấy, nhưng cô tin tưởng Từ Thiện từng được huấn luyện đặc biệt qua, vì thế vội vã chuồn ra ngoài, khóa cửa khôi phục lại nguyên trạng.

Đêm nay ngoại trừ xác định ông chủ có mò ám, còn lại không thu hoạch được gì.

Ông chủ hiền nhiên đã phát hiện ra manh mối, trở về đem tất cả tiêu hủy.

Nhưng mà, họ ít nhất cũng đã tìm được phương hướng, trong khoảng thời gian này nhất định phải giám sát ông chủ, theo dõi nhất cử nhất động của anh ta.

Dư Niệm thuật lại những suy luận này cho đội trưởng nghe, để họ chú ý theo dõi.

Tiếp theo, họ chỉ cần chuyên tâm chờ đợi bước kế tiếp trong kế hoạch của tên tội phạm.

Thằng bé mất tích gần hai ngày, không có điện báo của người chứng kiến, cũng không có điện báo đòi tiền chuộc.

Cảnh sát không tìm thấy manh mối nào của vụ bắt cóc này.

Nó không có động cơ, cũng không có hành động kế tiếp, không vì tiền, cũng không vì quyền thế.

Tội phạm rốt cuộc muốn làm gì? Sẽ không phải bị ấu dâm, thuần túy bắt để chơi chứ?

Còn nữa, nếu ông chủ thật sự là hung thủ, thì anh ta nhất định phải lên vào trong nhà, vậy chìa khóa từ đâu mà có?

Điện thoại di động của Dư Niệm đột nhiên reo vang.

Cô nhận máy, vừa mới thức dậy, giọng mũi hơi nặng: “A lô?”

“Dư.. Cô Dư, cô cứu cứu tôi, xin cô, cứu tôi.”

“Cô Quý?” Cô nhú mày, không biết sáng sớm năm giờ cô ta đánh thức cô rốt cục là có chuyện gì, còn không để cho người ta ngủ.

Cô ảo não vì đầu vào gối, “Cô Quý à, giờ làm việc của tôi cũng như người bình thường, kém năm chín giờ, bây giờ không phải giờ làm việc của tôi, lát nữa chúng ta hẳn nói chuyện có được không?”

“Tôi thật sự không tìm được ai khác, tôi xin cô, cứu tôi với.” Khi Quý Lam nói chuyện, giọng run run, nấc nghẹn, như trong khe hở bật ra âm thanh, thậm chí có chút xúc động mang khuynh hướng gào rống.

“Sao vậy?” Cô bất đắc dĩ, ngồi lên.

“Tôi thấy cô ta, cô ta đến tìm tôi...”

“Ai?”

“Vợ trước, chính là người phụ nữ bị tôi đụng trúng. Là cô ta tự sát, tại sao lại tìm tôi? Tại sao lại đến tìm tôi?”

Dư Niệm nhớ đến chuyện này là bức bối, cô lạnh lùng nói, “Là cô hại chết con của chị ấy, không tìm cô thì tìm ai?”

Cô phản cảm nhất chính là loại người rõ ràng hại chết người khác còn không chịu hối cải, người như vậy sau khi chết chỉ có thể xuống địa ngục vô tận, bị lửa muôn đời thiêu cháy.

“Xin cô, cô Dư, xin cô.”

“Tôi không phải Bồ Tát, có xin tôi cũng không thể hiển linh được.” Cô day trán, “Cô nói đi, chuyện gì?”

“Tôi qua, một mình tôi ở nhà. Lúc mười hai giờ đêm, tôi đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa...” Cô dừng một chút, như là con mèo cảnh giác với thế giới này, vươn móng vuốt cảm nhận được gió rồi cuộn mình lại.

“Tiếng chuông cửa thì có gì ngạc nhiên?”

“Không, cửa của tôi có gắn máy quay, tôi sợ quá, liền đi tới nhìn xem, kết quả tôi thấy Cố Hoạch Điều!” Âm cuối của cô ta cao lên, như con mèo bị giẫm trúng chỗ đau, thê lương kêu rống.

“Cô nói gì?” Dư Niệm điếc cả tai, đưa điện thoại ra xa, rồi vò vò lỗ tai, “Cô nói nhìn thấy gì.”

“Là Cố Hoạch Điều, là Cố Hoạch Điều cô ta hóa thành!”

Dư Niệm cảm thấy cô ta có bệnh thần kinh, rất có khả năng thời gian này bị áp lực quá lớn nên hình thành ảo giác.

“Tôi không lừa cô.” Cô ta nức nở thành tiếng, “Tôi còn chụp ảnh lại, tôi rất sợ, cô Dư, tôi rất sợ hãi, tôi cảm thấy cô ta ở gần ngay bên tôi thôi, ở trong ngăn tủ, trong nhà vệ sinh, không chỗ nào không có... Cô ta, cô ta muốn kéo tôi theo!”

“Cô mang ảnh cho tôi xem trước rồi nói sau.”

“Được, lát nữa tôi sẽ đến nhà.”

“Được.” Dư Niệm có thói quen, đang ngủ mà bị đánh thức, sẽ không ngủ tiếp được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 17-3

Dư Niệm cảm thấy cô ta có bệnh thần kinh, rất có khả năng thời gian này bị áp lực quá lớn nên hình thành ảo giác.

“Tôi không lừa cô.” Cô ta nức nở thành tiếng, “Tôi còn chụp ảnh lại, tôi rất sợ, cô Dư, tôi rất sợ hãi, tôi cảm thấy cô ta ở gần ngay bên tôi thôi, ở trong ngăn tủ, trong nhà vệ sinh, không chỗ nào không có... Cô ta, cô ta muốn kéo tôi theo!”

“Cô mang ảnh cho tôi xem trước rồi nói sau.”

“Được, lát nữa tôi sẽ đến nhà.”

“Được.” Dư Niệm có thói quen, đang ngủ mà bị đánh thức, sẽ không ngủ tiếp được nữa.

Cô thay đồ xuống lầu, đúng lúc nhìn thấy Thẩm Bạc nằm ở ghế dài chợp mắt.

Một hàng đèn treo, ánh sáng nhu hòa như sao rơi, cực nhẹ cực loang, chiếu vào chóp mũi và vầng trán anh.

Khi đèn chiếu đến, còn kéo theo hào quang, trong ánh sáng màu vàng óng ánh, bao phủ lấy Thẩm Bạc như ảo giác.

Anh từ từ mở mắt, thuận tay xoa cằm gát, theo đường rãnh nông sâu không đồng nhất bật mở máy hát đĩa kim.

Máy hát bằng gỗ kiểu cổ xưa chậm rãi vận hành, như hòa vào trong bóng đêm yên tĩnh, là tiếng hát của một ngôi sao qua nhiều thế hệ.

“Chào buổi sáng, cô Dư.” Giọng anh trầm ấm, nói một câu liền im lặng, khản tiếng không chịu nổi.

“Buổi sáng tốt lành, anh Thẩm.” Dư Niệm đi vào phòng khách, rót một ly nước ấm, “Anh muốn uống chút nước muối loãng không?”

“Được, vậy phiền cô.”

“Nè, cầm lấy.” Dư Niệm đưa ly nước cho anh, còn mình thì ngồi khoanh chân xuống sofa, “Anh Thẩm sao mới sáng sớm lại ở trong phòng khách nghe nhạc vậy?”

Thẩm Bạc tựa như vừa hoàn hồn, khóe miệng cong lên nụ cười như gần như xa, “Không ngủ được.”

“Có tâm sự à?”

“Mơ thấy một người.”

Dư Niệm có hơi tò mò, “Người thế nào?”

“Không rõ nữa, chỉ là mơ có ấn tượng...” Anh muốn nói lại thôi, “Còn cô Dư, có từng trùng lặp mơ thấy một người không?”

“Có chứ, là chuyện rất nhiều năm về trước rồi, thỉnh thoảng nửa đêm bừng tỉnh còn có thể mơ thấy người đó.”

“Bộ dạng người đó thế nào?”

Dư Niệm lắc đầu, ừ ừ nói, “Tôi không nhớ rõ, chỉ là mắt của anh ta đẹp lắm, như sao khuê lấp lánh, có một loại cảm giác rất ấm áp.”

“Thế à?” Thẩm Bạc mỉm cười, “Hy vọng cô có thể tìm được anh ấy.”

“Cũng hy vọng anh có thể tìm được cô ấy.”

“Hừm?”

“Người khiến anh Thảm ban đêm khó ngủ, chẳng lẽ không phải tình nhân trong mộng của anh à?”

“Cũng không xem như là tình nhân trong mộng, chẳng qua thỉnh thoảng nghĩ đến cô ấy, đêm không thể ngủ là sự thật.”

Dur Niệm tâm sinh ngứa ngáy, cũng muốn biết người đó thế nào, “Cô ấy rốt cuộc trông thế nào nhỉ?”

“Tôi chỉ còn nhớ cô ấy khóc rất dữ... làm cản trở ngoại hình.” Thảm Bạc hài hước nói.

Dur Niệm hít một hơi lạnh, “Không ngờ anh cũng độc mồm như vậy!”

“Ha ha.” Anh cười thành tiếng, “Nhưng mà, cô ấy khóc rất chân thật, là người muốn cố gắng sinh tồn trên thế giới này.”

“Anh là đang khen cô ấy?”

“Ca ngợi tự đáy lòng.” Anh lại khôi phục tư thái khiêm tốn chừng mực, hình ảnh mới vừa biểu lộ chân tình thoáng lướt qua như là ảo giác.

Qua nửa giờ, Tiểu Bạch cũng bị đánh thức.

Anh ra cửa hiệu Vương Ký mua bánh bao gạch cua và sủi cảo cho Dur Niệm và Thảm Bạc ăn.

Dur Niệm ăn hai cái bánh bao gạch cua, cảm thấy mỹ mãn lau khô miệng bóng dầu.

Lúc này, chuông cửa đồng thời vang lên.

Có lẽ là Quý Lam đến nhà ‘bái phỏng’.

Dur Niệm nhìn thấy cô, không nói nhiều lời mà nói thẳng: “Đưa ảnh ra đây hết đi.”

Quý Lam gật đầu, mở thư viện ảnh trong điện thoại, nhưng bên trong không có gì.

Cô lo lắng nói: “Chẳng lẽ tôi quên chụp, tôi...”

Dur Niệm nhíu mày, mắt kiên nhẫn: “Cô Quý, đáng lẽ vụ của cô tôi không muốn tiếp nhận đâu, lúc này đã là ngoại lệ rồi, nếu còn giờ trò quý ra, đừng trách tôi đơn phương hủy bỏ hợp tác.”

Quý Lam cắn môi, “Thật sự, tôi không nói dối, tôi thực sự thấy... cô ta khoác áo lông chim, màu đỏ thẫm, mặt trên còn có máu. Cô ta cứ như vậy nhìn tôi, nhìn chăm chăm vào tôi... Đôi mắt kia đến chết tôi cũng không quên, là cô ta, thật sự là cô ta!”

Dur Niệm nhíu mày, trong lòng nghi vấn càng sâu. Quý Lam không hề nói dối, những câu đó đều là thật.

Như vậy, trên đời này thật sự có Cố Hoạch Điều?

Hoặc có thể là...

Dur Niệm hít một hơi thật sâu, nói rõ: “Cô Quý, tôi cảm thấy có thể cô đã mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt rất nghiêm trọng, sau đó trong người cô sinh ra tình trạng nhiều nhân cách cùng tồn tại. Nói cách khác, Cố Hoạch Điều cô nhìn thấy rất có thể không phải là người khác, mà là chính cô, hiểu chưa? Cũng chính là nhân cách hiện tại của cô, nhìn thấy một nhân cách khác trong cô làm ra những chuyện như vậy. Cho nên, cô cần không phải là thám tử, mà là một bác sĩ tâm lý để điều trị bệnh, hiểu chưa?”

“Nhưng mà, nhưng mà tôi...”

Dur Niệm biết nói vậy với cô ta, cô ta cũng sẽ không tin, phải để cô ta tận mắt nhìn thấy, mới có thể tin tưởng được.

Cô thở dài, “Tình hình như vậy đã duy trì mấy ngày rồi?”

“Đã là lần thứ hai rồi, lần đầu tôi không để ý, nghe tiếng chuông cửa tôi còn tưởng tôi nghe nhầm. Nhưng lần này, là tôi thật sự thấy...”

“Cô báo cáo tình hình này với cảnh sát đi, chúng tôi sẽ mai phục ở lân cận để xem có người nào khả nghi xuất hiện không. Còn nữa, ngay tối nay cô đổi khóa đi, nếu tên tội phạm thật sự có chìa khóa nhà cô, như vậy ổ khóa hiện tại đã không còn an toàn nữa rồi.”

“Vâng.” Cô ta siết túi xách, vẻ mặt nghiêm túc, trả lời.

Ra khỏi cửa, Quý Lam quay đầu lại: “Đúng rồi, cô ta thường đến vào lúc mười hai giờ đêm, thật đó!”

Quý Lam quả thật về đổi khóa ngay, cả ngày cô ta đều ở trong nhà, đóng cửa khóa trái, ở đâu cũng không dám đi.

Cảnh sát đã mai phục sẵn ở bên ngoài, đợi đến đêm khuya bắt tên tội phạm giả thần giả quỷ này. Đương nhiên, cũng có thể không bắt được ai cả.

Vì không muốn đánh rần động cỏ, họ cũng không bại lộ hành tung, mà âm thầm thuê một căn nhà ở đối diện nhà Quý Lam, ở tầng hai, cùng kính viễn vọng giám sát từ xa.

Dur Niệm quan sát dưới lầu, cuối đường đã lên đèn, chiếu sáng màn đêm màu lam sậm, còn có một tầng sương trắng.

Trời lạnh hơn, trời lạnh như thế, ngay cả chim chóc cũng không buồn bay lượn, Cố Hoạch Điều có thể nói là dừng sĩ.

Cô nghĩ như vậy thật phi lý, cảm từng chút trĩ xuống, lại có chút buồn ngủ.

Khi tỉnh lại, chớp mũi đầu tiên ngửi được một mùi hương thoang thoảng, hương hoa lan, như gần như xa.

Cô cảm thấy mùi hương này như đã từng quen biết, mở mắt ra, phát hiện mình đang rúc vào trong lòng của Thẩm Bạch.

Tay anh chống cằm, ngồi song song nhau, vẫn không nhúc nhích, vì cho cô dựa vào, để cô ngủ ngon.

Phong độ quý ông của anh thể hiện ngay tại chỗ này, nếu anh không phải ông chủ của cô, có thể sẽ không cần thận yêu ngay một người chu đáo như anh.

“Ngại quá, anh Thẩm” Cô luống cuống lùi lại.

“Không sao.” Thẩm Bạch khách sáo đáp, xoa bóp cổ tay bị đỏ một mảng.

Nguy rồi, còn Quý Lam.

Dur Niệm tinh táo như có nước xối lên đầu, lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ: ánh trăng treo cao, khắp nơi yên tĩnh, người nào cũng không có.

“Mọi người có nhìn thấy gì không?” Dur Niệm hỏi.

Tiểu Bạch lắc đầu: “Không có.”

Từ Thiên đáp: “Tôi nhìn thấy... mấy con muỗi canh me tôi như hổ rình mồi.”

“...” Dur Niệm cạn lời.

Từ Thiên thổi thổi tóc trán, “Không thể ra ngoài mua thuốc xịt muỗi à? Hay là bình phun sương?”

“Nói nhiều quá, im lặng.” Dur Niệm liếc mắt một cái.

Dur Niệm nhìn thoáng qua đồng hồ, hiện tại là 11:56, còn bốn phút nữa, có thể nhìn thấy kỳ tích.

Rốt cuộc sẽ nhìn thấy cái gì đây?

Từng tấm ảnh như đang lật giờ trong đầu cô, nghĩ đến lời nói của Quý Lan, còn có bức tranh nhìn thấy trên mạng nữa... chỉ vài nét bút ít ỏi đã phác họa sống động một người phụ nữ, đầy mắt ả ân chứa ý vị cổ quái nào đó, nói xinh đẹp lộng lẫy cũng được, nói đáng sợ cũng thế, là một phụ nữ không hề tầm thường.

Làm người khác khiếp sợ.

Tích tắc... Kim đồng hồ bắt đầu nhích từng chút, truyền đến âm thanh khoan thai mà ồn ào, đánh vào lòng cô.

Dur Niệm tự dung cảm thấy khô nóng, hít mạnh một hơi, lại quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Bóng đêm dày đặc, nơi đó không có bất kỳ ai xuất hiện cả.

Nếu thực sự có Cố Hoạch Điều, cô ta sẽ từ trên trời giáng xuống à?

Hơn mười hai giờ đêm qua, các cô vẫn còn ở gần tiệm mỹ, rất hiển nhiên, Cố Hoạch Điều không phải là ông chủ tiệm mỹ.

Như vậy, rốt cuộc là ảo tưởng của Quý Lam, hay là thật sự có tồn tại Cố Hoạch Điều?

Hiện giờ đã là 57 phút, còn ba phút nữa.

Tay cầm kính viễn vọng của Dur Niệm không ngừng đổ mồ hôi, không biết là không dần được hưng phấn, hay là mong đợi khôn xiết nào đó.

Cô rất muốn nhìn thấy kỳ tích xuất hiện, có lẽ sẽ nhìn thấy được cảnh tượng mà người khác khó bề tưởng tượng.

58 phút.

Thời gian từng chút một vô tình trôi qua.

Cô thở chậm chậm, có tiếng ầm ỉ nào đó đang miêu tả sinh động...

Đến tột cùng là ai? Cuối cùng có thể xuất hiện hay không?

59 phút, còn kém một phút, một phút nữa thôi.

Dư Niệm liếm môi dưới, mồ hôi đã sớm men theo trán cô chảy xuống, chảy qua giữa ấn đường, hiện ra quỹ đạo sáng loáng của đường nước, rồi đi xuống dưới cằm cô.

Còn một phút nữa, sáu mươi giây.

Bây giờ chỉ còn lại ba giây cuối cùng, ba, hai, một...

Cô nhắm mắt rồi lại mở, kỳ tích từ đây xuất hiện...

Hả?

Bên ngoài vẫn vắng lặng như lúc đầu, không có ai cả!

Cái gì mà Cố Hoạch Điều, quả nhiên là nhân cách thứ hai của Quý Lam gây nên?

Ngược lại để cảnh sát hao tổn nhân lực vô ích?

Như vậy con trai của cô ta... Cũng là nhân cách khác của cô ta bắt đi sao? Cho nên, cô ta vẫn luôn sống trong ảo tưởng của chính mình?

Dư Niệm cảm thấy có phần mất mát, loại mất mát này thật ra không phải vì Quý Lam không gặp nạn, mà như là đội mưa sao băng suốt cả đêm, kết quả lại không nhìn thấy gì.

Loại chờ đợi này lướt qua trong chớp mắt, kết quả vẫn không may mắn nhìn thấy.

Dư Niệm nói vào bộ đàm với đội trưởng Từ: “A lô? Đội trưởng Từ? Tôi là 008. Xem ra chuyện Cố Hoạch Điều có chút vấn đề, trước tiên tìm ra cô Quý đã?”

“Không đợi nữa à?”

Dư Niệm liếc mắt xem đồng hồ, đã qua mười phút, “Phòng chừng không có Cố Hoạch Điều đâu, hết thấy đều do cô ta tưởng tượng ra thôi.”

Dư Niệm gọi điện thoại cho Quý Lam, nhưng không ai bắt máy.

Theo lý thuyết, có cảnh sát bảo vệ bên ngoài, cô ta sao lại sợ tiếng chuông cửa đến mức ngay cả điện thoại cũng không dám bắt.

Dư Niệm gọi liên tục năm cuộc, vẫn không ai bắt máy.

Đột nhiên, nơi đáy lòng cô, có một dự cảm chẳng lành tự nhiên sản sinh.

“Đội trưởng Từ, tôi nghĩ có thể Quý Lam đã xảy ra chuyện, nhanh chóng vào nhà, bằng không, không còn kịp nữa!” Dư Niệm chạy nhanh xuống lầu, hướng về phía nhà cô ta chạy đến.

Cảnh sát dốc hết sức mới có thể phá cửa xông vào, chỉ thấy Quý Lam đang quỳ trên sàn, môi bợt bạc còn chút máu, khi sờ vào tim, đã ngừng đập.

Họ nhanh chóng đưa Quý Lam vào bệnh viện, hy vọng có thể cấp cứu kịp thời.

Nhưng mà, sau nửa tiếng đồng hồ, truyền đến một hung tin: Quý Lam bởi vì uống nhầm Xyanua, nên trúng độc tử vong.

Pháp y nhanh chóng kiểm tra được một lượng Xyanua dính trên mép ly.

Có người vốn đã bôi Xyanua lên nắp ly, đợi khi Quý Lam pha xong trà an thần, thuận tay đẩy cái nắp này lên ly trà, hơi nóng bốc ra sẽ tóa lên nắp ly, hòa tan Xyanua, sau đó nhỏ giọt lại xuống ly, làm cô uống phải.

Hung thủ biết rõ thói quen hằng ngày của cô ta, hơn nữa còn biết cô ta thay khóa, lại sợ chết, nhất định sẽ tự nhốt mình trong nhà, do đó lúc bị trúng độc có kêu cứu cũng không ai giúp, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết.

Con người này, vẫn luôn ẩn núp ở một nơi bí mật gần đây, lặng lẽ quan sát Quý Lam!

Đây là mưu sát!

Dục vọng sinh tồn của Quý Lam rất mạnh mẽ, tuyệt đối không thể tự sát!

Nhưng ở gần đây đều bị mai phục, một con ruồi cũng khó bay vào, cô ta sao có thể bị giết bằng thuốc độc được?

Chẳng lẽ thật sự có Cố Hoạch Điều? Nó xuyên tường vào nhà, giết chết Quý Lam? Chẳng lẽ thật sự là vợ trước?

Nhưng mà, có thể cho ra một kết luận là: tinh thần của Quý Lam không có vấn đề, cũng không tồn tại nhân cách thứ hai. Có người đang theo dõi cô như hồ rình mồi, một lòng muốn hại chết cô, thậm chí nắm rõ hành động của cảnh sát trong lòng bàn tay, đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Dur Niệm cảnh giác nhìn quanh bốn phía, luôn cảm thấy được có người nào đó đang mai phục ở gần đây.

Khó giải quyết, thật khó giải quyết.

Đầu cô sắp nổ tung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 18

Thủ đoạn hung thủ đầu độc Quý Lam cũng không rắc rối phức tạp, thậm chí đơn giản đến vô cùng.

Nhưng hung thủ đã lợi dụng rất tốt tâm lý bị dồn nén đến bờ vực sụp đổ của Quý Lam, cũng dễ dàng thực hiện được. Cho dù tràn ngập tính ngẫu nhiên, không thực hiện được cũng không quan trọng, hần chính là ‘giết bừa’.

Loại hành vi thế này, như là thợ săn trong trường săn, ở một nơi nào đó chôn một bẫy thú thô sơ, rồi lấy bộ dạng hung hãn đuổi theo con mồi, khiến nó hoảng hốt, chạy loạn xạ, cuối cùng rơi vào chính cái bẫy bày sẵn cho mình, bị bắt được dễ dàng.

Đúng là tên thợ săn giỏi.

Dur Niệm bậm môi, ấn đường đầy vẻ ưu sầu.

Cuộc đời cô, hận nhất chính là trở mắt nhìn một người sống sờ sờ chết đi trước mặt mình, lại không thể đưa tay cứu vớt, đây tượng trưng cho sự bất lực của cô.

Cô bất lực, không thay đổi được kết cục phải chết.

Mỗi khi lâm vào tình cảnh này, Dur Niệm sẽ nhớ đến ba cô: bộ dạng ông nhảy lều như rõ ràng trước mắt, khắp nơi đều có máu, nhìn thấy mà đau lòng.

Dur Niệm thống khổ nhắm mắt lại, mí mắt díp chặt với nhau. Hàng mi cô như đầu ngọn tháp, đón mưa gió, lung lay sắp đổ, theo gió khẽ rung.

Dur Niệm không vượt qua được, cũng không có tư cách khóc lóc.

Có lẽ cô có khả năng cứu ông, chỉ cần phát hiện ra manh mối ba cô tìm cái chết sớm hơn một chút, cũng chỉ thiếu một chút xíu nữa...

“Cô Dur, cô nghĩ thế nào về vụ án này?” Đội trưởng Từ hỏi.

Dur Niệm hoàn hồn, hàng răng cắn nhẹ môi dưới, bỗng nhiên, nhả ra, “Điều tra đi, tôi biết Bạch Nhiên có chuyện gì đó, trước tiên cứ tra theo hướng đó đi.”

Hạt hạnh nhân rất dễ mua được, nhưng để chiết xuất ra Xyanua lại không phải chuyện dễ dàng. Chi là cô không suy đoán ra được thời gian cụ thể mà hung thủ hạ độc, như vậy thì không thể đi điều tra chứng cứ ngoại phạm của kẻ tình nghi được, sự việc một lần nữa rơi vào bế tắc.

Nhưng mà Quý Lam cũng rất đáng ghét, cô ta có tội, nhưng không phải ai cũng có thể tùy tiện trừng phạt, đây là một loại khinh miệt với cuộc đời.

Dur Niệm luôn lơ mơ cảm thấy bất an, luôn cảm thấy được hung thủ sẽ còn có kế hoạch tiếp theo.

Cô muốn bắt hung thủ trước khi đứa trẻ bị giết, tuyệt đối không thể hy sinh thêm một đứa trẻ vô tội.

Cảnh sát ở trong nhà điều tra nửa ngày, không thu hoạch được gì.

Trước khi đi, Dur Niệm chú ý đến tấm ảnh kết hôn được treo trên tường, trên tấm ảnh có một vết hằn sâu, như bị ai đó cầm móng tay vào, cộng thêm sự ghen ghét, vô tình lưu lại một vết hằn hình lưỡi liềm, đúng lúc ngay trên mặt của Quý Lam.

Dấu vết nông sâu không đồng nhất, bị đèn chiếu xuống, ánh sáng chiết xạ lan ra vàng sáng trắng mờ, khiến cho gương mặt Quý Lam phồng lên xấu xí, nhìn qua vừa buồn cười vừa đáng sợ.

Dư Niệm cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, gọi pháp y đi thu thập dấu vân tay hoặc sợi lông chim nào đó xung quanh tấm ảnh, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Người bình thường nếu muốn hạ độc, nhất định làm xong chuyện liền đi ngay. Làm sao lại giống như tên hung thủ này, đi qua đi lại trong nhà, còn đưa tay tiếp xúc với ảnh cưới, để lại dấu ấn kỳ lạ như vậy.

Tên hung thủ làm việc khá bình tĩnh, coi như sự tồn tại của Quý Lam trong bức ảnh bức điện hân, do đó làm ra động tác phản kích khó tưởng tượng được.

Mà mục tiêu của hân đều là Quý Lam

Thật là Cố Hoạch Điều ư? Nói cách khác... cô vợ trước lòng mang oán hận hóa thành Cố Hoạch Điều?

Dư Niệm nghĩ đến lời nói của Quý Lam, hai khuya hôm trước, ngay lúc mười hai giờ sẽ có Cố Hoạch Điều đến gõ cửa.

Cô đi tìm Bạch Nhiên, điều tra những chuyện liên quan đến vụ án.

Dư Niệm đi thẳng vào trọng tâm, nói: “Tôi muốn biết tối hôm qua và cả tối hôm trước nữa, A Ly có ở bên cạnh anh không?”

“Có, sao vậy? Máy người hoài nghi cô ấy?” Bạch Nhiên đẩy về không tin, đối với cái chết của vợ cũng không có nửa phần đau xót, ngược lại, chỉ lo che chở cho bồ nhí.

Dư Niệm cảm thấy buồn nôn, nhú mày, lại hỏi: “Cả buổi tối, hai người đều ở chung với nhau à?”

“Đương nhiên, chúng tôi ở bên nhau cả đêm, sau đó cùng nhau ngủ. Tôi nói với các người này, đó là chuyện riêng tư của tôi, tôi có quyền yêu cầu giữ bí mật, nếu không phải cảnh sát mấy người lấy cớ điều tra ép tôi nói, tôi cũng không tội tình gì nói ra chuyện tổn hại đến danh dự của mình. Lúc trước tôi có ký thỏa thuận giữ bí mật, các người không được truyền ra bên ngoài, có biết chưa?”

Dư Niệm không thêm đề ý đến anh ta.

Cô mang theo máy phát hiện nói dối, đeo thiết bị lên cho Bạch Nhiên, lại hỏi thêm một lần, kết quả thiết bị biểu thị anh ta không nói dối, hết thấy đều bình thường.

Cô vô thức nhú mày, không biết phải làm gì.

A Ly có chứng cứ ngoại phạm vô cùng xác thực, rõ ràng cô ấy là kẻ tình nghi số một, hiện tại lại có thể dễ dàng thoát được.

Nhưng bất luận nhìn thế nào, Quý Lam chết đi, người được lợi nhiều nhất chính là cô ấy.

Có khi nào là Bạch Nhiên tự cho rằng A Ly không ra ngoài, nhưng thực tế cô lại nhân lúc anh ta ngủ say lên đi?

Ai biết được!

Dư Niệm lại dồn hết sự chú ý đến cái chết của người vợ trước, cô lên mạng vợ vét hết mọi tư liệu, moi móc ra We Blog của vợ cũ Bạch Nhiên.

Cô ấy từng ghi chép lại trên blog mỗi sự việc, mà thời gian lời nhắn cuối cùng vĩnh viễn dừng ở ngày 10/8/2013.

Dư Niệm vô cùng rầu rĩ.

Quả nhiên, đàn ông đều không đáng tin cậy, cả đám đều là Trần Thế Mỹ phiên bản hiện đại, một lũ bạc tình.

Chỉ thấy người mới cười, không nghe người cũ khóc.

Cô dùng ánh mắt xem thường trên mặt Thẩm Bạc, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới.

Thẩm Bạc tặc lưỡi, nhếch mồm, “Cô Dư cho rằng tôi là người như vậy?”

“Không phải cho rằng, tôi cảm thấy chắc chắn.” Dư Niệm sâu xa nói. “À, nhưng mà theo sự hiểu biết của tôi về chính mình, con người của tôi, chung thủy hơn bất kỳ ai.” Khi anh nói chuyện hơi mỉm cười, nghe vào thật không đúng đắn, như là một lời bông đùa.

Dư Niệm cũng không để trong lòng, lại chuyển tầm mắt, xem màn hình máy tính.

Cô lật từng trang blog, xem nội dung ở bên trong, hy vọng có thể biết được thêm nhiều thông tin.

Nói không chừng là người quen của vợ trước vì cô mà báo thù?

Dur Niệm theo bài đăng đầu tiên có tựa đề là ‘Hồi ức ngọt ngào’ bắt đầu lật xem, bên trong là ghi chép về cuộc sống hằng ngày của cô, bên dưới là vô số bình luận chửi rủa người chồng tệ bạc của bạn bè trên mạng:

“Cục cưng của mình đã hơn ba tháng rồi, ba tháng đầu không thể nói với người khác chuyện mình mang thai, đây là kiêng kỵ, cho nên đến hôm nay, mình mới có cơ hội nói với các bạn.

Ừ, trở lại chuyện gặp gỡ của mình và ông xã. Lúc mình lên đại học, ba mẹ đã qua đời, cho nên anh ấy là thân nhân duy nhất của mình. Chúng mình quen nhau vào năm học lớp mười, lúc đó anh ấy đại diện trường đi thi toán học, diện mạo đặc biệt thanh tú, làm sao giống như bây giờ bị mình chê chứ.”

Cô viết xong đoạn này, bên dưới đính kèm tám ảnh, mặt đã được biểu tượng dí dỏm che đi.

Chỉ thấy ánh nắng chiếu lên mái tóc chàng trai, hiện lên vàng sáng trắng.

Dur Niệm xem tiếp: “Khi đó chúng tôi cùng nhau học tập, cùng nhau phấn đấu, cuối cùng thi cùng vào một trường đại học, anh ấy liền tỏ tình với mình. Hiện tại rất hạnh phúc, anh ấy vì gây dựng sự nghiệp mà thường xuyên về nhà rất muộn, nhưng vì nuôi gia đình, không còn cách nào, mình phải thông cảm cho anh ấy nhiều hơn!”

Vợ trước lại đính kèm ảnh chụp lúc Bạch Nhiên làm việc, che mặt, như là bảo vật của riêng cô, muốn khoe khoang, lại sợ bại lộ với mọi người, luôn có chút bất an không tên.

Tiếp theo lại ghi: “Đêm nay, mình ngồi trên giường chờ anh về, thời điểm anh về nhà đã rất muộn, còn phải làm thêm việc, vì không muốn làm ồn đến mình, một mình anh ấy ngồi ở sofa bắt đầu làm việc. Nhưng cũng chỉ cảm thấy chút mất mát mà thôi, vì đã khá lâu rồi chúng mình không ngủ cùng nhau.”

Lòng Dur Niệm nổi lên cảm giác chua xót tê dại, nói vậy đến chết cô vợ cũng không biết, chồng mình đi sớm về muộn là bởi vì có bồ nhí bên ngoài.

Cô không đành lòng nhưng cũng xem thêm vài dòng rồi không xem tiếp nữa.

Khoảng một lát sau, Dur Niệm đột nhiên nhớ đến lời A Ly từng nói, cô ấy nói lúc học lớp mười cô ấy có quen một người, sau đó Bạch Nhiên cũng là một mình gây dựng sự nghiệp, từng sự kiện lại vô cùng ăn khớp...

Mà mối tình đầu của A Ly chết trong một tai nạn xe cộ, đây chẳng phải đang ám chỉ tình yêu của cô cùng Quấn mà chết, đều bị hủy bởi một tai nạn xe?

Tai nạn xe cộ?!

Chẳng lẽ là...

Dur Niệm mím môi, cô biết suy nghĩ này quá mức điên cuồng.

Một người sao có thể chết rồi sống lại, sao có thể mai danh ẩn tích suốt ba năm, thay đổi dung mạo, chỉ vì thiết kế trò chơi giết người.

Rốt cuộc là tình yêu quá mức sâu đậm, hay là thống khổ đến hận thù có thể hủy trời diệt đất.

Dur Niệm tra ra được số điện thoại của bệnh viện nơi cô vợ trước nhảy lầu tự sát, cô nhấn phím số, vội nói: “Xin chào, tôi là nhân viên điều tra của khu Lỗi Sơn, cần hỏi quý bệnh viện một sự việc rất cấp bách.”

“Được, cô đợi chút, tôi sẽ báo lại.” Người trực ban hình như là một y tá, giọng nói dịu dàng, mang theo chút do dự.

Rất nhanh, cô ấy quay lại, “Xin chào, tôi đã thông báo cho lãnh đạo, cô hỏi đi.”

“Ba năm trước, có phải có một phụ nữ tên là Kỳ Lịch được đưa tới cấp cứu ở quý bệnh viện không?”

“Chính là người bị bỏ của anh chồng đùng phải? Tôi còn nhớ, sau khi cô ấy ly hôn, nghe nói bị mắc chứng bệnh trầm cảm, sau đó nhảy lầu tự sát, nhưng mà được cây cối cản lại, không tử vong tại chỗ. Thế nhưng, hình như báo mạng thích viết bậy bạ, đến giờ vẫn còn cho rằng cô ấy chết do nhảy lầu tự sát.”

“Sau đó cô ấy đi đâu?”

“Không biết nữa, hình như được chuyển đến một bệnh viện nhỏ ở nông thôn, cụ thể thế nào, tôi cũng không biết rõ lắm. Nhưng mà, cô ấy không có chết, chỉ được bị thương ở đầu gối, mất ý thức rồi rơi vào trạng thái hôn mê, đã tỉnh hay chưa tôi cũng không rõ nữa.”

“Được, tôi biết rồi.” Dur Niệm cúp máy.

Kỳ Lịch không cha không mẹ, nhiều nhất lúc ấy chắc được bạn bè chăm sóc, lại không có chồng, ai lại đi để ý sống chết của cô?

Cô chỉ cần giải phẫu thẩm mỹ thay đổi gương mặt, rồi hủy hết thân phận lúc trước, liền hoàn toàn có thể mai danh ẩn tích, lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Hơn nữa, mấu chốt của vụ án này chính là chìa khóa và khóa mật mã, bởi vì căn nhà đó vốn chính là nhà tân hôn của Kỳ Lịch và Bạch Nhiên, đương nhiên cô có chìa khóa rồi.

Như vậy, rốt cuộc A Ly có phải Kỳ Lịch sau khi đã thay hình đổi dạng không?

Dư Niệm còn chưa kịp tiêu hóa xong tin tức này, chợt nhận được một tin: Ông chủ tiệm mỹ tự thú.

Sao lại trùng hợp như vậy?

Cố tình tự thú ngay thời điểm cô đang hoài nghi A Ly?

Dư Niệm chạy vội đến cục cảnh sát Lỗi Sơn, ông chủ đang ở trong phòng thẩm vấn.

Cô đi vào, ngồi xuống trước mặt ông chủ tiệm.

Đèn trong phòng thẩm vấn rất tối, ánh sáng là màu xám trắng, mỏng manh mà u ám, có mùi chán nản.

Dư Niệm đan hai tay vào nhau, đặt lên trên bàn, “Anh tự thú?”

“Tất cả đều là tôi làm”

Dư Niệm thở dài, “Anh nói thử xem”

Ông chủ tiệm mỹ gật đầu.

Dưới hàm anh ta toàn là râu, vừa cứng vừa ngắn, nhuộm màu than chì nhợt nhạt, đột ngột hiển hiện vẻ tiêu tụy cùng lo âu của anh ta.

Anh ta thất thán: “Tôi rất yêu A Ly, nhưng tôi biết cô ấy một lòng thích ông chủ Bạch. Cho nên tôi muốn giúp cô ấy, đầu tiên tôi bắt cóc con trai của Quý Lam, vốn muốn đe dọa để cô ta ly hôn. Nhưng cô ta lại báo cảnh sát, cảnh sát điều tra nghiêm ngặt, tôi lo lắng, lại cảm thấy hoặc là không làm, nếu đã làm phải làm cho đến cùng, trực tiếp giết cô ta, như vậy A Ly có thể đường hoàng ở bên ông chủ Bạch rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thảm Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 19

Dư Niệm nói: “Nhưng mà, lúc con của Quý Lam bị bắt cóc, xuất hiện hai người, vậy đồng phạm của anh là anh?”

“Đồng phạm?” Ông chủ hoảng hốt ngẩng đầu, khó tin nói: “Chỉ có một mình tôi, thật sự không có người nào khác nữa. Lúc ấy tôi nghe thấy tiếng Quý Lam lên lầu, đặc biệt hoảng, không cẩn thận mở cửa sổ. Bị hoảng sợ quá, nên tôi bùm miệng đưa trẻ rồi núp trong tủ quần áo. Kết quả không biết tại sao cô ta lại bỏ chạy ra ngoài nữa.”

“Ý của anh là, anh hoàn toàn không tìm người nguy trang thành Cố Hoạch Điều?”

“Cố Hoạch Điều ư?” Anh ta thật sự không biết, khoe miệng khề nhếch, im lặng.

“Quý Lam đến bên cửa sổ đã mở, trên bờ tường đối diện có người khoác áo lông chim, nghĩ là con mình bị người đó bắt cóc, cho nên liền lao xuống lầu.” Dư Niệm nói.

“Sao có thể?” Anh ta mím môi.

Dư Niệm cười khò: “Tôi cũng rất muốn biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.”

Nếu anh ta không nói dối, vậy người xuất hiện trên bờ tường là ai?

Dù sao vẫn không thể là Cố Hoạch Điều được?

Cô không tin!

Dư Niệm hỏi: “Vậy đứa trẻ đâu?”

“Tôi vốn nhốt nó ở một nhà xưởng bỏ hoang, ngày nào cũng đến đưa cơm cho nó, nhưng hôm qua đến đó thì không thấy nó đâu nữa!”

“Anh nói miệng không bằng chứng, bảo tôi làm sao tin anh được? Thằng bé là anh bắt cóc, anh còn nói không thấy nó đâu nữa, thời điểm gây án có hai người, anh lại nói chỉ có một mình anh. Anh đang bao che cho A Ly đúng không?”

“Không có! Thật sự không có!” Anh ta hốt hoảng, nín lấy áo của Dư Niệm, kéo cả người cô lại, “A Ly tốt như vậy, cô ấy không làm gì hết, đều là tôi, thật sự đều là tôi!”

Dư Niệm cầm lấy cổ tay anh ta, không nóng lòng vùng ra. Cô là cô ý chọc điên hắn, để xem dưới tình thế cấp bách, người đàn ông này có thể lộ ra sơ hở nào không.

Đáng tiếc không có, anh ta khi nghe hỏi có đồng phạm không, trên mặt dù có kinh ngạc, nhưng lại không có tình biểu hiện về gì khiếp sợ, rất hợp lẽ thường.

Dư Niệm ra đòn sát thủ, nhấn mạnh từng chữ: “A Ly là vợ trước của Bạch Nhiên đúng không?”

Ông chủ chậm rãi buông áo cô ra, mím môi, không nói lời nào.

“Có phải hay không?”

Ông chủ khoác tay lên đầu gối, như là âm mưu bị bại lộ, cúi đầu, một câu cũng không chịu nói.

“Tôi hy vọng cô ấy không phải.” Giọng anh ta liền trở nên già dặn, như là thanh niên đã trải qua đau đớn đến khắc cốt ghi tâm, chỉ trong một đêm mà đầu bạc trắng, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được.

Câu này của ông chủ, tương đương với thừa nhận thân phận của Kỳ Lịch.

“Chìa khóa là anh trộm? Không cần trả lời, cho dù nói thật hay nói dối, tôi đều biết anh ôm hết mọi tội lỗi vào người. Vậy có phải lúc anh cầm chìa khóa liền đoán được thân phận của cô ấy, đúng không?”

Người đàn ông đáng thương này ưu tư cúi gằm mặt, không nói gì.

Dư Niệm không thể lý giải thứ tình yêu say đắm ăn sâu vào xương tủy này.

Tại sao có người cam tâm tình nguyện che giấu đi mụn nhọt đã sớm thối rữa của đối phương, tình nguyện dùng cả đời để che chở cho họ.

Bất luận là đúng hay sai, là được hay mất, đều muốn trả giá đắt để chống đối cả thế giới, toàn tâm toàn ý muốn tốt cho một người.

Cô lại có hơi hâm mộ, lại biết thứ tình cảm này có ước ao cũng không được.

Dư Niệm khuyên nhủ: “Cô ấy là người tốt, nếu muốn trả thù người nào, không nên dùng biện pháp này. Anh cho rằng anh làm vậy, cô ấy sẽ buông bỏ thù hận, sau đó được hạnh phúc à?”

Bóng dáng ông chủ được đèn chân không bao phủ, vàng sáng lạnh lạnh một vòng lại một vòng chiếu xuống đỉnh đầu anh.

Anh ta chỉ cứng nhắc ngập ngừng lặp lại câu trả lời hết lần này đến lần khác: “Là tôi làm, A Ly là người tốt... đều do tôi làm.”

Dư Niệm nói: “Đừng ngu muội nữa, cô ấy vốn là một người muốn chết. Tại sao lại sống đến giờ? Cô ấy sẽ không ngoan ngoãn nghe anh mà dừng tay đâu, anh chỉ là con cừ non thể mạng thôi, cô ấy sẽ không nhận tình cảm của anh, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy đâu.”

“Đều do tôi làm, toàn bộ đều do tôi làm” Anh ta máy móc lặp lại câu nói.

“Cô ấy dựa vào tinh thần mãnh liệt thoát ra khỏi bờ vực sinh tử, chẳng phải muốn quyết tâm báo thù sao? Hy vọng của cô ấy vốn chính là tuyệt vọng, anh không suôi ả được trái tim cô ấy đâu, cũng không có cách tiếp thêm sức mạnh để cô ấy sinh tồn đâu.”

Ông chủ lại im lặng, bậm môi, lắng nghe.

Khi một người không còn khát khao muốn sống nữa, làm bất cứ chuyện gì trấn an họ cũng là phí công thôi.

“Cô ấy khẳng khái đi trên con đường hủy diệt của riêng mình, chẳng lẽ anh còn không nhìn ra? Không phải anh giúp cô ấy trải sẵn đường, ôm hết tội lỗi, là cô ấy sẽ cam tâm tình nguyện buông bỏ hận thù, bắt đầu lại từ đầu đâu.”

“Cô ấy là một người tốt như vậy...”

“Nếu anh không cho khẩu cung và bằng chứng, chúng tôi không thể xuất quân. Cô ấy còn muốn giết Bạch Nhiên, anh không nhìn ra sao? Cho dù anh giúp cô ấy nhận tội giết Quý Lam thì có tác dụng gì? Chỉ cần cô ấy giết thêm một người nữa, thì cô ấy chính là kẻ có tội. Nhưng nếu hiện tại chúng tôi ra quân, kịp thời ngăn cản cô ấy, không tiếp tục phạm tội giết người nữa, anh lại một mực khẳng định cái chết của Quý Lam do anh gây nên. Cuối cùng sẽ phán như thế nào, còn phải bàn bạc lại.” Dư Niệm cho anh ta một lựa chọn mập mờ, thật sự đã sát ranh giới luật pháp, là quy tắc ngầm, không nên nói ra từ miệng cô.

“Người là do tôi giết, đứa bé cũng do tôi bắt cóc. Cô ấy chỉ đưa chìa khóa cho tôi, ám chỉ tôi thực hiện mà thôi.” Ông chủ nói một câu đủ để dằn Dư Niệm ra quân hành động, có lý do truy bắt đồng phạm, nếu không họ không có quyền tạm giam một người.

Vừa nói xong, ông chủ đột nhiên ôm mặt, gào khóc.

Như đã thú sắp chết thở ra một luồng khí bản, hỗn loạn tuyệt vọng và không cam lòng.

Tầm mắt Dư Niệm hỗn loạn.

Tình yêu được xây dựng trên nghiệp chướng, rồi cuối cùng cũng có một ngày bị sét đánh sụp đổ.

Mất hy vọng hóa thành ánh dương dẫn đường, cuối con đường ấy, cũng chỉ là tuyệt vọng vô tận, tối tăm khôn cùng.

Cô nhanh chóng đi khỏi đó, không muốn nhìn đến bộ dạng suy sụp của người đàn ông kia.

Chuyện duy nhất Dư Niệm có thể làm, chính là cứu vớt A Ly sắp rơi vào địa ngục.

Nhưng mà, không đợi cô ra tay hành động, đã nhận được một tin nhắn đến từ A Ly.

Cô có một dự cảm bất an, nhưng vẫn mở tin nhắn ra, tỉ mỉ đọc dòng tin bên trong: “Tin nhắn dự báo giết người cuối cùng. Xin đừng tắt máy, tôi sẽ nói hết tất cả quá khứ của mình, tất cả hành vi phạm tội của tôi.”

Rất hiển nhiên, A Ly cũng không muốn để ông chủ chịu tiếng xấu thay mình.

Cô ấy muốn xuống địa ngục, không muốn liên lụy bất cứ ai.

Vừa nghĩ đến ông chủ, tên đàn ông ngốc ngếch hết thuốc chữa kia...

Dư Niệm thờ dài thườn thượt.

Cô báo với đội trưởng Từ, để ông đi lùng sục phía Bạch Nhiên và A Ly.

Chiến dịch khai hỏa, đây là một cuộc chiến chạy đua sinh tử.

Tít tít tít...

Tin nhắn lần nữa gửi đến.

Dư Niệm mở ra, từng câu từng chữ bên trong viết rõ toàn bộ quá trình gây án: “Chấn hấn cô rất muốn biết chuyện nửa đêm Quý Lam nhìn thấy Cố Hoạch Điều, thực sự đều do tôi làm.

Ban đầu, tôi thật sự muốn lợi dụng ông chủ tiệm mỹ, cũng từng ám chỉ với anh ấy thân phận liên quan đến tôi, thậm chí tôi còn ám chỉ anh ấy đi bắt cóc con trai của Quý Lam. Nhưng mà, tôi đâu muốn dùng nó để ép cô ta ly hôn, tôi chỉ muốn khiến cô ta đau khổ mà thôi. Nhưng điều không ngờ tới chính là, anh ấy lại thật sự trộm chìa khóa, lên vào nhà của Quý Lam đưa con trai cô ta đi.

Vì thế, tôi vì không muốn anh ấy bị phát hiện, mặc vào áo lông chim, thu hút tầm mắt của Quý Lam, sau đó lái xe của Bạch Nhiên tặng tôi rời khỏi chỗ đó. Vài ngày sau, tôi cũng theo dõi anh ấy, vì không muốn để anh ấy rơi vào tình cảnh cùng quẫn, tôi đưa thẳng bé đi, mang nó đến viện phúc lợi, sau này các người có thể đi hỏi thăm tung tích của nó.

Tôi không muốn tổn thương nó, chuyện này không liên quan gì đến con trẻ hết.”

Dư Niệm trả lời tin nhắn: “Như vậy, mười hai giờ mỗi đêm Cố Hoạch Điều xuất hiện là thế nào?”

“Tôi bỏ thuốc ngủ vào trong nước uống của Bạch Nhiên, đợi hắn ngủ say, tôi liền lên rồi đi, sau khi đe dọa Quý Lam xong, tôi mới trở về phòng.

Tôi biết việc làm của tôi rất ngu ngốc, nhưng tôi cũng rất muốn để cô ta nếm thử, cảm giác bị phản bội và sống trong sợ hãi là như thế nào. Cuối cùng, tôi đích thân kết thúc sinh mạng của cô ta, đây là cô ta nợ tôi.”

Dư Niệm liếm môi: “Vậy còn bây giờ? Cô định làm gì?”

“Cô Dư, cô là người tốt, cho nên xin cô đừng can thiệp vào chuyện của tôi, tôi không muốn tổn hại đến cô đâu. Nhưng tôi có thể cam đoan với cô, đây là vụ án cuối cùng. Cô chỉ cần làm một người ngoài cuộc, bàng quang là được rồi.”

A Ly lại gửi cho cô một đoạn phim phát trực tiếp.

Cô do dự mở ra, đầu tiên đập vào mắt cô chính là gương mặt của A Ly.

Cô ấy mỉm cười, nói: “Cô Dư, cô không cần phải nói, tôi không nghe thấy đâu. Cô chỉ cần nhìn xem là tốt rồi, sau này thành công, tôi sẽ nói cho cô vị trí

các người đến bắt tôi là được.”

Dư Niệm nhờ bộ phận kỹ thuật hình sự xác định vị trí tín hiệu của đối phương, nhưng việc này cần thời gian, không phải nhất thời nửa tiếng là có thể thành công tìm ra.

Dư Niệm hít thật sâu, đặt điện thoại lên bàn.

Đội trưởng Từ đã sớm phái người đi ra ngoài hành động, cô không giúp được gì, chỉ biết ngồi xem nhất cử nhất động trong đoạn phim, xem có thông tin nào để lộ địa điểm hay không.

Trong đoạn phim, có một chiếc bàn dài màu nâu.

Màu sắc xung quanh thanh nhã, trên tường có treo một bức tranh, là hoa hồng đỏ tươi như lửa, được ánh nắng chiếu vào, ánh ra vẻ mỹ lệ tràn ngập nguy hiểm.

Dư Niệm đối diện với nụ cười của cô, rót rượu vang, chiếc cốc chân dài mỏng manh hiện ra mỹ cảm long lanh của rượu.

Cô ấy giờ cao ly rượu với máy quay, với tư thế mời, ngửa đầu uống một ngụm.

Tiếp đó, cô bỏ một viên thuốc màu trắng trong một ly rượu vang khác.

Cô cầm chiếc muỗng bạc, khuấy đều hòa tan hoàn toàn viên thuốc bên trong.

Có lẽ, đó là thuốc độc trí mạng, hoặc là thuốc an thần khiến người ta mụ mẫm tê dại.

Bạch Nhiên tắm rửa sạch sẽ, mặc áo choàng tắm ngồi vào trước bàn.

Hắn nở nụ cười nồng đậm, không vì cái chết của vợ mà sa sút tinh thần, cũng chưa cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, “Còn muốn uống rượu sao?”

A Ly trả về một nụ cười dịu dàng, “Ừ, uống một chút rồi đi ngủ?”

“Được.”

Bạch Nhiên cầm ly rượu lên, đưa đến bên môi.

Hắn vừa hớp rượu.

Bất chợt, lại bị ngón trỏ trắng nõn của A Ly đặt lên miệng ly, ngăn hắn lại, “Chờ chút nữa rồi uống, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Em muốn nói chuyện gì?”

“Vợ anh chết rồi, anh có tính toán gì không?”

Bạch Nhiên cứng nựng nói: “Đương nhiên là nâng em lên vị trí đó rồi, còn có thể tính toán gì chứ?”

“Anh không sợ người khác nói vợ anh là nhân viên trong tiệm mỹ à?” A Ly hồn nhiên ngây thơ nói.

“Sau này anh nuôi em, em ở nhà hưởng phúc được rồi, sợ người khác nói bậy bạ gì chứ?”

A Ly cụp mắt, khóe môi hiện lên một nụ cười chua xót, bất giác nói: “Em còn nhớ, vào ba năm trước vợ cũ của anh là bị người vợ hiện tại đụng đến nỗi phải cắt bỏ tử cung, đúng không?”

“Sao đột nhiên nhắc chuyện này?”

“Chỉ ấy hình như quen anh suốt năm năm, từ lúc đại học đến khi anh có sự nghiệp riêng đúng không? Em thấy quan hệ của hai người tốt lắm mà, tình cảm thanh mai trúc mã lưu lưu luyến luyến, chẳng phải làm cho người khác rất hâm mộ hay sao? Rõ ràng hạnh phúc như vậy, sao anh lại bỏ chị ấy đi tìm những cô gái khác?”

Sắc mặt Bạch Nhiên không tốt, im lặng không đáp.

“Tại sao?” A Ly giống như chưa nhận ra, vẫn cười nhẹ, thản nhiên hỏi hắn.

“Thời điểm đó, vợ hiện tại của anh là con gái của ông chủ công ty anh hợp tác, cô ấy có ý với anh, đương nhiên anh phải ban phát chút tình của anh rồi, úng phò một chút, ai biết sau đó lại xảy ra chuyện thế này.”

“Anh không thấy áy náy à?”

“Áy náy? Cô ấy tự sát đâu phải do anh ép, phí nuôi dưỡng anh cũng cấp mà, tại sao phải áy náy?” Bạch Nhiên thờ dãi, ôm A Ly vào lòng, “Thế giới này

chính là tàn nhẫn vậy đó, làm sao có thể đối xử với ai cũng ôn hòa được. Nhưng mà em yên tâm đi, anh là thật lòng thích em, anh sẽ đối xử tốt với em.”

A Ly ngoan ngoãn gật đầu, cô ấy hướng về vị trí đặt máy quay, mỉm cười, hàm ý của nụ cười đó không rõ ràng.

Ánh đèn chiếu lên gương mặt sâu xa của cô, hòa trộn tạo ra một loại mỹ cảm điềm tĩnh, rồi lại nguy hiểm đáng sợ như loài rắn độc.

Theo đó, cô dứt Bạch Nhiên uống một ngụm rượu, lấy miệng đối miệng, môi lưỡi quấn vào nhau.

Loảng xoảng.

Đoạn phim đột nhiên truyền đến âm thanh ly rượu rơi xuống đất, vang vọng rất lâu.

“Cô...” Bạch Nhiên đột nhiên ôm cổ họng, khớp xương hần rõ ràng, nắm ngón tay bấu vào cổ họng chặt đến trắng bệch, trong miệng phát ra tiếng ú ớ.

Hai mắt hần mở trừng trừng, đáy mắt vẫn vẹn tơi máu, như là nhưng con giun màu đỏ đang bò tán loạn trong mắt hần, làm nổi bật lên thống khổ và phần hận của hần.

Cuối cùng, hần thờ hắt ra, ngay cả mắt cũng chưa kịp nhắm lại.

Người đàn ông này, đến chết cũng không biết hối cải.

Hình ảnh bất động ở khoảnh khắc hai người họ ngã xuống.

Bên trong yên tĩnh, hết thấy đều đã kết thúc.

Sau khi hoàn thành xong lần báo thù cuối cùng, tất cả đều hóa thành sương mù, theo mặt trời lên cao, tia nắng đầu tiên chiếu rọi xuống nhân gian, biến mất sạch sẽ.

Dư Niệm cảm thấy lồng ngực ngọt ngào, trong lòng tích tụ cảm giác khó tả nào đó.

Như là một hạt giống bén rễ dày đặc, nảy mầm, mượn gió xuân phát triển, chậm rãi, mãnh liệt muốn ra, suýt nữa bao phủ lấy cô.

Có lẽ, cả đời cô cũng không hiểu nổi tình yêu sâu sắc đến tận cùng là thứ gì, không thể vứt bỏ, không thể khước từ, đến chết cũng không quên.

Đội trưởng Từ cuối cùng cũng tìm được chỗ của họ, là một nơi trong vùng, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, hết thấy đều đã quá muộn.

Lần cứu rồi muộn màng này, cứ vậy mà bị vùi lấp trong bóng tối.

Đến sau này, ông chủ sẽ ra sao.

Dư Niệm không quan tâm.

Cô chỉ biết, có thể trái tim anh ta cũng đã chết rồi?

Mối tình đầu của A Ly chết trong một vụ tai nạn, một cô gái hồn nhiên ngây thơ của quá khứ cũng đã chết trong lần tai nạn xe cộ đó.

Lúc này đây liên lụy thêm ông chủ tiệm nỳ, cũng đã chết.

Có đôi khi, còn sống cũng không nhất định hạnh phúc hơn là chết.

Kỳ nghỉ của Dư Niệm chấm dứt, Thẩm Bạc đưa họ về khu Hoàng Sơn.

Họ vừa lái xe đi không lâu, chợt nhận được một tin dữ: Lần này Từ Thiên có biểu hiện tốt, chẳng những được thăng lên làm cảnh sát chính thức, còn được phân đến cục cảnh sát Hoàng Sơn.

Xem ra, sau này sẽ thường xuyên gặp cô ấy.

Dư Niệm nhìn phía trước, cảm thấy phía chân trời xa xăm, mây đen dày đặc

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 20

Họ ngồi cả ngày trong xe, gió bụi mệt mỏi về đến nhà.

Dur Niệm mở tủ lạnh quen thuộc ra, uống một ngụm Coke, nhất thời tinh thần sảng khoái.

Thẩm Bạc phui nếp nhăn trên cổ tay áo, giống như rất ghét mùi khói bụi nồng nặc trên người mình, nhú mồm nói: “Cô Dur mời tự nhiên, tôi lên lầu tắm rửa đã, ít nhất phải loại bỏ mùi xa lạ mang theo từ đất khách về.”

Dur Niệm vui vẻ, “Anh Thẩm này, anh có biết hiện tại anh giống gì không?”

“Hừm?”

“Như con mèo trước đây tôi nuôi vậy đó.”

“Nó thế nào?”

Dur Niệm nói rất ần ỉ: “Khi bước vào khu vực xa lạ, sẽ thu móng vuốt lại, giả vờ thiện lương vô hại. Chỉ khi nào trở về địa bàn của chính mình, tất cả khó chịu đều biểu lộ ra, khi cảm giác an toàn kịch liệt giảm mạnh, nó sẽ liếm lông, ý đồ loại bỏ mùi đáng ghét của kẻ khác.”

Thẩm Bạc sáng tỏ gật đầu, khoe miệng nhích lên, “Cô là ám chỉ, hành vi tắm rửa hiện giờ của tôi, chính là liếm lông để loại bỏ khó chịu?”

Dur Niệm đối diện với ánh mắt sâu thẳm nham hiểm kia, bỗng có hơi chột dạ: “Cũng không phải...”

“À? Vậy thì ví dụ đó, có nghĩa là gì?” Thẩm Bạc ép sát không tha, anh từ cầu thang chậm rãi bước xuống, đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống nói, “Là ám chỉ cô là chủ nhân của tôi, nuôi dưỡng tôi à?”

Dur Niệm á khẩu không đáp được, oán thầm: Nói gì vậy chứ, cô có mượn một trăm lá gan, cũng không dám làm nhân viên chuyên hót phân cho anh Thẩm đâu! Dĩ hạ phạm thượng, xưa nay chính là tội bêu đầu, ít ra cô vẫn chưa muốn chết trong oanh liệt?!

Nghĩ thông suốt, Dur Niệm vội hắng giọng, lấy tay che miệng, “Tôi tuyệt đối không nghĩ như vậy!”

“Hừm?” Anh mỉm cười, lại không muốn nghiên cứu kỹ lưỡng.

Thẩm Bạc theo cầu thang bằng gỗ màu nâu sậm đi lên lầu, vừa mới đi được vài bước, anh quay đầu lại, thâm sâu nói: “Suýt nữa quên mất, lúc trước cô Dur có đồng ý đáp ứng một điều kiện của tôi, cô còn nhớ không?”

“Điều kiện?” Dur Niệm nhanh chóng hồi tưởng, lúc này mới nhớ ra: lúc trước vì nhờ vả Thẩm Bạc lái xe hộ, nên đã đồng ý đáp ứng một điều kiện của anh, cũng không thể lật lọng.

“Cô quên rồi?”

“Sao quên được.”

“Thế thì, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể yêu cầu cô thực hiện lời hứa.” Bốn chữ cuối cùng của anh chậm lại, ngữ điệu đề xuống mức thấp nhất, có khuynh hướng khàn khàn như đá sỏi.

Câu nói ngắn gọn này như một quả bom nổ chậm, tùy thời sẽ phát nổ. Tựa như uy hiếp, lại như một lời dằn dò bình thường, bên trong lời nói sắc bén, thật là đau đầu.

Dur Niệm gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Thẩm Bạc hài lòng đi tắm, còn Tiểu Bạch với cô cùng nhau ở phòng khách xem phim.

Phim kinh dị Dur Niệm chọn có liên quan đến búp bê, bộ phim điện ảnh Âu Mỹ với kinh phí thấp, cảnh quay chỉ ở trong một ngôi nhà nhỏ, thậm chí còn không chuyển cảnh.

Có lẽ vì phong cách châu Âu và căn nhà này quá mức tương đồng, vách tường đều được dán giấy in hoa thanh lịch, đặc biệt đơn điệu, cũng đặc biệt kỳ quái.

Dur Niệm bắt giác nheo mắt lại, cơ thể lùi về sau, chừa một khoảng cách với màn hình ti vi, tự lừa mình như vậy sẽ không thấy rõ mặt của con búp bê kia.

Reng reng reng.

Cô hoảng hốt, toàn thân nhảy dựng lên.

Hóa ra là tiếng chuông điện thoại.

Dur Niệm vừa gặm lát khoai, vừa nhận máy, “Xin chào, đây là nhà của anh Thẩm.”

“Chào.” Giọng của đối phương khá đặc biệt, có hơi không thật, khó phân biệt là nam hay nữ.

Dur Niệm tưởng điện thoại có vấn đề: “Sao ạ? Xin chào, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Tôi là người của bảo tàng trưng bày sự vật kỳ dị, chủ bảo tàng nhờ tôi thông báo với anh Thẩm, hàng triển lãm anh Thẩm muốn sẽ bán đấu giá vào thứ năm, xin đến bảo tàng đăng ký, đợi đến khi bắt đầu buổi đấu giá.”

“Ừ, được rồi...” Cô còn chưa dứt lời, bên kia đã truyền đến một chuỗi tiếng tút dài.

Có hơi không lễ phép nhỉ, Dur Niệm trề môi.

Cô ngẫm nghĩ đến bảo tàng triển lãm sự vật kỳ dị được nhắc đến, ngón trỏ và ngón giữa gãi gãi hàm dưới, bỗng nhiên, ngón trỏ đứng yên, động tác dừng lại, “Bảo tàng triển lãm sự vật kỳ dị?”

Tiểu Bạch liếc nhìn Dur Niệm, rồi nói: “Bảo tàng triển lãm sự vật kỳ dị, là một chuỗi bảo tàng mang tính chất quốc tế, chuyên cất giữ những sự vật khó tin, thậm chí là vật phẩm siêu nhiên. Các nước như Mỹ-Anh-Nhật đều có hợp tác, mỗi quốc gia đều có những vật phẩm triển lãm khác nhau, bình thường không bán ra bên ngoài, trừ phi có trường hợp đặc biệt, ví dụ như vật triển lãm thu nạp là vật phẩm thuộc về cá nhân, trải qua ủy thác của người sở hữu vật phẩm, trưng bày ở bảo tàng, tùy bảo tàng đại diện mở bán đấu giá.”

Dur Niệm có hơi dăm chiêu: “Nói cách khác, mấy vật phẩm đó đều không đơn giản?”

Tiểu Bạch mím môi, muốn nói lại thôi.

Dù sao hiệu ứng âm thanh trong phim điện ảnh, tất cả hành động dù nhỏ nhất cũng đều được phóng đại lên vô hạn, mấy chuyện kinh khủng cũng theo đó hình thành nên tưởng tượng trong đầu, huyền hóa ra những ảo tưởng ghê rợn, ngộ nhờ kích thích đến Dur Niệm sẽ không tốt lắm.

Dur Niệm bấm dừng phim, biểu tượng tam giác phát lại vừa vặn che đi cái môi đỏ tươi của con búp bê kia.

Cô hỏi: “Cậu biết gì nữa?”

“Chỉ Dur Niệm biết Okiku không?”

“Chỉ có nghe nói qua truyền thuyết này, nghe đâu là con búp bê Nhật, mặc ki-mô-nô truyền thống, mái tóc đen như thác nước của nó mỗi năm đều mọc dài ra. Có người nói, bởi vì da đầu con búp bê này là của người thật, cho nên mới có hiện tượng kỳ quái như vậy.”

“Con búp bê đó, cũng được thu nhận trưng bày trong bảo tàng triển lãm sự vật kỳ dị ở Nhật Bản.”

“Hả...” Dur Niệm hít sâu, “Chẳng lẽ, đây là thật à?” Tiểu Bạch chậm rãi lắc đầu, cup mắt.

“Như vậy, vật phẩm anh Thẩm nhìn trúng rốt cuộc là cái gì?” Dur Niệm tò mò đoán.

Tiểu Bạch lại gạt mình ngăn ra một lát, rồi lắc đầu.

“Chỉ bằng tự mình đến hỏi tôi?” Thẩm Bạch không biết xuất hiện sau lưng họ từ lúc nào, bước chân lặng yên không một tiếng động, quả nhiên chẳng khác gì con mèo.

Mấy lời suy diễn sau lưng người khác của Dur Niệm bị phát hiện, cô ngưng ngừng nói: “Anh Thẩm, vừa rồi người của bảo tàng thông báo cho anh, thứ năm sẽ bắt đầu phiên đấu giá.”

“Tôi biết rồi.” Ngón tay Thẩm Bạch gõ nhịp lên thành xô pha bằng da thật, phát ra tiếng cộc cộc thô ráp, hứng thú nhìn cô nói, “Cô muốn biết như vậy, còn dò hỏi người ngoài, hiện giờ đương sự đến rồi, ngược lại không hỏi tôi?”

Dur Niệm gãi gãi lòng bàn tay, mắt tự nhiên nói: “Thì cảm thấy hỏi ông chủ chuyện riêng tư không được tốt lắm?”

“Hừm?” Anh kéo dài câu chữ, thâm sâu nói, “Cho nên ở sau lưng bàn tán chuyện riêng tư của ông chủ, thì hay hơn gấp mặt hỏi han à.”

“Vậy thì không phải...” Dur Niệm không biết làm sao, “Là vậy, anh Thẩm, anh muốn mua vật phẩm gì vậy?”

“Cái này à...” Anh cười như không cười, nói, “Tôi lại không muốn nói với cô.”

“...” Xem như anh lợi hại, Dur Niệm cười cười.

Quả nhiên, tên nhãi này chính là ‘quý ông cầm thú’.

Đừng thấy ngoài mặt anh nói chuyện nho nhã lễ độ, thực chất bên trong lại rất đen tối, ngay cả trái tim cũng đen thui!

“Nhưng mà, cô đi chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta phải cùng đi đăng ký tham dự phiên đấu giá.” Thẩm Bạch nói.

Dur Niệm không hiểu nội tình: “Tại sao? Không phải hôm đầu giá đi là được rồi sao?”

“Đây là quy tắc ngầm, người tham dự triển lãm không được phép đăng ký đầu giá cùng ngày, vì đề phòng trộm cắp hoặc tập kích khủng bố, cần đến đăng ký tham dự buổi đầu giá trước, thậm chí ngay cả địa điểm đầu giá cũng không tiết lộ ra bên ngoài.”

Dur Niệm không ngờ cách thức đầu giá lại nhiều như vậy, chỉ có thể nghiêm túc gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Thẩm Bạc không nói gì thêm, anh nhanh chóng đi sang nhà bếp pha một ly sữa nóng.

Đến khi lên lầu, anh đột nhiên nghiêng đầu nói: “Phim kinh dị hai người đang xem là dựa trên một câu chuyện có thật.”

Dur Niệm hoảng sợ, dòi mắt sang Thẩm Bạc ở cầu thang, “Cái gì?”

Anh ung dung nhếch mép, không định giải thích.

Dur Niệm ngược mắt nhìn theo hướng Thẩm Bạc, chỉ thấy anh đón ánh sáng mong manh từ từ đi lên lầu. Bóng anh bị ánh sáng kéo dài ra, như kéo theo đuôi váy màu đen, lặng lẽ bao phủ lấy tiếng bước chân anh.

Người đàn ông này để lại nỗi kinh hoàng cho người khác, những thắc mắc kỳ quái, rồi cứ thế vô trách nhiệm bỏ đi.

Dur Niệm đành chịu, chỉ có thể tự lực cánh sinh, lên mạng thu thập dữ liệu.

Cô điều tra dữ liệu, bắt gặp bài viết có liên quan đến câu chuyện đằng sau bộ phim, quả nhiên có tương quan với bộ phim này.

Nghe nói con búp bê trong phim thực sự tồn tại trong đời sống thực tế, tên của nó là Annabelle, nó được một y tá mua về nhà, sau đó liên tục xảy ra nhiều chuyện lạ, ví dụ như vị trí búp bê bị xê dịch, cùng với trong nhà thường xuyên xuất hiện những mẫu giấy chứa thông điệp “Hãy cứu giúp chúng tôi”, nhưng thú vị chính là, trong nhà không hề có giấy bút, thật là sâu xa.

Người y tá sợ hãi, nên đã đi tìm một linh mục để nghĩ cách.

Linh mục xua đuổi tà ma, hơn nữa còn tính mạng con búp bê này đến viện bảo tàng triển lãm sự vật kỳ dị.

Nhưng tại thời điểm đó, xe của vị linh mục nhiều lần xảy ra vấn đề, ông còn suýt chết.

Sau đó trải qua một loạt các nghi thức phong ấn, Annabelle cuối cùng an tĩnh lại, hơn nữa bị đặt trong một chiếc tủ gỗ nhỏ hẹp màu đỏ, không xuất hiện trước con người nữa.

Người bảo quản nó còn đặt trong tủ vài viên kẹo, thỉnh thoảng cũng có thể nhặt được mấy vỏ kẹo khi mở tủ ra.

Dur Niệm không rét mà run, cánh tay cô nổi da gà, đáy lòng cũng nổi lên một dự cảm chẳng lành.

Rốt cuộc anh Thẩm đó muốn mua cái gì?

Cô luôn cảm thấy trong bảo tàng trưng bày kiểu như vậy, không có thứ gì là đồ tốt cả.

Bộ phim sắp kết thúc, bên trong truyền đến làn điệu đồng quê du dương, hoà lẫn cùng tiếng chuông ngân vang, làn điệu uyển chuyển phát ra từ chiếc hộp âm nhạc...

Rõ ràng là một khúc nhạc hoang vắng, làm cho người nghe bất giác cảm thấy đau thương khó hiểu.

Hình ảnh dừng tại một nơi trống trải bên trong căn nhà, trong đó bày biện đủ thứ đồ vật kỳ bí bị phong ấn, con búp bê kia, cũng lẳng lặng ngồi trên một chiếc ghế trong bóng tối.

Lúc gần kết thúc, chiếc ghế không có gió, lại tự động lắc lư.

Trên mặt búp bê vẫn là nụ cười đó, không có chút biến hoá.

Dur Niệm xem mà thấy ám ảnh tâm lý, cô mím môi, vừa định uống miếng nước cho đỡ sợ, kết quả lại nhận được tin nhắn của Thẩm Bạc: Tôi không biết khơi gợi tò mò, cho nên nói với cô trước, nội dung có liên quan đến vật phẩm tôi định mua. Tôi muốn mua một con búp bê bị nguyên rửa, cũng chính là con búp bê được nhắc đến đó.

Một dòng điện không tên tức khắc xẹt qua, chạy dọc tứ chi cô, tay chân Dur Niệm bị mất cảm giác, khiến cả người cô khô nóng, mồ hôi túa ra ròng ròng.

“Con búp bê bị nguyên rửa?” Dur Niệm bỗng nhiên thấy không ổn.

Nhưng mà, trên đời này sao có chuyện quỷ thần như vậy được.

“Có chứ.” Tiểu Bạch như đoán trúng ưu tư trong lòng cô, chớp chớp mắt, thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy ngôn ngữ của con người ẩn chứa sức mạnh, cho nên chuyện nguyên rủa, cũng có thể có tồn tại.”

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 21

Nguyên rủa?

Dur Niệm thấy thật xa lạ với từ này.

Nhưng theo cô biết, nguyên rủa nếu giải thích theo giáo điều chính là: lấy mệnh lệnh ngôn ngữ truyền xuống, gây ra chuyện nào đó không thể tưởng tượng được, hoặc là mình bị hủy diệt, hoặc là bị năng lực hắc ám nào đó phá hủy.

Này cùng tội mưu sát không khác nhau là mấy, đều do con người làm, đều là bí mật không muốn ai biết.

Dur Niệm liếm môi khô khốc, “Có lẽ nào, giờ không còn sớm nữa, đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, chị Dur Niệm.” Tiểu Bạch chăm chú nhìn Dur Niệm, lát sau mới nói.

Dur Niệm tắm rửa sạch sẽ, nằm lên giường, nghiêng người, lấy tay gối đầu.

Cô lấy chiếc khăn tay từ tủ đầu giường ra, khó kìm chế đặt lên chóp mũi ngửi ngửi, mang theo quyền luyến cùng trân trọng.

Mùi hương trên đó đã phai nhạt theo năm tháng, đều bay đi hết.

Chính là trong trí nhớ, trên khăn tay có mùi hoa lan, khiến cô bất giác huyền hóa ra bộ dạng người đàn ông nọ, cũng nhớ đến cảnh tượng ngày đó:

Lúc ấy sắc trời dần tối, cuối ngày, bầu trời màu xanh sậm.

Người đàn ông nọ che ô đen, từ chỗ tối chậm rãi đi đến. Tiếng bước chân người đó rất trầm ổn, nhịp độ lại chuẩn xác, trong mưa giăng mắc vẫn có thể nghe ra tiết tấu, như ôn hòa mà tao nhã đã từng được đặc huấn qua.

Người đó đưa chiếc khăn tay cho cô, thuần trắng, có vân chìm, hoa văn tinh xảo. Hình như cô có thể nhìn thấy khớp xương ngón tay rõ ràng của người đó nhuốm một vàng sáng mỏng, như lưng cá bóng loáng ở đáy hồ, nhẹ nhàng nhìn một cái, liền lập tức biến mất.

Một người đàn ông mang khăn tay bên mình, là bao giờ cũng chuẩn bị sẵn sàng ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ thế này sao?

Khóe môi Dur Niệm hiện lên nụ cười nhẹ, chính xác, người đó là anh hùng, cứu vớt người tứ cố vô thân như cô.

Màn đêm buông xuống, cô ngủ rất ngon cũng rất say.

Mùi hoa lan trong mộng thoang thoảng như hư vô, sười ả cả giấc mộng của cô.

Hôm sau, Dur Niệm và Tiểu Bạch thu dọn xong hành trang, theo Thẩm Bạch ra ngoài.

Nói hai người họ như nhân viên, chỉ bằng nói họ là bạn bè tá túc trong nhà anh, dăm ba ngày lại đi du lịch, công việc cũng tương đối thoải mái.

Thật sự Dur Niệm là lần đầu tiên hợp tác với người như vậy, ăn-mặc-ở- đi lại đều được sắp xếp thỏa đáng, cô cảm thấy rất mới mẻ.

Dur Niệm ngồi ở ghế phụ lái, lật xem tài liệu giới thiệu về bảo tàng trưng bày sự vật kỳ dị.

Thực ra, mỗi quốc gia đều sẽ có vài hồ sơ mật, ghi chép lại những vụ án chưa được phá hoặc là vài sự kiện kỳ quái một khi công bố sẽ khiến xã hội sợ hãi, đều được biên tập lại thành tài liệu.

Mà bảo tàng này phụ trách trưng bày một số vật triển lãm cho phép công khai, mỗi một vật phẩm đều có lai lịch.

Đã vào đường núi, Dur Niệm nhìn ra xa xa, chỉ thấy dãy núi nhấp nhô, thảm thực vật xanh um tươi tốt, có cảm giác thanh thần khi đắm mình vào thảo nguyên xanh mát.

Cô khó kìm chế cong môi, nói: “Anh Thẩm này, chúng ta ở lại trên núi này à?”

Thẩm Bạc nhìn không chớp mắt, nói: “Khách sạn tọa lạc ở một nơi tên là Á Đặc trên đỉnh núi.”

“Á Đặc? Châu Á đặc sắc?”

“Tên này từ đâu mà có, tôi sao biết được.”

Dur Niệm vô cùng chờ mong, đầu ngón tay gõ lên bệ cửa kính, mãi mê nói: “Quả nhiên, rời xa thành phố ồn ào náo nhiệt, ngay cả tâm trạng cũng biến đổi tốt hơn.”

“Cô không thích sống ở thành phố à?”

“Cũng không phải không thích, chỉ là cảm thấy nơi có nhiều người sẽ rất ồn ào, bị rất nhiều việc vặt vãnh quẩn thân.” Cô tràn đầy cảm xúc, “Đôi khi cũng hâm mộ những nhà sư xuất gia có thể bỏ xuống phàm trần thế tục, quy ẩn thâm sơn, sống một cuộc sống như người xưa, hình như cũng rất tốt.”

Thẩm Bạc suy nghĩ sâu sắc, “Nếu có một ngày cô muốn xuất gia, nhớ phải để lại lời nhắn cho tôi.”

“Không ngờ anh Thẩm đây cũng nặng tình nặng nghĩa như vậy, yên tâm đi, tôi sẽ không xuất gia liền quên mọi người đâu.”

“Không, tôi chỉ là muốn chia sẻ vài ảnh chụp lâu, hoặc là thịt nướng mà thôi.”

Dur Niệm quay phắt đầu qua, u oán liếc Thẩm Bạc một cái, “Không ngờ anh Thẩm lại là người như vậy.”

“Người thế nào?” Đuôi mắt anh lờm sang cô, giống như đang kiên nhẫn chờ đợi đáp án, có chút chờ mong.

“Dù sao chẳng phải là người tốt đẹp gì.”

“Kết luận không tồi.” Anh thâm sâu nhìn cô cười, “Đích thực tôi chẳng phải người tốt gì.”

“...” Cô phục, cô nhận thua được chưa?

Đến khách sạn Á Đặc.

Vừa đi vào liền ngửi thấy mùi trúc xanh thơm ngát hòa lẫn hơi nước ẩm ướt, làm bốc lên hương cỏ cây mát lạnh, có phần tao nhã.

Nơi này trang hoàng hoài cổ, xung quanh đều là gian phòng ốp gỗ.

Phòng ốc cao hơn mặt đất khoảng một tấc, dùng những cột gỗ chống bên dưới, bên trên là phòng.

Cách thức này chuyên dùng để gia tăng tính kiên cố cho gian phòng, còn có thể phòng ngừa động đất, cho nên được đất nước luôn có động đất như Nhật Bản lưu truyền rộng rãi.

Chẳng lẽ địa phương này thường có động đất? Cho nên chọn dùng cách thức này làm phòng?

Dur Niệm còn chưa hoàn hồn, lại thấy bên ngoài phòng có người đi tới.

Người đi đầu mặc complet mang giày tây, là một đàn ông trung niên, hai bên tóc mai hoa râu, hàm dưới lại trơn tru, hiển nhiên cuộc sống rất thoải mái.

Người nọ đi đến, bắt tay với Thẩm Bạc, cười nói: “Xin chào, anh là anh Thẩm đúng không? Tôi là chủ bảo tàng trưng bày sự vật kỳ dị- Trần Nhiều.”

Lúc này Thẩm Bạc mới quay người, ung dung nói: “Chào ông Trần, tôi là Thẩm Bạc. Lần đầu gặp mặt, đêm nay cùng nhau uống vài ly thế nào?”

“Vâng, đương nhiên không thành vấn đề.” Ông ta dạo quanh một vòng, dùng miệng lưỡi dân làm ăn nói, “Chốc lát còn có hai vị khách đến, đều là khách hàng cũ tham gia buổi đấu giá, mọi người cùng nhau làm quen nha.”

Thẩm Bạc tỉnh bơ nhếch khóe môi, hàm ý của câu này chính là còn có hai người khác nhìn trúng, thì sau này phải xem giá cả rồi mới thương lượng.

“Đương nhiên là tốt rồi.” Anh nói, “Có thể mạo muội hỏi một câu, tại sao lại đến một khách sạn xa xôi như Á Đặc để mở buổi đấu giá vậy?”

Trần Nhiều nói: “Vật phẩm lần trước anh cũng xem qua rồi, chúng tôi chỉ hỗ trợ bảo quản để triển lãm mà thôi. Hiện giờ chủ nhân muốn mở bán ở đây, chúng tôi chỉ là người đại diện, đương nhiên không tiện nhúng tay vào, chỉ làm theo ý của họ. Ở một nơi hẻo lánh thế này thật ra đã sơ suất với anh Thẩm, hay là lần sau chúng ta đến Hoàng Sơn Khu uống vài ly?”

Trong lời nói của ông ta có chút nịnh nọt, như là đang tăng bốc Thẩm Bạc, lại không dám làm quá lộ liễu, bộ dạng giả vờ giả vịt.

“Ông chủ Trần mời tôi uống, tôi đương nhiên cung kính chỉ bằng tuân mệnh rồi. Vậy ông đi trước đi, tôi dẫn mấy người bạn đi làm quen với môi trường ở đây.” Thẩm Bạc cũng không vạch trần suy tính trong lòng ông ta, lời nói ra lại khá thân thiện, cho đối phương thể diện.

Dur Niệm cũng nhắm mắt theo sau Thẩm Bạc.

Chưa đi được hai bước, cô trợn trừng mắt như gặp phải quỷ, “Tiểu Thiên?”

Đằng trước có bóng dáng quen thuộc cảm bộ đàm la hét, vừa quay đầu, không ngờ lại là Từ Thiên.

Mắt Từ Thiên sáng lên, chạy đến, “Chị Dur Niệm, trùng hợp vậy!”

Tên Tôn Đại Phật này sao lại ở đây?

Dur Niệm kiềm nén khó tin trong lòng, đáp: “Ừ trùng hợp thật.”

“Sao mọi người lại ở đây?”

“Anh Thẩm tham gia buổi đấu giá, cho nên chúng tôi liền theo đến, nhưng sao cô lại ở đây?”

“À, tôi được cục điều đến, bởi vì ông chủ bảo tàng sợ trong buổi đấu giá xảy ra sơ suất, liền xin điều hai cảnh sát đến hỗ trợ. Đúng lúc tôi vừa vượt qua kỳ thực tập, bị Lão Du đưa cho nhiệm vụ nhăm chán thế này.”

“Rất tốt mà.” Dur Niệm nói.

Từ Thiên nhảy mắt với Dur Niệm, thân thiết ôm lấy đầu vai cô, nói: “Chị Dur Niệm, chị cũng nghe nói rồi chứ?”

“Gì?”

Cô ấy tặc lưỡi, “Chính là con búp bê kia đó, chị biết chưa?”

“Biết rồi.”

“Nghe nói đúng là biết di chuyển, bên trong chuyện này quái lạ lắm.”

“Cô gặp rồi.”

Cô ấy chán nản nói: “Tôi cũng chưa từng thấy qua, nhưng đồng nghiệp tôi lại thấy trong phòng kia, có người nói chuyện với búp bê, còn nghe có tiếng nói đáp lại. Nếu diễn kịch cho người khác xem thì tôi hiểu, nhưng nếu thật sự là giả, làm gì không có ai xem còn làm như không có gì, nói chuyện với nhau chứ? Cho nên tôi khẳng định... trong này nhất định có mờ ám!”

Dur Niệm kinh hãi: “Cô còn tin chuyện này à?”

“Ai nói làm cảnh sát thì không thể xem mấy truyền thuyết đô thị để tiêu khiển, giải trí? Dù sao tôi cũng cảm thấy có gì đó không đúng lắm, tôi có bạn lúc trước từng là bảo vệ cho bảo tàng, một lần tuần tra, cô ấy nói thật sự đã nhìn thấy con búp bê đó cử động, sợ tới mức không nói nhiều, quay về cục chuyện đầu tiên chính là đưa đơn từ chức.”

Dur Niệm trong lòng mặc dù lắm nhảm, nhưng ngoài miệng vẫn nói lấy lệ: “Không thể nào đâu, người bạn của cô nhất định đã nhìn nhầm rồi. Hoặc là mắt bị lừa, cận thị tạm thời, nhìn đồ vật không rõ ràng lắm. Khi đó là nửa đêm đúng không? Chỉ dựa vào ánh sáng đèn pin, tinh thần hoảng hốt, sẽ liên tưởng ra chuyện hư ảo không thật, không phải là thật đâu.”

Cuối cùng Từ Thiên không đủ kinh nghiệm từng trải, cũng chưa từng gặp hết việc đời. Cô nghiêng đầu suy xét, “Nói không chừng là vậy, ai biết được. Tôi đi làm việc đây, lát nữa tan ca dù sao cũng ở chỗ này, chúng ta đến lúc đó họp mặt nhé!”

“Được.”

Trước khi cô đi, mới nhìn thấy Tiểu Bạch ở phía sau.

Còn ra vẻ ‘đẹp trai’ nháy mắt trái, bỏ lại cái hôn gió cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch mím môi, nhỏ giọng nói: “Quần áo lần trước, cô ấy còn chưa trả cho em.”

Dur Niệm vui vẻ, “Cô ấy trả lại cậu, cậu dám mặc không?”

Tiểu Bạch làm như tưởng tượng đến cảnh ‘mặc quần áo vào người, người đầy hương thiếu nữ’, mặt trắng trẻo chột đỏ lị, “Hay là bỏ đi.”

Phòng của nhóm Dur Niệm đúng lúc là ba gian phòng song song nhau, Dur Niệm ở ngay gian phòng chính giữa.

Khi mở cửa ra, cô có thể nhìn thấy đình đài lầu các, chung quanh đây đều là giả sơn và nhiều loại hoa không biết tên, nụ hoa căng phồng bật mở, khoan thai sang đẹp.

Bên dưới giả sơn là chiếc đèn cung đình để hoa sen, bên trong có ánh lửa vàng ấm áp, ẩn hiện giữa cây cỏ, vào ban ngày không nhìn ra.

Dư Niệm tháo giày đặt ở hành lang, mở cửa ra.

Cô như là nghe được tiếng động, vừa quay đầu lại, suýt nữa sợ hết hồn.

Chỗ rào chắn có một cô gái xinh đẹp tóc xõa buông dài mặc áo choàng đứng đó không biết từ khi nào.

Cô ấy mặc một chiếc váy ráp ngực dài màu trắng, trên áo choàng có thêu tranh hoa diêu. Giữa ngực đan dây đỏ, bên dưới lại khéo léo buộc cái chuông nhỏ, gió thổi qua, leng keng lay động.

Cô ấy gật đầu chào hỏi, “Hoan nghênh các vị tham gia buổi đấu giá, tôi là Yên Sur- Tề Thù.”

“Yên Sur?” Dư Niệm hỏi lại.

Tiểu Bạch như nghe được tiếng động, vài ba bước đi đến trước mặt Dư Niệm, như là bảo vệ trẻ con, ngăn cô lại trong phạm vi có thể khống chế của chính mình, cùng Tề Thù chừa ra một khoảng cách.

Thẩm Bạc cũng từ trong phòng chậm rãi đi ra, như cười như không nói: “Yên sur? Một công việc thú vị.”

“Là gì?” Dư Niệm không hiểu biết lắm.

“À...” Thẩm Bạc kéo dài giọng, đôi mắt hẹp dài khép lại một nửa nguy hiểm, ưu tư một lát, rồi cười, “Yên sur là thợ thủ công chuyên chế tác búp bê, tương truyền trong ‘Thang Ván Thiên’ có ghi chép lại, Yên Sur vì Chu Mục Vương tạo ra một con búp bê giống hệt con người, búp bê này rất sống động, giỏi ca múa, thậm chí còn dùng ánh mắt quyến rũ thiếp thất của quân vương, sau đó Chu Mục Vương giận dữ, sai người giết hại Yên Sur, Yên Sur sợ hãi, mở bụng con búp bê cho Chu Mục Vương xem, tuy rằng lục phủ ngũ tạng có đủ, nhưng đều dùng gỗ và các loại thuộc da linh tinh tạo thành, cũng không phải người sống. Từ đó về sau, thanh danh của Yên Sur đồn xa, không ngờ, đến ngày nay vẫn còn có Yên Sur?”

Tề Thù vẫn thản nhiên, gật đầu nói: “Như vậy đã ra mắt rồi, tôi đi trước đây, nó còn cần tôi đi chăm sóc.”

Dư Niệm không hiểu ‘nó’ trong miệng cô lại ai, nhưng liên tưởng đến câu chuyện của Thẩm Bạc, cô hoảng hốt sợ hãi: Chẳng lẽ, thật sự có con búp bê giống người sống à?

Này... sao có thể chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thẩm Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.